

ဓမ္မစာအုပ်အိတ်

BURMESE
CLASSIC

မယ်ခိုင်

လှည်းတားဦး
ကျိန်တ

graphic design by YuWa

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချွန်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသမားအလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖွက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်နားအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေဦးစီးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ပေါ်လာရေး
- မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် တည်ဆောက်ရေး
- ဧည့်သည်စီးပွားရေးနှင့် ပို့ပြဇွာ မြှင်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်တင်ရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက်ကားများ မပျောက်ပျက်တောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်၊ ခွင့်သန့်သက်မြှောက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်တင်ရေး

မယ်ခိုင် ရည်းစားဦးကျိန်စာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၉၃၀၂၀၉
 မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၆၃၀၃၀၉
 ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉၊ ဇွန်လ။
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)
 ရွှေဥစာပေတိုက်
 တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
 ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
 ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 မျက်နှာပုံနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
 အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃ လမ်း၊
 ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 ပြန်ရေး - ၁၀၀၀ ကျပ်
 အုပ်ရေး - ၅၀၀ ကျပ်

- လေထန်ရင် မြက်ပင်က
ယိမ်းယိုင်တယ်
သစ်ပင်ကြီးကတော့
ကျိုးကျတတ်တယ်။
- ငါက မြက်ပင်
နင်က သစ်ပင်
တကယ်တမ်းတော့
ဘာမှမတူညီခဲ့ပါဘူး။
- ဒါပေမယ့်
မြက်ကလေးဟာ
အချစ်သစ်ပင်ကြီးကို
မျှော်ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။
- သစ်ပင်ကြီးက
မြက်ကလေးကို
အချစ်ရိပ်လေးပေးပြီး
ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ဓမ္မစာပေ

မယ်ခိုင်

ရည်းစားဦးကျိန်စာ / မယ်ခိုင် ။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။

၃၀၇ စာ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ။

(○) ရည်းစားဦးကျိန်စာ

- ကျီးလွယ် ပုံလွယ်တဲ့
အရိပ်လေးကို
တမ်းတရင်း
အချိန်တွေကုန်သွားခဲ့တယ်
အရိပ်မရခဲ့ဘူး
- မြက်ကလေးရဲ့
တောင်းဆုက
ဂျုံလီယက်ဖြစ်ပါရစေတဲ့၊
- ဒီပုံပြင်မှာ
ရိုမီယိုက
ပေါ်လာနိုင်ဦးမှာလား . . .

“လက်ခတ်သံ...လက်ခတ်သံ...ဟေ့...လက်
ခတ်သံ ခဏနေပါဦး”

အနောက်ဘက်ဆီမှ သူမနာမည် တကြော်ကြော်
အော်ခေါ်နေသံကြောင့် ဘရိတ်ကို ညှစ်လိုက်ပြီး စက်ဘီး
အရိန်ကိုလျှော့ချကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ သိပ်
အံ့သြသွားရပါသည်။

နှင်းဆီငုံနှုတ်ခမ်းတစ်လွှာမှာ စုစုလေးဖြစ်သွားရ
ကာ မျက်လုံးလေးများ ပြူးဝိုင်းသွားရသည်။

မှန်ပါသည်။ တံခွန်ယံရယ်ပါ။ သူမတို့အတန်းထဲ
မှာ သိပ်နာမည်ကြီးသည့် စာတော်သော၊ မာနကြီးသော

သူဌေးသားလေး တံခွန်ယပ်ပါ။

သူမ အံ့သြစိတ်နှင့်အတူ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ငါ နင့်ကိုအကူအညီတောင်းစရာရှိလို့ နင် ကူညီမလား”

“ပြောကြည့်လေ”

“ဟို... ဟို... ရှင်မန... အဲ့ဒါ”

“ဟင်... မန... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူးဟာ။ ငါ မေးတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်တော့”

“ဟင်... နင်နဲ့မနနဲ့က သိလို့လား”

“သိတာပေါ့။ သိနေလို့ပြောတာပေါ့”

“ထူးဆန်းတယ်နော်။ မနက ငါတို့ထက် စီနီယာကျတယ်။ နင်နဲ့သိနေတာ အံ့သြစရာပဲ”

“ဒါနဲ့ သူဘာမေ့ရှာရလဲ”

“စီးပွားရေး”

“ဪ... ဒါဆို သူ ရှန်ကုန်မှာသွားတက်ရမှာပေါ့နော်”

“အင်း... ဒါနဲ့ နင် စာအတော်ပိုင်နေပြီလား။ ပိုင်တော့မှာပေါ့လေ။ နင်က စာတော်တာပဲ။ ငါကတော့ အခုချိန်ထိ ဘာကျက်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတုန်းပဲ”

“ငါ သွားတော့မယ်နော်။ ဒါပဲပြောပေးလိုက်”

ဟုဆိုကာ စက်ဘီးကို ပြန်ကွေ့ကာ လာလမ်းအတိုင်း နင်းသွားပြန်သည်။

သူမက ဘာရယ်မဟုတ် တံခွန်ယံ၏ကျောပြင်ကိုသာ ဝေးနေမိလိုက်သည်။

အတန်းထဲမှာဆို အားမာန်တစ်ယောက်မှလွဲ၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ စကားမပြောသော မာနကြီးတဲ့ တံခွန်ယံက ရှင်မနဲ့သိနေတာကို သူမ အလွန် အလွန် အံ့သြမိနေပါ၏။

တံခွန်ယံက ချမ်းသာသည်။ ရုပ်ဖြောင့်သည်။ စာတော်သည်။ မာနကြီးသည်။ မာနကြီးတာမှ နည်းနည်းပေး

ကြီးတာမဟုတ်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ အဖက်လုပ် စကားပြောသူမဟုတ်ဟုပင် ခက်ထန်ထန်မာနကြီးခြင်းမျိုးပါ။

အတန်းဖော်တွေကတော့ အဖက်ဖက်က ပြီးပြည့်စုံလှသည့် တံခွန်ယံကို စိတ်ဝင်စားကြပေမယ့် ရွံ့ကြသည်။ အချို့တွေကတော့ သူက ဘာကြီးမိုလဲဟု နှာခေါင်းရှုံ့ချင်ကြသည်။ အချို့တွေကတော့ မာနကြီးလွန်းသည့် တံခွန်ယံကို အားမလို အားမရစိတ်တွေနှင့် မဟုတ်မဟတ်သတင်းတွေနှင့် အပုပ်ချချင်ကြသည်။

သူမကတော့ ဘာမှစိတ်မဝင်စားပါ။ အားလပ်ချိန်ဆို မုန့်စားမည်။ အတန်းချိန်မှာ ဆရာ မဝင်ခင် ခုံပေါ်မှာ မှောက်အိပ်မည်။ ဆရာစာသင်နေချိန်မှာ ခုံအောက်ကို ခေါင်းလျှိုကာ မုန့်ခိုးစားမည်။ အားလျှင် ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေတွေအကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေကို မရိုးနိုင် မအိနိုင်ပြောမည်။ ဒါပါပဲ။

သို့ပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေကတော့ စာတော်ပြီး

ရုပ်ချောပြီး မာနကြီးတဲ့ တံခွန်ယံအကြောင်းနှင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ အားမာန်မဆိုတဲ့ ခပ်ချောချောသူငယ်ချင်းကောင်လေးနှစ်ယောက်အကြောင်းသာ ကျိတ်ပုန်းစုတ်အတင်းအုပ်ကြမိ။ ထိုအချိန်မျိုးမှာတော့ သူမက နားထောင်သူ ပရိသတ်ပေါ့။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူမ တံခွန်ယံကို စိတ်ဝင်စားသွားမိပါသည်။ သူမရဲ့ဒေါ်လေး ရှင်မနဲ့ ဘယ်လိုသိနေကြသလဲ ဆို တာကိုပေါ့။

ရှင်မနဲ့သူမတလည်း အဒေါ်နဲ့တူမဆိုပေမယ့် တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်များသာတည်း။

သူမရဲ့ဖေဖေ ဦးခွန်မနက အကြီးဆုံးသားဖြစ်ပြီး မွေးချင်းငါးယောက်အနက် ရှင်မနက အငယ်ဆုံးသမီးဖြစ်သည့်အပြင် နွားအိုနောက်ကျပေါက်သမီးလေးဟုလည်း ပြောလို့ရသည်။

မနဟာ မနာလိုချင်စရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ကံကောင်းနေတတ်ပါသည်။ အသက်ကြီးမှရတဲ့ အငယ်ဆုံးသမီးလေးမို့ အဘိုးအဘွားတို့ကလည်း တုန်နေအောင်

ချစ်ကြသလို သူမဖေဖေ ဦးခွန်မနကလည်း ညီမငယ်လေး
မို့ သိပ်ချစ်ပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သည့် သူမ
ပင်လျှင် မနန့်ယှဉ်လျှင် အလိုလို နောက်ရောက်နေရသည်
အထိ လူအားလုံးက မနမှ မန အရေးပေးကြလွန်းပါ၏။

သူမ မနကို သိပ်အားကျရပါသည်။

ရှင်မနက သူမထက် ရုပ်ချောသည်။ စမတ်ကျ
သည်။ အရပ်ရှည်သည်။ လူအများကြားတွင် ထင်ပေါ်နိုင်
သော အသားအရေကိုပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ သူမမှာသာ
ဆံပင်ရှည်ရှည် ဝကစ်ကစ်လေးနဲ့ ပုံတုံးနေရတာပါ။ သူမ
ဘဝရဲ့မွေးဖွားခြင်းက မနကို အားကျဖို့ချည်းများဖြစ်တည်
လာရောသလား။

အခုလည်း တံခွန်ယံလိုကောင်လေးက ရှင်မန ဆို
ပြီး ရေးကြီးခွင်ကျယ်မေးမြန်းပြောဆိုလာပြန်တော့ သူမရဲ့
ဝိတ်ဝင်စားမှု ဒီဂရီက ထိပ်ဆုံးသို့ပင် ရောက်၍နေခဲ့ပါသည်။

သူမစက်ဘီးကို ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ဖြစ်သလို
ရပ်ကာ အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်လိုက်သည်။

“မန . . . မန . . . ဟေး . . . မန”

သူမ တကြော်ကြော်အော်ကာ ပြေးဝင်သွားသည်။
သူမရဲ့အော်သံစူးစူးကြောင့် မေမေက ချက်ပြုတ်နေရာမှ
ထွက်ခဲ့ကာ . . .

“ပြန်လာပြီလား”

“မေမေ မနကော”

“စောစောကပဲ မြင်သေးတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ နေ
မှာပေါ့။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့။ ရန်လည်း
ဖြစ်မနေကြနဲ့ဦး။ သမီးဖေဖေ ဆူနေဦးမယ်”

သူမမေမေရဲ့စကားကိုပင် ဆုံးအောင်နားမထောင်
နိုင်တော့ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာသည်။ အပေါ်ထပ်
မှာတော့ နေကြာစေ့စားရင်း တီဗွီထိုင်ကြည့်နေသော ရှင်မန
ကို အေးဆေးဖွဲ့ တွေ့လိုက်ရသည်။

“မန”

“ဘာလဲဟာ။ နပ်ပြန်လာရင်ကို ဆူညံနေတာပဲ”

“အရေးကြီးတယ် . . . အရေးကြီးတယ်။ တွတ်တယ်”

တက္ကသိုလ်ရောက်ရင်တော့ ကင်းဖြစ်ဦးမှာ သေချာတယ်၊
နှစ်ယောက်လုံး အပျံ့စားလေးတွေပဲ”

“အိမ်မှာလည်း ဒီနှစ်ယောက်အကြောင်းပါပဲလား
နော်”

လက်ခတ်သံက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူမိလိုက်
သည်။

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့”

ရှင်မနုမုက်လုံးလေးဝင့်ကာ အလှပဆုံး မေးလိုက်
စဉ် . . .

“သူတို့နှစ်ယောက်လုံးက စာတော်တယ်။ ရုပ်ချော
တယ်။ ချမ်းသာတယ်လေ။ နှစ်ယောက်လုံးကလည်း တပျား
တွဲတွဲပဲ။ အဲ့တော့ နှစ်ယောက်အနေနဲ့ ဧရပ်န်းစားတာမို့။
ဆရာ၊ ဆရာမတွေကလည်း စာမောင်တဲ့သူတို့နှစ်ယောက်
ပဲ။ အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းတွေမှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်
အကြောင်းပဲ။ အခု အိမ်မှာတောင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စက်
ကွင်းက မလွတ်နိုင်ပြန်ဘူး”

“ဟင် . . . သူတို့နှစ်ယောက်က အဲ့လောက်ထိ
နာမည်ကြီးသလား”

ရှင်မနုအပြောကို လက်ခတ်သံက ပျင်းရိလေး
ပင်စွာ ခေါင်းညိတ်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းလေး
တစ်စွန်းတစ်စ”

“သိပါဘူး။ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဦးနောက်ပျက်တယ်။
ရန်များတယ်။ အေးဆေးနေတာပဲကောင်းတယ်”

“လက်ခတ်သံ . . . ညည်းလေ။ သိပ်ပဲများတာပဲ။
သူများသိချင်နေပြီဆို သိပ်အိုင်တင်ခံတာ . . . ပြော”

“အဲ့ဒါဆိုရင် ဒီနေ့အပေါ်ထပ် သန့်ရှင်းရေးကို နင်
တာဝန်ယူ”

“အေးပါ . . . ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟန်ကျလိုက်တာ။ ကျေးဇူးပဲ တံခွန်
ယံနဲ့အားမာန်ခရေ။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . သူများပြောပြသလေ့စွဲက
ငါသိရတာက တံခွန်ယံက တစ်ဦးတည်းသောအား။ သူ

အဖေက ဆေးရုံအုပ်လေ။ တာဝန်နဲ့ပြောင်းလာတာ။ သူ
အဖေက ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့တာတဲ့။ အရမ်းချမ်းသာကြီးတယ်
ဆိုပဲ။ တံခွန်ယံကို သိပ်အလိုလိုက်ကြတာတဲ့။ ဒါကြောင့်
နေမှာပေါ့။ မျက်နှာကိုကြည့်ပါလား။ တလောကလုံး သူ
လုပ်စာထိုင်စားနေတဲ့ရုပ်နဲ့။ သူ့အပြုံးတစ်ပွင့်က ကုဇေချီပြီး
တန်တာကျလို့။ စာတော်နေတိုင်း ပြောက်ကားကားနဲ့ ငါ
တော့ ကြည့်မရပေါင်”

“နင်ပြောသလောက်ကြီး မဆိုးပါဘူးဟယ်”

“မနနော် . . . ငါ ဖေဖေနဲ့တိုင်လိုက်မှာ။ ဝိုးမျိုးတစ်

ထောင် ထမနေနဲ့”

“တိုင်လိုက်ပေါ့။ ငါက (၁၀)တန်းအောင်ပြီးသားပဲ။

တက္ကသိုလ်တောင်တက်ရတော့မှာ။ လူကြီးဖြစ်ပြီ။ နားလည်
တယ်နော် ကလေးမ။ ဆက်ပါ . . . ပြောမှာသာပြော”

“အွန်း . . . အားမာန်နဲ့တံခွန်ယံက တွဲမှာသာ တွဲ
နေကြတာ စရိုက်ချင်းတော့ မတူကြဘူးဟ။ တံခွန်ယံက
ဟနကြီးပြီး အရယ်အပြုံးနည်းပါးသလောက် အားမာန်က

တော့ အမြဲပျံ့နေတာပဲ။ အားမာန်ခရဲအပြုံးတွေက ကြည်စင်
ပြီး အပြစ်ကင်းတယ်။ ငါ အားမာန်ခန့်တော့ စကားပြောဖူး
တယ်။ ခင်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဘာမာနမှ မရှိဘူး။ လူတွေကို
လည်း ဖော်ဖော်ရွေရွေဆက်ဆံတယ်။ နင်သိလား () ပွဲရုံ
ဟာလေ။ အေး . . . အဲ့ဒါ အားမာန်ခတို့ပွဲရုံဆိုပဲ။ မိဘချင်းက
အရမ်းခင်ကြတော့ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း အလိုလိုနေရင်း
သူငယ်ချင်းပေါ့ကွာ။ တံခွန်ယံက ဘယ်လောက်ထိ ကြီး
ကျယ်သလဲဆိုရင်လေ အတန်းထဲမှာ အားမာန်ခတစ်
ယောက်ကိုပဲ စကားပြောတာဟ။ ဘယ်သူ့ကိုမှတောင်
ကြည့်တဲ့ဟာမဟုတ်ဘူး။ အခု လမ်းမှာ ငါ့ကိုရေးကြီးခွင်
ကျယ် လိုက်ခေါ်နေလို့ ငါ အံ့ဩနေတာ။ ဒါနဲ့ နင်က သူတို့နဲ့”

“ဪ . . . အဲ့ဒါလား . . . ငါက ညနေဘက်ဆို မြို့
ပြင်ဘက် စက်ဘီးစီးထွက်တယ်လေ။ နင့်ကို ငါ ခေါ်သားပဲ။
နင်မှမလိုက်ချင်တာ။ အဲ့ဒီမှာ သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ဆုံတာ”

“ဇာတ်လမ်းတွဲဆန်ဆန်ပေါ့လေ။ တွေ့ကြပါ . . .
တွေ့ကြပါ။ ငါတော့ စိတ်မဝင်စား၊ ဟာ . . . ဝိုက်တော့ ဆာ

လာပြီ။ မေမေ ဘာချက်ထားလဲ မသိဘူး”

“နင်ကြပ်ကြပ်အစားပုပ် သိလား။ ကြာရင် ဝက်ဖြစ်
လာမယ်”

“ဝက်ဖြစ်တော့ အိပ်ရစားရတောင် နေရာ ရွှေ့
သက်သာသေး”

“ဝက်ဖြစ်ရင် နင် အပျိုကြီးဖြစ်မယ်ဟေ့ . . . ရှင်းပြီ
လား”

“ငါးကျပ်တန်ဟဲ့ဆီကို ငါးကျပ်လာတယ်တဲ့။ ရွှေရှိ
ရာ ရွှေလာတယ်။ ငွေရှိရာ ငွေလာတယ်။ ဒါ သဘာဝပဲ။ မပူ
ပါဘူး။ တစ်နေ့နေ့တော့ ငါနဲ့တန်တဲ့လူက လာခဲ့မှာပဲ။ အဓိက
က ဘဝကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ကျော်ဖြတ်ဖို့ပဲ”

“အံ့မယ် . . . ဝက်ကလေးက စာတတ်လို့ပါလား”

“နင်မစားဘူးလား။ ဒီနေ့ မေမေ ဟင်းကောင်း
ကောင်းချက်မယ်လို့ သတင်းလွှင့်ထားတယ်။ ငါတော့ ခိုးပြီ”
ဟု ပြောကာ ဆင်းပြေးသွားပြန်သည်။

လက်ခတ်သံဆင်းပြေးသွားလို့မှ ဘယ်လောက်မှ

မကြာလိုက်ပါ အောက်ထပ်မှာ ဒုံးဒုံးဒိုင်းဒိုင်း အသံတွေ ညံ
ထွက်လာသည်။

အိုးနင်းခွက်နင်းမလေးမို့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ခုခု
လွတ်ကျတာနေမှာပေါ့။

ရှင်မနကတော့ သူမကိုသာ သတိတရနှင့် မေးနေ
သည့် တံခွန်ယံဆိုတဲ့ကောင်လေးချောချောတစ်ယောက်
အကြောင်းကိုသာ တွေးမိပြီး ပြုံးနေပါတော့သည်။ သစ်ရွက်
လှုပ်ရင်တောင် ရယ်တဲ့အရွယ်မို့ မျက်ဝန်းမှာ ပီတိတစ်မျိုးနှင့်
ပြည့်လျှံနေပါတော့သည်။

* * *

စာမေးပွဲဖြေရန်ရက်က နီးလာပြီမို့ ဉာဏ်ထိုင်းသော လက်ခတ်သံက စာကျက်ရလွန်း၍ မျက်တွင်းလေးများပင် ချိုင့်ဝင်၍နေပါသည်။ စာကျက်ရန် အချိန်ပေးပြီမို့ ကျောင်းတက်ရက်မှာ ဒီနေ့နောက်ဆုံးဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးနေ့ ကျောင်းတက်ရက်မို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားအချို့က အချင်းချင်း ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အချို့ကတော့ သူငယ်ချင်းများကို လှည့်လည်၍ အော်တိုရေးခိုင်းကြသည်။ သူမကိုခပ်ကြသည့်လူများက သူမထံ အော်တိုစာအုပ်လေးပေးလာလျှင် သူမက အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ပြူးတူးပြတ်တူးပေးတတ်ပါသည်။

သူမထံမှာ အိပ်ရေးဝတ်လွန်း၍ အိပ်ချင်စိတ်သာ ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။ သူမ အရမ်းအိပ်ချင်လွန်းလာ၍ ခုံပေါ်မှာ မှောက်အိပ်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ် သူမခုံပေါ်ရောက်လာတဲ့ ပန်းနုရောင်စာအုပ်လေးကြောင့် သူမ အားယူကာ ပြုံးပြီးပေးလာသောပိုင်ရှင်ကိုကြည့်မိလိုက်စဉ်မှာ အိပ်ချင်စိတ်တို့ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် လွင့်စင်ကုန်၏။

“ဟင် . . . အားမာန်ခ . . . ဘာ . . . ဘာ”

သူမ ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။

သူမနည်းတူ အခန်းထဲမှာလည်း ဆူညံသံတို့ လျော့ပါးသွားသည်။ သူမထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင် အားလုံးက စိတ်ဝင်တစားနှင့် သူမနှင့်အားမာန်ခကို ကြည့်နေကြမည်ထင်ပါရဲ့။

“ငါ့ကို အော်တိုရေးခိုင်းတာလား။ ဒါ အော်တိုစာအုပ်လား”

“အွန့်ဟွန်း . . . နင့်ကို လက်ဆောင်ပေးတာ”

“ဟမ် . . . လက်ဆောင်”

လက်ခတ်သံကို မိလာသည်။ လက်ခတ်သံနဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်
မိမှ ဘရိတ်ကိုညှစ်ပြီး အရှိန်လျှော့လိုက်ကာ ဘေးချင်းယှဉ်
နင်းလိုက်သည်။

“ဘာလဲ”

သူမက အလိုမကျသံနှင့်ပြောလိုက်ပါသည်။ ဒီလို
ပဲ တံခွန်ယံက ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။

“နင်က ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ နင့်ကို ရယ်ချင်လို့”

“အံ့မယ်”

“နင်က ဒေါသထွက်မှလှတာ။ ငါ နင့်ကို အကူအညီ
တောင်းမလို့”

“လာပြန်ပြီလား ဒီအကူအညီ၊ ဘာမှလဲ ကူညီ
လိုက်ရတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ မနကို နင်က မေးတယ်လို့ပြောခိုင်း
ပြန်မှာလား။ အေး... ပြောလိုက်မယ်”

“ဟို... မဟုတ်... ဟာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

ပြိုင်ဘီးအဝါလေးကိုသာ အာရုံစိုက်ကာ နင်းနေပြီး

ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေသော တံခွန်ယံကို သူမက ပြန်ပြီး
ရယ်ချင်လာရသည်။

“နင့်ပုံကလည်း သူခိုး လူမိသွားသလိုပဲ။ ပြောပါ။

ရဲရဲပြော။ နင်နဲ့ငါက သူငယ်ချင်းပဲ”

“သေချာတယ်နော်”

“သူငယ်ချင်းမတော်ချင်လည်း ငါက ခေယယ
မတော်ဘူးနော် ရတယ်”

“နေပါဦးဟာ။ နင်ကလည်း အားမာန်ခရော ငါ့ရော
နင့်ကိုခင်ချင်ကြပါတယ်။ နင်ကလည်း စိတ်ကြီးပဲ။ မနကို
လက်ဆောင်ပေးချင်လို့... အဲ့ဒါ”

“ပေး... ပေး... ငါပေးပေးမယ်”

“နင်က သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ”

ဟု ပြုံးစိစိနဲ့ပြောကာ တံခွန်ယံက သူမရဲ့ခက်ဘီး
ခြင်းထဲ အဝါနရောင်သောခတ်စာအုပ်လေးကို ပစ်ထည့်ကာ
တစ်မျိုးတည်း လစ်သွားသည်။

“ဟွန့်... ဘယ်လိုဟာလဲ မသိဘူး”

သူမက ပွစိပွစိလေးပြောလိုက်ပြန်သည်။

ရှက်စနိုးလေးပြီးနေသော တံခွန်ယံကို မြင်ယောင်
မိရင်း သူမစိတ်ထဲ မကျေမနပ်လေးတွေ့လိုက်မိသည်။

တံခွန်ယံက ရယ်လိုက်ရင် ဒီလောက်ချောရဲ့သား
နဲ့ ဘာကြောင့် မရယ်မပြုံးဘဲ စုပုပ်ပုပ်ကြီးလုပ်နေပါလိမ့်။
တံခွန်ယံက အဲ့လိုလေး ရယ်လိုက်ရင်တော့ အချောသား။
ပြိုင်ဘီးအမျိုးလေးနှင့် ကျောင်းဝတ်စုံလေး၊ ကျောပိုးအိတ်လုံး
လုံးလေးနှင့် သိပ်လိုက်ဖက်လွန်းလှတဲ့ တံခွန်ယံကို သူမ
နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ငနဲသားက အစအန
တောင် မတွေ့ရတော့။ ဘယ်ကလှည့်ပြန်သွားမှန်းပင်မသိ။
ပေါ်တီကိုအောက်မှာ စက်ဘီးကိုဖြစ်သလိုရပ်ပြီး အိမ်ထဲကို
ပြေးဝင်လိုက်သည်။

“မန...ဟေ့...မန”

သူမရဲ့အသံစူးစူးကြောင့် မေမေက မီးဖိုခန်းထဲမှ
ထွက်လာကာ...

“အဲ့ဒီကောင်မလေးဟာလေ ဘယ်တော့မှ အိပ်

ပြန်လာရင် တိတ်တဆိတ်ပြန်လာတာရယ် မရှိဘူး”

“မေမေ မနရော”

“မင်းအဘွားအသည်းအသန် နေမကောင်းဖြစ်လို့
မင်းဖေဖေနဲ့ မန ရန်ကုန်လိုက်သွားကြတယ်”

“ဟင်...ဘွားဘွားက ဘာဖြစ်...စိုးရိမ်ရလား
မေမေ”

“အရမ်းတော့ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

“ဒါဆို မနက ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဪ! လာမှာပေါ့ သမီးရယ်။ သမီးကို ခင်လို့
သမီးနဲ့နေချင်လို့တောင် သူက ရန်ကုန်မှာသွားမနေဘဲ ဒီမှာ
ကျန်နေခဲ့တာလေ။ မလာတော့မှာ သမီးက စိတ်ပူနေလား”

“မပူပေါင်။ သူ မလာတော့ရင် ပိုတောင်ကောင်း
သေး။ သူ ဒီမှာလဲ မနရင် အနိုင်ကျင့်ခံရသေးတယ်။ သမီးက
သူ့ကို ပေးစရာရှိနေလို့ မေးတာ”

“ပေးစရာ”

ထိုအခါမှ သူမ စကားပြောလောသွားသည်ကို

သတိပြုမိကာ . . .

“မဟုတ်ဘူး . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ပြောစမ်း . . . ပြောစမ်း . . . ကောင်းမလေး”

“ဟာ . . . မေမေကလည်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ သွား
တော့မယ်။ အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟဲ့ . . . ကောင်းမလေး စာမေးပွဲနီးနေပြီ စာကျက်
လေ”

“ဟာ . . . မေမေကလည်း ခဏလေးပဲအိပ်မှာ။ ခဏ
လေး။ မနီးနဲ့နော်။ ကြာရင် အားတွေပြတ်ပြီး စာမေးပွဲမဖြေ
နိုင်ဘဲ နေတော့မယ်”

“အေး . . . အေး . . . အဲ့ဒါဆိုလည်း အိပ် . . . အိပ်
လို့ထရင် စာပြန်ကျက်နော်”

“ဟုတ်”

အခုမှ ပါမစ်ရသွား၍ သူမမိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ
ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ ပျော့အိနေသော ဖွေရာထူထူပေါ်မှာ
ဘုန်းခနဲလှဲချလိုက်ပြီး မျက်လုံးနဲ့ ဦးနှောက်ကို အနားပေးပစ်

လိုက်သည်။

မကြာခင်ပဲ အိပ်စက်ခြင်းရဲ့ခေါ်ရာနှောက်ကို
လိုက်ပါသွားတော့သည်။

သူမနောက်ဆုံးဘာသာဖြေပြီးတဲ့နေ့မှာပဲ ဖေဖေ
နှင့် ရှင်မန ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ဖေဖေက ပင်ပန်းလွန်း
၍ သူမကို စာမေးပွဲဖြေနိုင်ရဲ့လားပင် မမေးနိုင်တော့ဘဲ ရေဗိုး
ချိုး၍ အနားယူနေပါသည်။

သူမက ရှင်မနားသွားကပ်ကာ ရွတ်နောက်နောက်
နှင့်...

“ဒေါ်လေး... ဘာလက်ဆောင်ပါလဲ”

“စကားက ကြီးလိုက်တာ။ နားနဲ့တောင် မဆန့်ဘူး။
ပုံမှန်ဆက်ဆံ”

“ဘာလက်ဆောင်ပါလဲလို့”

“ဘာမှပါမလာဘူး”

“ဘာမှပါမလာရင် ဘာမှမပေးတော့ဘူး”

“အမ်! ဘာလဲ နင့်စကားကြီးက”

“တံခွန်ယံပေါ့၊ သော့ခတ်စာအုပ်လေး ပေးထား
တာ အဲ့ဒါ နင့်ကိုတဲ့”

“ဘာ... ဘယ်မှာလဲ... ပေး”

“ကုဋေလေးဆည်ပါဦးဟယ်။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ ငါ
ရချင်တာတစ်ခုခု ဝယ်ပေးမယ်ဆိုရင် ပေးမယ်”

“အေး... ပေးမယ်ဟာ”

“ဟ... ဟ... ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ရမလဲ။

ရော့ ပတ္တမြား ရော့ နဂါးပဲ”

“ပြော... မင်း ဘာရချင်လဲ”

“များများစားစားတော့ မတောင်းချင်ပါဘူး။ ဟိုးက
ဖိနပ်ပဲရချင်တာ”

လက်ခတ်သံ လက်ညှိုးညွှန်ရာဘက် ရှင်မန လှည့်

ကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“ဟဲ့... အဲဒါမျိုးကြီးတယ်ဟဲ့။ ငါတောင် တစ်ခါမှ

စီးရသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“တံခွန်ယံရဲလက်ဆောင်ကို နှင် ဒီဖိနပ်စုတ်နဲ့ လဲ
တယ်ပေါ့”

“လက်ဆောင်... ဘာဖိနပ်စုတ်လဲ။ ပြောပုံက
စေတနာကို မရှိဘူး”

“ဟဲ... ဟဲ... ပြောဟာ ကြာတယ်။ နှင် မပြော
ရင် ငါက အဲဒါကို တံခွန်ယံဆီပြန်ပို့တော့မှာ။ နှင်က လက်
မခံပါဘူးလို့ လီဆယ်ပြီးပြောလိုက်ဦးမှာ”

“လက်ခတ်သံနော်... နှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။
အချိုးကို မပြေဘူး။ ယူ... ယူ... ငါ့ကို လက်ဆောင်”

“ဟဲ... ဟဲ... ဒီလိုမှပေါ့”

ဟု ကျေနပ်စွာပြောကာ ခေါင်းအုံးအောက်ထဲမှ
စာအုပ်လေးကို လှမ်းနှိုက်လိုက်သည်။ အဝါနုရောင်စာအုပ်
မဟုတ်ဘဲ ပန်းနုရောင်ဖြစ်နေသည်။

ရှင်မနုက လှမ်းယူမယ်ကြံတော့...

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းအုံးအောက်ထဲ ပြန်ထိုးထည့်လိုက်
ပြီး အဝါနုရောင်စာအုပ်လေးကို ပြန်နှိုက်လိုက်သည်။

“ရော”

သူမက လှမ်းပေးလိုက်တော့ ရှင်မနုက ပြုံးပြုံးကြီး
ယူပြီးမှ မျက်နှာရှုံ့တွန့်သွားသည်။

“လက်ခတ်သံ နှင်ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“သော့လေး၊ သော့ခတ်စာအုပ်ပဲ။ သော့ပါရမှာပေါ့”

“သော့”

သူမ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဦးမှ...

“မပါဘူးဟာ၊ သူ ဒီအတိုင်းပဲပေးလိုက်တာ”

“သေချာရဲ့လား။ နှင် အထားမှားတာရော မဖြစ်နိုင်
ဘူးလား”

“ဟွန်အွန်း... မမှားဘူး”

ဟု သူမက တွေးဆဆလေးနှင့် စဉ်းစားဟန်ပြု

တော့ ပန်းနုရောင်စာအုပ်လေး သူမအတွေးထဲ ဝင်လာသည်။ ပန်းနုရောင်စာအုပ်လေးကို အားမာန်ခပေးခဲ့စဉ်က အားမာန်ပြောသွားတဲ့စကား...

“ဟုတ်ပြီ”

“ဘာဟုတ်တာလဲ”

“မြို့ပြင်က ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ သော့ရှိနိုင်တယ်”

“နင့်အတွေးကြီးကလည်း”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ့ကို အားမာန်ခ စာအုပ်ပေးရင်း

ပြောသွားတာ”

“ဒါဆို ဒီစာအုပ်က အားမာန်ခပေးတာပေါ့”

“ဟွန့်အွန်း... တံခွန်ယံပေးတာ”

“ဘာတွေလဲဟာ။ ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်ရှုပ်နေပြီ”

“ခုနက ပန်းနုရောင်စာအုပ်က ငါ့ကို အားမာန်ခ

ပေးသွားတာ”

“ဪ... မင်းတို့က ဒီလိုလား”

“ငါ ဘာမှမသိဘူး”

“မဟုတ်မှလွဲရော သူတို့နှစ်ယောက်က ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဟီ... ဟီ”

“အရူးမရှင်မနု... နင်တစ်ယောက်ပဲရူး”

“ဘာလဲ နင်က အားမာန်ခကို မကြိုက်လို့လား”

“ဟွန့်အွန်း... မသိဘူး”

“စာအုပ်ထဲမှာ ဘာရေးထားလဲဆိုတာ နင် မသိချင်ဘူးလား”

“သိချင်တယ်”

“ဒါဆို ညနေကျရင် မြို့ပြင်သွားမယ်”

“ဟဲ့... မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့မကောင်းရမှာလဲ။ ညနေတိုင်း ငါက စက်ဘီးစီးထွက်နေကျကို။ နင်က စာမေးပွဲပြီးလို့ အဖော်လိုက်တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ အဲလိုလေး ရိုးရိုးတွေးကြည့်လိုက်။ အားလုံး အိုကေပဲ”

ထိုအခါမှာတော့ သူမတို့နှစ်ယောက် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးမိလိုက်ကြသည်။

သို့ပေမယ့် လက်ခတ်သံရဲ့ရှင်ထဲမှာ မဝံ့မရဲနှင့်
ဘာကိုမှန်းမသိ မရေမရာခံစားမှုမျိုး ဆွေးမြည့်စွာ ခံစားလိုက်
ရပါသည်။

ဒီခံစားချက်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ သူမ မသိပါ။ သိ
အောင်လည်း ကြိုးပမ်းစဉ်းစားနေမည်မဟုတ်။

x x x

ညနေပိုင်းမှာတော့ သူမနှင့် ရှင်မနဝက်ဘီး တစ်
ယောက်တစ်စီးဆွဲကာ မြို့ပြင်သို့ အားသွန်ခွန်စိုက်နင်းလိုက်
ကြသည်။ သူမကသာလိုက် ရှင်မနက သာလိုက်နှင့် ပြိုင်
ဆိုင်နေကြလေရဲ့။

မကြာလိုက်ပါ။ ကုက္ကိုရိပ်လေးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ
သည်။ ရှင်မနက အများသူငါရှေ့ ကုန္တရသုပီပီ စက်ဘီးပေါ်
မှ ကျော့ကျော့လေးဆင်းပြီး မယောင်မလည်နှင့် ကုက္ကိုပင်
ကြီးအောက် သွားလိုက်သည်။

လက်ခတ်သံကတော့ ပွင့်လင်းရိုးသားသူပီပီ မျက်
စိကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကစားလိုက်သည်။ ပါးစပ်က

လည်း ပွစ်ပွစ်နှင့် ...

“ဟွန် ... နေဝင်ခါပဲနီးနေပြီ။ ဘယ်မှာလဲ သော့။
အရူးတွေ ... ငါတို့ကို ဒါ သက်သက်အရူးလုပ်တာ။ နှင့်
ကြောင့်မဟုတ်ရင် ငါတော့ မလာပါ။ ဟွန် ... အားမာန်ခတဲ့
နာမည်ကတော့ အပျံစား၊ ပုံစံကပျော့အိပျော့ဖတ်နဲ့ ဘာ
တံခွန်ယံလည်း မြေကြီးကောင်ကများ။ အရူးတွေ ... ကောင်
စုတ်တွေ လူကိုများ သူတို့အရူးလုပ်တိုင်း ရမယ်ထင်နေ
တယ်”

“ဝေ့!”

သူမက မြည်တွန်တောက်တီးနေတုန်း သစ်ပင်
ပေါ်မှ အသံကျယ်ကြီးနှင့်အတူ သစ်ရွက်ခြောက်မိုးရွာလာ၍
သူမက ကြောက်စိတ်ရှိသူပီပီ ရှင်မနန်းနားပြေးကပ်ကာ
ရှင်မနန်း ကိုယ်လုံးလေးကို ဖက်ထားလိုက်၏။

“မန လုပ်ပါဦး။ ငါတို့ကို သရဲခြောက်ပြီ။ ဘုရား ...
ဘုရား ... ကယ်ပါ”

သူမ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပြောမိပြောရာ

ပြောနေတုန်း ...

“ဘုတ် ... ဘုတ်”

သစ်ပင်ပေါ်မှ တစ်ခုခုပြုတ်ကျလာသောအသံ

ကြောင့် ...

“အမလေး ... မနရယ်။ ကယ်ပါဦး။ အီး ... ဟီး
ဟီး”

သူမ ငိုသံပါကြီးနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာတွေ တဆတ်ဆတ်
တုန်ယင်ကာ ကြောက်နေစဉ်...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

လူနှစ်ယောက်ရဲရယ်သံကြောင့် သူမရဲကြောက်
စိတ်တွေ ဇေဓဝီဖြစ်လာရသည်။

“အဲ့ဒါပဲ ... သူများအတင်းပြောတတ်သူတွေက
အကြောက်ရှိကြီးကြတယ်ဆိုတာ”

သူမကို လှောင်သလိုပြောလာတဲ့အသံတစ်ခု
ကြောင့် သူမ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

အမှန်ပါ။ ရုပ်ဆိုးတဲ့သရဲတွေ မဟုတ်ကြပါ။ အင်မတန်

တန်သန်ပြန် စမတ်ကျတဲ့ကောင်ချောချောလေးနှစ်ယောက်
ရယ်ပါ။

လက်ခတ်သံက ထိုနှစ်ယောက်ကြောင့် ကြောက်
နေသော ဟန်ပန်ကို ပြန်ပြင်လိုက်တာ ...

“ဘယ်မှာကြောက်လို့လဲ။ နင်တို့ရှိမှန်းသိလို့ ငါ
ဟန်ဆောင်လိုက်တာ”

“ဟား...ဟား...ဟုတ်မှာပါ။ မိုးတောင် မမှောင်
သေးဘဲ သရဲကြောက်နေတဲ့လူက ပုံမှန်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“အစ်”

တံခွန်ယံကေားကြောင့် သူမက အရူးဖြစ်သွားရပါ
သည်။

မအီမလည်ဖြစ်သွားတဲ့ သူမမျက်ရိပ်မျက်ကဲ
ကြောင့် ကျန်သုံးယောက်မှာ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်ကြသည်။

သူမကသာ ဘာမှမပြောသာတော့၍ အနီးဆုံးလူ
ဖြစ်သည့် အားမာန်ခကိုသာ မျက်စောင်းထိုးပစ်မိသည်။

“ရှင်မန ... ဒီနေ့ အရမ်းလှတယ်”

အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေကြစဉ်မှာ ရိုးရှင်းစွာ ထွက်
လာတဲ့ တံခွန်ယံရဲ့အသံရဲ့ကြောင့် သူမမှာ ကြက်သီးမွေး
ညင်းထသွားရသည်။

ရှင်မနကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း တံခွန်ယံကို ရီ
ဝေစွာ စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။

ဖြစ်ပျက်နေကြသော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေ
ကြောင့် သူမမှာ ဘယ်မှာပြေးပုန်းရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရ
သည်။

သူမက ရောက်တတ်ရာရာဖြစ်နေမိစဉ် သူမ
မျက်နှာနားကျလာတဲ့ ရွှေရောင်သောနှစ်ချောင်းကြောင့်
သူမ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားပြီး ရင်တွေတုန်ဟသည်။

“ရော...ယူလေ... နင် စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်
လား”

ယိုင်လဲကျချင်နေသည့် ခြေအစုံကို မတ်မတ်ရပ်
ကာ ပျက်ယွင်းလှဆဲဆဲမျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်း
လိုက်ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။ သူမက

ပွင့်လင်းသူဖြစ်၍ ဟန်ဆောင်ထားခြင်းက သိသာစွာ မူလ
ရုပ်သွင်ပေါ်လွင်နေပါ၏။

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ငါက ဘာဖြစ်လို့စိတ်ဝင်စားရ
မှာလဲ”

ထိန်းမရသောအသံက တုန်ယင်စွာ ထွက်လာ
သည်။ ဒါကိုပဲ အားမာန်ခက ကောင်းကောင်းရိပ်မိသောပုံစံ
နှင့် ရယ်နေလေရဲ့။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ နင့်ကို သဘောကျလို့ပါ”

“အံ့မယ် . . . ငါ့ကိုများ ကာတွန်းရုပ်မှတ်တယ်”

“ကာတွန်းရုပ်မမှတ်ဘူး။ ဝက်ကလေးလို့ မှတ်
တာ”

“ဘာဖြစ်လဲ ငါဝတာ။ နင်တို့ကို ထွက်လိုက်လို့
လား။ ငါက ကောင်းကောင်းစားရလို့ဝတာ။ နင်တို့က
မကောင်းတာစားလို့ ပိန်တာ။ ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား”

“မော်ဒယ်ခေတ်မှာ နင်က ဝက်ကလေးဖြစ်နေ

တော့ တစ်မျိုးလေးဖြစ်နေတာပါ”

“ဘာဖြစ်လဲ။ မေမေကပြောတယ်။ နောက်ဆို
ကိုယ်ရည်စစ်သွားရင် လှသွားမှာတဲ့။ အဲ့ . . . ဟုတ်ပါဘူး။ ငါ
ဘာတွေပြောနေမိပါလိမ့်။ ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး။ ဘာမှ
မကြားဘူးလို့ မှတ်လိုက်တော့။ နင်တို့ ဘာမှမကြားဘူးနော်။
ဒါပဲ . . . ပေးသော့ . . . လာ . . . သွားမယ် မန”

သူမကပြောချင်ရာကိုသာ တစ်ဆက်တည်း ပြော
ချလိုက်တော့ ရှင်မနအတွက် ကိုးရိုကားယားဖြစ်သွားရ
သည်။

“ဟာ . . . နင်ကလည်း”

“ငါတော့ ပြန်ပြီ။ နင်နေရင်နေခဲ့”

ဟု အနိုင်နှင့်ပိုင်းကာ အားမာန်ခလက်ထဲက
သော့ကို ဆတ်ခနဲငွေ့ယူပြီး စက်ဘီးကို တရတွန်းနှင်းလိုက်
သည်။

စက်ဘီးကိုသာ တရတွန်းနှင်းသွားသော လက်ခတ်
သံကို သူတို့နှစ်ယောက် ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

“ငါလည်း ပြန်တော့မယ်”

“သော့လေးတော့ ယူသွားဦးလေ”

ဟုဆိုကာ တံခွန်ယံက ရှင်မနထံ သော့လေးနှစ်
ချောင်း လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ရှင်မနက မျက်နှာလေးဝဲဝဲနှင့် လှမ်းယူလိုက်ပြီး ..

“သွားမယ်နော်”

“လာပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲ”

“ဟွန်း... ဘာမှလဲ မဆိုင်ဘဲနဲ့”

“ကျွန်တော်အရွယ်ရောက်လာရင် ရှင်မနကိုပဲ
လက်ထပ်မယ်”

“ဟမ်”

ရုတ်တရက်ပြောလာသောစကားကြောင့် သူမက
ကြောင်ငေးရင်တုန်နေရမည် ...

“ရှင်မနက သိပ်လှတာကိုး။ ရှင်မနက သိပ်လှပါ
တယ်”

သူမ သိပ်ကျေနပ်သွားမိပါသည်။ မိန်းကလေး

တိုင်းက ကိုယ့်ကိုလှတယ်လို့ ချီးမွမ်းရင် ကျေနပ်မိကြမိမို့
အခုလည်း ရှင်မနက ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေရပါသည်။ အထူး
သဖြင့် တံခွန်ယံလိုကောင်ချောချောလေးက ချီးမွမ်းတာကို
ပေါ့။ သူမ ရှက်ဝဲဝဲလေးနှင့် စက်ဘီးကို နင်းမယ်ကြံတော့

“ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ရှင်မနကို နှုတ်ဆက်ချင်
တယ်”

တံခွန်ယံက ကားဆေးစွာပြောလိုက်ပေမယ့် သူမ
နားထဲ အဆင်မပြေနိုင်စွာ ဝင်သွားရကာ စက်ဘီးကို တွန်းနေ
သော အရှိန်က တန်သွားရသည်။

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ပြန်ရတော့မယ်”

ဒီတစ်ခွန်းအပြောမှာ သူမ ရင်ထဲ နှင့်သွားရသည်။

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးအကြီးကြီးက သူမ နှလုံးသားဆီသို့
ထိမှန်လာသလို နာနာကျင်ကျင် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ဒါဆို
ရင် ဘာဖြစ်လို့ သူမကို မျှော်လင့်ချက်စကားတွေ လာပြော
နေသေးလဲဟု အော်မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် သူမက မိန်းမငယ်
လေးလေး၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာကို ထိန်းရလေမပေါ့။ သူမနောက်

ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမကို ဆွေးမြေ့စွာ စိုက်ကြည့်
နေတဲ့ တံခွန်ယံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အားမာန်ခကတော့
သူမကိုရော တံခွန်ယံကိုပါ ကျောခိုင်းထားသည်။

တံခွန်ယံက သူမကို ပြုံးပြကာ . . .

“စီးပွားရေးမေဂျာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်
ကျောင်းမှာ လာတွေ့မယ်နော်၊ ရလား”

ထိုအခါမှ သူမလေဟာနယ်ထဲရောက်သွားသလို
ပျော်ရွှင်သွားရသည်။

ဒါဆိုရင် တံခွန်ယံနဲ့ သူမက ဆက်ရန်ဆိုတာရှိ
သေးတာပေါ့။

သူမ ပျော်ရွှင်စွာပဲ ရွှေရောင်သောနှစ်ချောင်းကို
ကိုင်မြှောက်၍ ပြန်ခွဲလိုက်သည်။

အိမ်ရောက်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေသော
လက်ခတ်သံကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမက လက်ခတ်သံရဲ့ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်
ရင်း . . .

“နင် မအိပ်ပျော်သေးဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်”

“သိလည်း တိတ်တိတ်နေ၊ ဒီမှာ အိပ်ချင်စိတ်က
ထိန်းမရနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဆို နင် လိမ်နေတာ၊ နင် အားမာန်မရဲပန်းန
ရောင်စာအုပ်လေးကို ဖွင့်ပြီးလောက်ပြီ၊ နင် စိတ်ကူးယဉ်နေ
ပြီ မဟုတ်လား”

“ငါက ဘာကို စိတ်ကူးယဉ်ရမလဲ”

“သူ နင့်ကို ကြိုက်နေတယ်မဟုတ်လား”

“အားကြီးဟုတ်၊ အရူးအားမာန်မ ငါ့ကို သက်သက်
အရူးလုပ်တာ”

“စာအုပ်ထဲမှာ ဘာရေးထားလို့လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ငါ အိပ်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ထားလိုက်
သည်။

ရှင်မနကတော့ စိတ်ကူးယဉ်ရင်ခန့်ခြင်းအပြည့်နဲ့
သော့ခတ်စာအုပ်လေးကို သော့လေးနှင့် ဖွင့်လိုက်သည်။

သူမသာ သိပ်ရင်ခုန်ခဲ့ရပေမယ့် စာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာတွေက သူမ တွေးထင်ထားသလောက် ရင်ခုန်စရာမကောင်းပါ။

စာအုပ်ရဲ့ ပထမစာမျက်နှာမှာက အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ပုံကို ပန်းချီဆွဲထားပြီး နောက်တစ်မျက်နှာမှာတော့ အသည်းပုံလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဒါ ဘာလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ သူမ သဘောမပေါက်ပါ။

သူမထင်ထားသလို ရည်းစားစာ ဟုတ်မနေ၍ များစွာစိတ်ပျက်သွားရသည်။

ဘာမှန်းမသိ။ လက်ခတ်သံပြောသလိုပဲ အရူးတွေ။ ဒါကြောင့်မို့ ဂျူနီယာတောင်လေးတွေကို စိတ်မဝင်စားသင့်ဘူးလို့ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောတာပေါ့။ အခုတော့ သူမက သူတို့တွေကြားထဲ အရူးကြီးဖြစ်ရော။

သူမ စိတ်တိုတိုနှင့် အရာအားလုံးတို့ကို မေ့ထားရန်သာ ဆုံးဖြတ်မိတော့၏။

လက်ခတ်သံလိုနေတာပဲကောင်းတယ်။ လက်ခတ်သံကတော့ သွားရည်လေးတွေ ကျလို့ အိပ်ပျော်နေလေရဲ့။

“လက်ခတ်”

ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံခပ်အက်အက်ကြောင့်
အသံရှင်ကို သူမ မျက်မှောင်တွန့်၍ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါ။ အားမာန်ခပါ”

“ဪ... ဘာကိစ္စလဲ”

“နင် ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို မခေါ်တာလဲ”

“မခေါ်ချင်လို့ မခေါ်တာ။ စိတ်ဆိုးလို့ မခေါ်တာဟေ့
ရှင်းပြီလား”

“ဟာ... ငါ နင်စိတ်ဆိုးအောင် တစ်ခါမှလည်း
မလုပ်မိပါလား”

“ဘာမလုပ်ရမှာလဲ။ စာအုပ်ကိုပေးပြီး သော့ကို
လည်း တကူးတက လာယူခိုင်းလိုခိုင်းပြီးတော့ စာအုပ်ထဲမှာ
လည်း ဘာမှမပါဘူး။ သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဝက်ကလေး
ကို ကြိုးချည်ထားတဲ့ပုံကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အေးလေ... အဲ့ဒါ နင့်အတွက် လက်ဆောင်

လေ။ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာပါမယ်လို့ နင်က ထင်နေလို့လဲ”

အားမာန်ခရဲဖြူရှင်းချက်ကြောင့် သူမမှာ နဝေ
တိန်တောင်ဖြစ်သွားရသည်။ အားမာန်ခပြောတော့လည်း
ဟုတ်နေတာပဲ။

“အေး... အဲ... ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ငါက နင့်ကို
နောက်တာပါ။ ငါက နင့်ကိုခင်လို့ စလိုက်တာ။ ဟဲ... ဟဲ”

“နင့်ရဲ့ပုံစံကြီးကလည်း ငါတောင် မအိမလည်ဖြစ်
သွားတာပဲ”

“နေစမ်းပါဦး။ နင်က ဘာဖြစ်လို့ အတန်းသားအား
လုံးမှာ ငါ့ကို မှ ခင်နေရတာလဲ”

“ဟာ... နင်ကလည်း ခင်ပါတယ်ဆို ခင်လို့ပေါ့။
ဒီလကုန်ရင်အောင်စာရင်းတွေ ထွက်မယ်တဲ့။ ခု... ဒါ ပြော
မလို့”

“ငါကတော့ ခေါင်းခပ်ကျိန်းကျိန်းပဲ”

“ဟင်... နင် မဖြေနိုင်ဘူးလား”

“ငါက စာညံ့တယ်လေ။ ဟဲ... ဟဲ... နင်ရော”

ဒီဘယ်နှလုံး မုန်းထားလဲ”

“မမုန်းတတ်ဘူး”

“နင် ဒီပါရင် ငါ့ကို မုန့်လိုက်ကျွေးရမယ်နော်”

“အွန် ကျွေးမယ်”

“သမီးရေ”

ဟု မေမေက မီးဖိုခန်းထဲမှ ခေါ်လာ၍ . . .

“ဟော . . . ငါ့ကို မေမေခေါ်နေပြီ။ ဖုန်းချလိုက်ပြီ

နော်”

ဟုပြောကာ ဖုန်းကို တစ်ဆက်တည်းချလိုက်သည်။ ဒီနေ့တော့ သူမက ခါတိုင်းနေ့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေရပါသည်။

× × ×

သူများတကာအတွက်တော့ အောင်စာရင်းဖြစ်ပေမယ့် သူမအတွက်တော့ ကျစာရင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သူများတကာတို့အောင်တော့ သူမလည်း အောင်ချင်မိပါသည်။ သို့ပေမယ့် ပင်ကိုဉာဏ်ထိုင်းလွန်းတဲ့သူမက အောင်မြင်ဖို့ ခက်ခဲလှပါသည်။

သူများတကာတို့အောင်မြင်ပျော်ရွှင်တာ မြင်ရလေ သူမက ဝမ်းနည်းကြေကွဲလေပါပဲ။

အားမာန်ခန့် တံခွန်ယံကတော့ အမြင်ကပ်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးနှင့် ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မြင်ကြသည်။

အားမာန်ခက သူမကို မုန့်လိုက်ကြွေးမည်ဟု ပြောထားသော်လည်း အခုချိန်မှာ သူမ အားမာန်ကို မမြင်ချင်ပါ။

ဖေဖေက သူမကို ဆူမည်၊ အပြစ်ဟင်ပြောဆိုမည်။ သူမ ခံနိုင်ပါသည်။ သူမကြောင့် မေမေက ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ခံစားနေရမည်ကိုတော့ သူမက မကြည့်ရက်နိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် သူမ အိမ်ကိုမပြန်သေးဘဲ မြို့ပြင်က ကုက္ကိုရိပ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်ပြီး နင်းလိုက်သည်။ ကုက္ကိုရိပ်ကြီးအောက်ရောက်မှ မျက်ရည်တို့က ဘယ်ကမှန်းမသိ ထွက်ကျလာ၍ ချိုးပွဲချကြူကြူပါအောင် ငိုနှိုက်မိတော့သည်။

ကျန်းသုတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြောင့်ချက်ဟာ မျက်ရည်တွေပဲမို့ သူမရဲ့မျက်ရည်တွေက ဒေရောသောပါး ကျလာခဲ့ပါသည်။

သူမအချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ ငိုကြွေးနေမိသည် မသိ။ သူမပခုံးပေါ်သို့ လက်နွေးနွေးလေး ကျလာတော့မှ သတိရသွားသည်။

သူမ ထိုလက်ပိုင်ရှင်အား ငုံ့လင့်တကြီး မော့ကြည့်

လိုက်သည်။

မုန့်ပါသည်။ အားမာန်ခရယ်ပါ။

အားမာန်ခက သူမကို ကြင်နာစွာစိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။

“ငါ နင့်ကိုရှာနေတာ နေရာနဲ့နေပြီ”

“ဪ”

“နင် ဝမ်းနည်းနေသလား။ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ဟာ။ ကျန်းမူတိုင်းမှာလည်း အောင်မြင်ခြင်းကို မြင်ရတတ်သလို အောင်မြင်မှုတိုင်းကလည်း ကျန်းမူချောက်ကမ်းပါးပေါ် လျှောက်လှမ်းနေကြတာပါ။ အဓိကက ဘဝကို အင်အားတစ်မျိုးနဲ့ ကျော်ဖြတ်ဖို့ပဲ လိုတာပါ”

“ငါ ဒီ(၁၀)တန်းကို အောင်မြင်နိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး။ ငါက အရမ်းဉာဏ်ထိုင်းတယ်”

“ဒါက နင့်စိတ်ပါ”

“တကယ်လို့ ငါက ပညာမတတ်ရင်ရော။ နင်က ငါ့ကို ခင်မှာလားဟင်”

“ငါ ခင်တာ နင့်ရဲ့ပညာမှမဟုတ်ဘဲ။ နင့်ကို ခင်တာ၊
နင့်ဟာနင် ပညာမတတ်တာမကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ ငါ
နင့်ကိုခင်မှာပါ။ နင်က ငါ့ရဲ့အမြဲတမ်း ဝက်ကလေးပါ”

“ဘာဝက်ကလေးလဲ”

“နင်က အများနဲ့မတူဘူး။ ဝက်ကလေးနဲ့ ချစ်
စရာကောင်းတယ်။ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး။ ပဲမများတတ်
ဘူး။ ပွင့်လင်းရိုးရှင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ငါနဲ့ တံခွန်က နင့်ကို
ဝက်ကလေးလို့နာမည်ပြောင်ပေးထားတာ။ ငါတို့နှစ်ယောက်
လုံး နင့်ကို ခင်တယ်။ ဆရာစာသင်ချိန်မှာ မုန့်ခိုးစားတယ်။
စာရေးသလိုနဲ့ ဘောပင်လေးထောင်ပြီး ခုံပေါ်မှာ အိပ်ငိုက်
တယ်။ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေအကြောင်း ပြောရမယ်ဆို
ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့နေတဲ့ နင်က သိပ်ရိုးရှင်းတာ”

“ဗုဒ္ဓေါရေ . . . နင် ဒါတွေ သိနေတယ်”

“အင်း”

“ဟာ . . . ရှက်လိုက်တာ”

“ဘာမှရှက်မနေနဲ့။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နင့်ပုံစံကို

ငါတို့ အလွတ်ရနေတာ”

“ငါတို့”

“အွန် . . . တံခွန်ကတောင် ပြောသေးတယ်။ နင်က
ဝက်ပုတ်ကလေးတဲ့။ လူက ဝက်ကလေးကလေးနေပေမယ့်
ဆံပင်ရှည်တွေက သိပ်လှတာတဲ့”

“သူက”

“အင်း”

သူမရင်ထဲ ကြည်နူးသွားရပါသည်။ အမြဲစုပုပ်ပုပ်
နေတတ်တဲ့ တံခွန်ယံက သူမဆံပင်တွေကို သိပ်လှတယ်
ဆိုပဲ။

“အွန်း . . . အဲဒီတံခွန်ယံက အလှအတော်မက်ပုံရ
တယ်”

“အင်း . . . အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“နင်ရော”

“ငါလား။ ငါက ဝက်ကလေးကို ခင်တယ်”

“နင့်ကိုလည်း ငါ ခင်ပါတယ်”

“ဒီကုတ္တိုပင်ကြီးရဲနာမည်က ဘဝအပိုင်းအစတဲ့”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ ဘာကြီးလဲ။ ဘာနာမည်ကြီးလဲ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . အဲဒါ ငါနဲ့တံခွန်နဲ့ ပေးထားတာ။ သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဝက်ကလေးကို ဘာကြောင့်ကြိုးချည်ထားလဲ သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ငါတို့ရဲ့ဘဝအပိုင်းအစထဲမှာ နင့်ကို ရစ်တွယ်စေချင်လို့”

အခုမှ အဓိပ္ပာယ်ကို သူမ သဘောပေါက်သွားရသည်။ သစ်ပင်ကြီးအောက်က ဝက်ကလေးပုံဟာ ဒီလောက်ထိ လေးနက်တဲ့အဓိပ္ပာယ်ရှိမှန်း သူမ ကြိုမတွေးထားမိပါ။

“ကျေးဇူးပဲ။ ငါ့ကို ဒီလောက်အရေးအရာယူဆက်ဆံပေးလို့”

“ငါ တစ်ခါတလေမှာ ဒီသစ်ပင်ကြီးအောက် လာထိုင်ပြီး စကားပြောနေတတ်တယ်။ ငါ တစ်ခုခုကို သတိတရ

ရှိတဲ့အခါပေါ့”

“တံခွန်ယံနဲ့ရော နင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိကြလား”

“အင်း . . . သူ မကြာခဏ ဖုန်းဆက်ပါတယ်”

“မနကတော့ ငါ့ကို ဖုန်းမဆက်တာကြာပြီ။ နင်တို့က (၁၀)တန်းအောင်ပြီးသားတွေဆိုတော့ မနနဲ့ ရန်ကုန်မှာတွေ့ကြဦးမှာပေါ့”

“အင်း . . . အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ရင်တော့”

“ဒါနဲ့ . . . နင်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဆေးကျောင်းတက်မှာ မဟုတ်လား”

“အင်း . . . ဆေးပဲတက်ဖြစ်ဖို့များပါတယ်”

“နင်တို့ ဆရာဝန်ကြီးတွေဖြစ်ရင် ငါ့ကို ဆေးထိုးပေးဦးနော်”

“နင်က ဝက်ကလေးဆိုတော့ ဒီလောက်အပ်ကြီးနဲ့ ထိုးပေးမယ်”

ဟုဆိုကာ အပိုင်းကြီးကြီးဝိုင်းပြု၍ သူမက မိုးမိုးခပ်ခပ် ရယ်ကာ အားမာန်ခရဲကျော့ကုန်းကို တဘုန်းဘုန်း ထုချ

လိုက်သည်။

အားမာန်ခကာလည်း ဟိုရှောင်လိုက် ဒီရှောင်လိုက်
နှင့် သူမကို စကားပြောနေသေးသည်။

သူမကလည်း အားမာန်ခရဲ့ပုံစံလေးကို အသည်း
ယားကာ လိုက်ထုပြန်သည်။

ဒီအချိန်မှာတော့ ကျန်းမူလည်း မခံစားရသလို
အောင်မြင်ခြင်းကိုလည်း မခံမင်မိတော့။

* * *

ပင်ကိုဉာဏ်ထိုင်းလွန်းတဲ့ သူမက ဒီတစ်နှစ်လည်း
စာမေးပွဲကျပြန်သည်။

သူမက ကျန်းမူကို ဒုတိယအကြိမ်ခံစားလိုက်ရချိန်
မှာပဲ အားမာန်ခကာ ဆေးကျောင်းပထမနှစ်ပြီး၍ ပြန်ခဲ့ပါ
သည်။

အောင်မြင်မှုများစွာရှိနေသည့် အားမာန်ခကို သူမ
မတွေ့ချင်၍ ရှောင်နေမိပါသည်။ အားမာန်ခ ဇနီးဆက်တော့
လည်း သူမ မကိုင်းပါ။

အားမာန်ခနဲ့ စကားပြောရရင် အလိုလိုသိပ်မိတော့

လာပြီး အားငယ်သလိုခံစားမိ၍ပါ။

သူမကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်လွန်းတဲ့ မေမေက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ မဆူရက် မပြောရက်ဘဲ ရင်ထဲမှာ ကျိတ်မှိတ်ခံစားရင်း နှလုံးတုန်မောပန်းခြင်း ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို ခံစားလာရသည်။

မေမေ အမောဖောက်တိုင်း ဖေဖေက ဒါ သူမ ကြောင့်ဟု ပုံကြီးချဲ့ပြောကာ ဆူဆဲမာန်မဲတတ်ပါသည်။

ပွဲရုံကပြန်လာတိုင်းလည်း သူမကို အပြစ်တစ်ခု မဟုတ် တစ်ခုရှာကာ ဆူဖို့ပဲ ချောင်းမြောင်းနေတတ်ပါသည်။

နဂိုကတည်းက ဖေဖေကို ကြောက်ရတဲ့သူမက အမြဲဆူနေသော ဖေဖေကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဖေဖေနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် ရှောင်လာတတ်ပါသည်။ ဖေဖေက သူမကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ဒီအရွယ်ထိ တစ်ခါမှ ကြင်ကြင်နာနာ မဆက်ဆံခဲ့ဖူးပါ။

ဖေဖေက သူမကို မချစ်တာလား။ သူမ မဝေခွဲတတ်ပါ။ သူမနဲ့ မန ယှဉ်လိုက်လျှင် ဖေဖေက မနကို သိသိ

သာသာကြီး အလိုလိုက်လွန်းလှပါသည်။

ထိုအချိန်မျိုးမှာ မေမေက သူမဘက် ကျောက်စိုင် ဂျောက်သားတစ်ခုလို ခိုင်မာစွာ ရပ်တည်ပေးတတ်ပါသည်။

မေမေ ရောဂါခံစားနေရချိန်မှာ သူမမှာ အားကိုးရာမဲ့သွားသလို ခံစားလာရပါသည်။ ထိုအချိန်တွေမှာ ဖေဖေရဲ့ ဥပေက္ခာပြုမှုက သိပ်ကိုထင်ရှားလာပါသည်။ သူမကိုလည်း...

“ပညာမတတ်တဲ့သူက အိုးကွဲတစ်လုံးနဲ့တူတယ်” ဟု ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆိုလာသည်။

သူမ ဖေဖေကို သိပ်ကြောက်ရပါသည်။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးတွေထဲမှာ ဖခင်ရှိရဲ့သားနဲ့ ဖခင်မေတ္တာကို မရတာ လောကမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိမည် တင်ပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့ သူမ ဖေဖေကို အပြစ်မမြင်ပါ။ ဒါ သူမ အပြစ်လေ။ သူမက ဉာဏ်ထိုင်းလွန်းတာကိုး။ ဖေဖေကို

မျိုးရိုးက ပညာတတ်တွေလေ။ ဖေဖေ သူမကို နှိပ်ကွပ်ပေမပေါ့။

မနဆိုလည်း (၁၀)တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် ဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်ခဲ့သည်ပဲ။ သူမကိုက ညံ့လွန်းနေပါသည်။ သူမမှာသာ (၁၀)တန်းမှာ တဘုန်းဘုန်းကျနေသည်။

သူမက မအောင်နိုင်တော့သည့် (၁၀)တန်းကိုလည်း ထပ်မဖြေချင်တော့ပါ။ အိမ်မှာသာ အိမ်မှုကိစ္စလုပ်ရင်း မေမေ့ကို ဝိုင်းကူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူမက ကံဆိုးမလေးပါ။ ဒီလိုဆုံးဖြတ်လိုက်ချိန်မှာပဲ မေမေက အမောဖောက်ကာ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

မေမေ့ရဲ့သေဆုံးခြင်းနှင့်အတူ သူမရဲ့နှလုံးသားတစ်ခြမ်း သေသွားခဲ့ရသည်။

မနက သူမကို အားပေးခဲ့ပေမယ့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်တဲ့ မနရဲ့မျက်ဝန်းမှာ သူမကို အထင်သေးနေသည့်အရိပ်တစ်မျိုး ကပ်ငြိနေပါသည်။

သူမထင်တာမလွဲဘူးဆိုရင် မနက သူမကို အရင်

ကလို မခင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာနေပါသည်။

မနတောင် သူမကို မခင်တော့ဘူးဆိုတော့ သူမနဲ့ နီးစပ်မှုမရှိကြတဲ့ ကျန်အဒေါ်နဲ့ ဦးလေးတွေဆို ဝေးရောပေါ့။

မေမေရက်လည်တဲ့နေ့မှာပဲ မန ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ မန ရန်ကုန်မပြန်ခင် မနနဲ့ တံခွန်ယံဟာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီဆိုတာ ပြောဖြစ်အောင် ပြောသွားသေးသည်။

မေမေ့ ရက်လည်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေလည်း စဲသွားပြီဖြစ်ရာ ဖေဖေ ပွဲရုံသွားလျှင် သူမတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေက ဒီနောက်ပိုင်း အိမ်လည်းမကပ်တော့သလို အိမ်ပြန်လာရင်လည်း ဘီယာငွေတွေ ဝေနေတတ်ပါသည်။

မေမေ့ရှိစဉ်က စိုပြည်ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတဲ့ သူမဘဝဟာ ဒီလောက်အထီးကျန်ခြောက်သွေ့လိမ့်မည်ဟု သူမ ဘယ်တုန်းကမှ ယောင်၍ပင် မစဉ်းစားဘူးခဲ့။

အချိန်ကြာလာတော့ သူမနဲ့ဖေဖေဟာ တစ်အိမ်

တည်းမှာ အတူနေကြပေမယ့် သူစိမ်းတွေလို ခံစားလာရသည်။

ဖေဖေကလည်း သူမကို ခေါ်ပြောဆက်ဆံခြင်း မရှိသလို၊ သူမကလည်း ဖေဖေကို ကြောက်ရလွန်း၍ ဘာတစ်ခုစွန်းမှ မပြောရဲခဲ့။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဖေဖေနဲ့ သူမကြားမှာ စကားသံတွေ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ရပါသည်။ ရှင်မနက သူမကို ရံဖန်ရံခါ ဖုန်းဆက်တတ်ပေမယ့် သာကြောင်း မာကြောင်း မမေးဘဲ၊ တံခွန်ယံနဲ့ ဘယ်လိုချစ်ကြပုံ၊ ဘယ်လိုအဆင်ပြေကြပုံ၊ တံခွန်ယံက ဘယ်လောက်ထိ ချမ်းသာပုံ၊ သူမနဲ့ တံခွန်ယံ ဘယ်လောက်ထိ လိုက်ဖက်ပုံ၊ သူမကလည်း အခု ဘယ်လိုသင်တန်းမျိုးတွေတက်ပြီး ဘယ်လောက်ထိ လှပနေပုံများကိုသာ သူမအားကျအောင် တခမ်းတနား ကြွားဝါပြနေပါသည်။ ရှင်မနက ဒီလိုကြွားလေ သူမက သိမ်ငယ်စိတ်တွေ ဝင်လေ။ လူတောမတိုးရဲလေ။ ဖေဖေနဲ့ စကားမပြောရဲလေ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

အထီးကျန်ခြောက်သွေ့နေတဲ့ဘဝလေးမှာ သူမ

နေသားကျမယ်ကြံပြန်တော့ ကြမ္မာမုန်တိုင်းက သူမဘဝကို ရိုက်ခတ်လာပြန်သည်။

မေမေဆုံးတာ တစ်နှစ်နဲ့နှစ်လပြည့်တဲ့နေ့မှာပဲ ဖေဖေက တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာခဲ့သည်။

ဖေဖေ လုံးဝမတရားပါ။ အမှန်တော့ သူမကလည်း အရွယ်ရောက်နေတဲ့ ဖေဖေရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေ။ ဖေဖေ တိုင်ပင်သင့်သေးတာပေါ့။ သူမ ဖေဖေကို မကျေနပ်ပါ။ သို့သော် ဖေဖေကို ကြောက်ရ၍ ဘာမှစောဒကမတတ်နိုင်ဘဲ ရိုကျိုးစွာ မိထွေးတော်ကို ကြိုဆိုခဲ့ရပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူမက မိထွေးတော်ရဲ့ ကျွန်လုံးလုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

မိထွေးတော် ဒေါ်အိန္ဒြေက လှသည်။ ပညာတတ်သည်။ ဖေဖေထက် အနည်းငယ် ငယ်ပုံရသည်။ နာမည်က သာ ဒေါ်အိန္ဒြေ။ ဝတ်တာစားတာ ကလက်လွန်းသည်။ ဖေဖေအပေါ် ပတ်ချွန်ပတ်ချွန်လွန်းသည်။ သူမက ဒေါ်အိန္ဒြေ

ကို သိပ်ကြည့်မရပေမယ့် ဖေဖေ အရေးပေးလွန်းသည့်
မိထွေးတော်ကို သူမ ကြောက်ရပါသည်။

ဒေါ်အိန္ဒြေက အဝတ်လျှော်ဆိုလျှော်ရသည်။ ကြမ်း
တိုက်ဆို တိုက်ရသည်။ ထမင်းချက်ဆိုလည်း ချက်ရသေး
သည်။ ဟင်းက ငန်နေရင်လည်းခေါင်းခေါက်ခံရသေးသည်။
လူကြီးမို့ သူမ အပြစ်မယူပါ။ ဒါ သူမ ညံ့၍ပဲဟု ရိုးရှင်းစွာ
သတ်မှတ်၍ နှလုံးသွင်းတတ်ပါသည်။

“မင်းက ပညာမှမတတ်တာ။ အိမ်ဖော်အလုပ်နဲ့ပဲ
တန်တယ်”

ဟု ဆိုသော ဂက်ထန်ထန်အပြောကိုတော့ သူမ
အသည်းထိအောင် နာကျင်ခဲ့ရပါသည်။ ဒါ သူမကို သက်သက်
နှိပ်တာလေ။ သူမက ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့ချင်
ပေမယ့်လည်း သူမမှာ ဘာပါဝါ။ ဘာစွမ်းအင်မှ ရှိမနေ၍
ခေါင်းငုံ့ငြိမ်ခံခဲ့ရပါသည်။

ဒီအဖြစ်တွေက ကြာလာတော့လည်း သူမအတွက်
နေသားကျလာခဲ့သည်။

မေမေ့ကို အထူးတလည်သတိရတဲ့အချိန်တိုင်းမှာ
အားမာန်ခနဲ့ တံခွန်ယံတို့ရဲ့ ဘဝအပိုင်းအစ သစ်ပင်
အောက်မှာ အနားသွားယူတတ်လာသည်။ သစ်ပင်ကြီးကို
တိုင်တည်ပြီး စကားတွေပြောမည်။ စိတ်ညစ်လာသမျှကို ဖွင့်
ဟ ဝန်ခံမည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ သူမဘဝကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ရပါသည်။
အခုဆိုရင် သစ်ပင်ကြီးနဲ့သူမက သံယောဇဉ်ပင်ဖြစ်၍ နေခဲ့
ပါသည်။

သစ်ပင်ကြီးက သူမလာရင် ပြုံးပြီးကြိုနေမည်။

သူမကို အရိပ်အာဝါသကောင်းကောင်း ပေးမည်။

သူမစကားတွေပြောရင် ငြိမ်ပြီး နားထောင်ပေး
မည်။ သူမပြန်ရင် လေပြေလေညင်းလေးတွေနဲ့ ကျီစယ်
နှုတ်ဆက်မည်။

အခုတော့လည်း သူမရဲ့ဘဝအပိုင်းအစလေးဟာ
သစ်ပင်ကြီးပါပဲ။

“လက်ခတ်သံ . . . လက်ခတ်သံ”

“ရှင် . . . ဒေါ်လေး”

အပေါ်ထပ်မှ စူးရဲစွာအော်ခေါ်နေသော ဒေါ်အိန္ဒြေ အသံကြောင့် သူမ ဟင်းအိုးကို ချလိုက်ကာ ထူးလိုက်သည်။

“လာခဲ့စမ်း . . . ဒီကို”

“ဟုတ်”

ဟုဆိုကာ ဖီးဖိုပေါ် ရေနွေးအိုးတည်ကာ ချက်လက် စ ဟင်းအိုးကို ဘေးနားချပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့ သည်။

“ဒေါ်လေး ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

သူမ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကာမေးလိုက်စဉ် . . .

“ငါ ဒင်နာသွားဖို့က အချိန်နီးနေပြီ။ ဘာမှမပြင် ဆင်ရသေးဘူး။ ငါ့ဆံပင်ကို ဖွတ်မြီးသေးသေးလေးတွေ လာ ကျပ်ပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက စေညွှန်ရာရေဖြစ်သူပီပီ ခိုင်းသမျှကို တသွေမတိမ်း လိုက်လုပ်ပေးပါသည်။

တွဲကျအိပ်စက်နေသော ဒေါ်အိန္ဒြေ၏ဆံပင်များကို မြီးသင်ကာ ဖွတ်မြီးကျပ်ကလေးများကို လှပစွာ ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ကျပ်ပေးလိုက်သည်။

ရောင်စုံခြယ်သထားသည့် မျက်နှာက ဖွတ်မြီးကျပ် လေးများနှင့် လိုက်ဖက်လှသော်လည်း ဒေါ်အိန္ဒြေ၏အသက် အရွယ်အရ သိပ်ကလက်လွန်းနေပါသည်။ ဒေါ်အိန္ဒြေက ဂါဝန်ရှည်နီရဲရဲကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ သူမကတော့ အိမ် ဖော်မလေးတစ်ဦးနယ်။ ဒေါ်အိန္ဒြေ ဝတ်စားပြင်ဆင်နေသမျှ ကို လိုအပ်သည်မှန်သမျှ လိုက်လုပ်ပေးနေရသည်။

ဒေါ်အိန္ဒြေက ဝတ်စားပြင်ဆင်မှုများကို ကျေနပ်အားရလောက်ရှိပြီဆိုမှ မှန်ရောက ခွာလိုက်သည်။

ပြီးနောက် သူမ၏ခြေသည်းလက်သည်းများကို ကြည့်ကာ ...

“အနီရောင်ဂါဝန်ရှည်နဲ့ ဒီလက်သည်းရောင်က မလိုက်ဖက်သလိုဘဲ။ လက်ခတ်သံ ... ဟိုလက်သည်းနီဘူးဟာ ယူခဲ့ဝမ်း။ ဒီမှာ လာဆိုးပေး။ ပွဲချိန်က နီးနေပြီ။ မြန်မြန် သွက်သွက်နဲ့ သေသေသပ်သပ်ဆိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ဒေါ်အိန္ဒြေပြောသမျှကို ဟုတ်ကဲ့တစ်ခုမှ လွဲ၍ တခြားဘာမှ စောဒက မတက်ဝံ့ပါ။

သူမ ဘာမှပြန်မပြောရဲလောက်အောင်ပဲ ဒေါ်အိန္ဒြေရဲ့ ဩဇာအာဏာက ဖေဖေအပေါ် လွှမ်းမိုးလှပါသည်။ သူမကလည်း နဂိုကတည်းက ချီးမွမ်းခြင်း၊ ခပ်အေးအေးသမားမို့ ဖေဖေ သိပ်အရေးပေးလွန်းသည့် ဒေါ်အိန္ဒြေကို ရဲရဲပင် မော်ပြီးမကြည့်ဝံ့ခဲ့ပါ။ ဒေါ်အိန္ဒြေကလည်း မိထွေးပီပီ သူမ

ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ဖိနှိပ်ထားခဲ့ပါသည်။ ကြာလာတော့ ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ သူမက ဒေါ်အိန္ဒြေရဲ့ဖိနှိပ်မှုအောက်မှာ ခေါက်ရိုးကျိုးနေပါတော့သည်။

ဒေါ်အိန္ဒြေ ခိုင်းသမျှကိုလည်း သူမက စေတနာထားပြီးလုပ်ပေးနေ၍ လုပ်ပေးရတယ်ဟု မယူဆမိတော့ဘဲ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စရပ်များလို နေသားကျလာခဲ့ပါတော့သည်။

လက်သည်းရော ခြေသည်းပါ ဆိုးပြီးသောအခါ ဒေါ်အိန္ဒြေက သူမရဲ့ခြေသည်း လက်သည်းတွေကို ကျေနပ်အားရသလို ပြုံးကြည့်ရင်း ...

“အဲ့ဒါကြောင့် ညည်းကိုခိုင်းရတာ သိပ်စိတ်တိုင်း ကျတယ်လို့ ကိုကိုကို ပြောရတာပေါ့”

ဟု ကျေနပ်စွာဆိုပါသည်။

သူမ ရင်သို့ အောင့်မျက်မျက်ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုကိုဆိုတာ သူမရဲ့ဖေဖေပေါ့နော်။

ရင်ထဲမှာသာ ခံစားရပေမယ့် အပြင်ပန်းကတော့ ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း ဖေဖေ့ရဲ့အစိုက်အာဝါသက သူမ
အတွက် သိပ်လုံခြုံအေးမြပါသည်။

သူမ ဖေဖေကို ရေတစ်ခွက်တိုက်ရင်း . . .

“ဖေဖေ ဒေါ်လေးက ဒီနေ့နောက်ကျမယ်လို့ ပြော
သွားပါတယ်”

“အေး”

ဖေဖေက ဒီတစ်လုံးမှလွဲ၍ ဘာမှထပ်မဆို၍ သူမ
မှာ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ပါ။

ဖေဖေက သမီးလို့ခေါ်ပြီး သာကြောင်းမာကြောင်း
သူမအပေါ် ဂရုစိုက်ကြင်နာစွာ မေးမြန်းပြောဆိုဆက်ဆံတာ
ကို သူမ လိုချင်လှပေမယ့် ဒါက ရူးသွပ်မှုသက်သက်ပဲလေ။

သူမလိုချင်တာတွေ များသွားရင် သူမပဲ စိတ်ဆင်း
ရဲရလိမ့်မည်။

လူ့ဘဝသက်တမ်းတိုတိုလေးမှာ နေတတ်သလို
နေပြီး ကောင်းကောင်း အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ပဲ သူမ
ဝဉ်းစားရတော့မည်။

အိပ်မှာ လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ပြီး ရိုးရိုးကုပ်
ကုပ်နေလျှင် မည်သူမှလည်း သူမကို ရန်စောင့်လာမည်
မဟုတ်၍ သူမ ရိုးသားအေးဆေးစွာ နေနိုင်သည်။

ဒီလိုရိုးသားတဲ့စိတ်ကလေးကြောင့် သူမက ခေတ်
နှင့် အလှမ်းကွာနေပြီး အဘွားကြီးအိုပေါက်စလေးလို ပုံတုံး
တုံးကြီး ဖြစ်နေရပါတော့သည်။

သို့သော် ပင်ကိုသဘာဝ အလှတရားကို ပိုင်ဆိုင်
ထားတဲ့ သူမရဲ့အလှက အရွယ်ရလာသည်နှင့်အမျှ စုံးမနိုင်
ဖိမရ လှသွေးကြွယ်လာခဲ့ပါသည်။

ငယ်ငယ်ကလို ခါးမရှိ၊ တင်မရှိ၊ ရင်မရှိ ဝက်ပေါက်
ကလေးမဟုတ်တော့ဘဲ အလုပ်အမြဲလုပ်နေရ၍ အားကစား
ကုစရာမလိုတဲ့ ကျန်းမာတောင့်ဖြောင့်သည့် ကိုယ်ကာယ
အလှတစ်ခုကို သူမ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။ နက်မှောင်တွဲကျ
လှသည့် ဆံနွယ်ရှည်ရှည်များကလည်း ဆေးအကူမပါဘဲနဲ့
ကို သဘာဝအတိုင်း စိုပြည်လှပနေပါသည်။

အခုဆို သူမက သဘာဝဆန်ဆန် ယဉ်ယဉ်လေး

လှနေခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ခါးတိုရင်ဖုံးလေးနှင့် သူမက ခေတ်နှင့်
အလှမ်းကွာဝေးလှပါသည်။

သူမက အလှအပကိုလည်း သိပ်ရုံမင်တတ်သူ
မဟုတ်၍ သူမရဲ့ဝတ်ပုံစားပုံကိုလည်း ရိုးလွန်းတယ်ဟု
မယူဆမိတော့ပါ။

သူမရဲ့ဝတ်ပုံစားပုံ နေပုံထိုင်ပုံတို့မှာ ကျစ်လျစ်ပီရိ
လွန်း၍ အချို့အချို့က သိပ်ကျက်သရေရှိတယ်ဟုပင် ချီးမွမ်း
ပြောဆိုလာကြပါသည်။

သို့သော် သူမရင်ထဲက တစ်ယောက်သောသူသာ
သူမကိုမြင်လျှင် ထိုသို့မှ ချီးမွမ်းလေလိမ့်မလား။

* * *

ဒီနေ့ ဒေါ်အိန္ဒြေ အင်္ကျီအသစ်များနှင့် အလှကုန်
ပစ္စည်းများစွာ ဝယ်လာခဲ့၍ ကားထဲမှ သူမက ဝိုင်းသယ်ကာ
ပေးရသည်။

ဒေါ်အိန္ဒြေ ဝယ်လာလိုက်တာမှ အစုံပါပဲ။ အင်္ကျီ
ပိတ်စလှလှလေးတွေ၊ ဒေါက်ဖိနပ်ရောင်စုံလေးတွေ အစုံပါ
ပဲ။ သူမကလည်း အရွယ်ရောက်နေတဲ့မိန်းကလေးမို့ တစ်ခါ
တစ်ရံမှာ အလှအပလေးများ မြင်လျှင်တော့ လိုချင်မိသား။
သို့ပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ မတောင်းဆိုဝံ့၍ ငြိမ်သက်နေခဲ့ရပါ
သည်။

ဒေါ်အိန္ဒြေက ထိုသို့ဝယ်လာသောအခါတွေတိုင်း

မှာလည်း လိုချင်စိတ်တိုရှိနေသည့် သူမမျက်ရိပ်မျက်ကဲကို အကဲခတ်ကာ . . .

“ညည်းက ပညာမတတ်တော့ လူတောမတိုးဘူးလေ။ ဒေါ်လေးကမှ ပွဲတက်နေရတော့ ဒီလိုဝတ်စုံတွေ လိုအပ်တယ်။ ကိုကို့ရဲ့ဂုဏ်ကလည်း ရှိသေးတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးက လူမြင်တင့်အောင် လှလှပပဝတ်စားရတာ။ ညည်းက အိမ်မှာနေသူဆိုတော့ ဒါတွေဟာ အပိုတွေပါအေ။ ဒါပေမဲ့ ညည်းလိုချင်လွန်းရင်တော့ ဝယ်ပေးမယ်ပြောနော်”

ထိုသို့ ဝင်ကျေတန်းကျေပြောသောအခါမျိုးတွေမှာ သူမကလည်း သိမ်ငယ်စွာပင် . . .

“ရပါတယ် ဒေါ်လေး။ လက်ခတ် မလိုချင်ပါဘူး”

ဟုသာ လီဆယ်ပြောဆိုရမြဲပင်။

သူမက ထိုသို့လိုချင်တာမရသည့် စိတ်ပင်ပန်းသောအခါမျိုးမှာ ဘဝအပိုင်းအစသစ်ပင်ကြီးအောက် အပန်းခြေတတ်ပါသည်။

စိတ်ကျဉ်းကျပ်တာတွေ များလာ၍ သစ်ပင်ကြီးမှာ ဝန်ခံမည်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သူမ ဖြိုပြင်ဘက်သို့ စက်ဘီးနှင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သစ်ပင်ကြီးက သူမကို ပြုံးရွှင်စွာကြိုဆိုနေသလို သူမပြောသမျှကိုလည်း နားထောင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပုံရသည်။

သူမ စက်ဘီးဒေါက်ကို ထောက်လိုက်ရင်း သစ်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ လေပြေလေညင်းလေးက သူမကို ရင်းနှီးနေသည့်အလား ဧဝဝဲတိုက်ခတ်ကျီစယ်လာပါသည်။

“သစ်ပင်ကြီးရေ အရမ်းလွမ်းတယ်။ နင့်ကို ငါ မမြင်ရတာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ။ နင်ရော ငါ့ကို သတိရနေသလား။ ငါကတော့ လူသာမရောက်ဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ကတော့ အမြဲရောက်ပါတယ်ဟာ။ ငါက အိမ်မှာ အလုပ်မအားဘူးဟာ။ ငါကလေ ပုံပြင်တွေထဲကလိုပဲ မိထွေးကို ကြောက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက စင်ဒရဲလားလိုတော့ လှမနေဘူး။ ငါ့ကိုလေ မြင်းရထားလေးနဲ့ နှင်တံတစ်ခုသာ ပုံပြင်ထဲကလို နတ်ဆီမီး

က လက်ဆောင်ပေးလို့ကတော့ ကမ္ဘာအနှံ့ ပတ်ပစ်မယ်
သိလား။ ငါ့ကိုလည်း စင်ဒရဲလားလို ဝတ်စုံလှလှလေး ဆင်
ပေးခဲ့ရင် စင်ဒရဲလားလောက်လှမှာလား... ဟား... ဟား
ရယ်ရတယ်နော်။ ငါကတော့ စင်ဒရဲလားလို ပွဲတက်ဝတ်ရုံ
ကြီး မရချင်နေပါ။ ပိတ်စလှလှလေးတွေရရင် ကျေနပ်ပြီ။ ငါ
လည်း သူများတွေလို သိပ်လှချင်တာပဲ-သစ်ပင်ကြီးရယ်”

သူမပြောရင်းနှင့်ပင် ဘယ်ကထွက်လာမှန်းမသိ
တဲ့ မျက်ရည်ဥကြီးတွေက လိမ့်ကျလာခဲ့သည်။

“ငါ့မေမေသာရှိရင် ငါ့ကို သိပ်အလိုလိုက်မှာနော်။
အဝတ်လှလှလေးတွေလည်း ဝတ်ရမယ်။ ပျော်လည်း ပျော်
ရမယ်”

သူမပြောရင်းဖြင့်ပင် မေမေ့ကို သတိရလာ၍ ကြူ
ကြူပါအောင် ငိုနှိုက်မိတော့သည်။

“မေမေရယ်... မေမေ ဘာဖြစ်လို့ သမီးကို အတော
ကြီးခွဲသွားရတာလဲ။ မေမေက အဲ့လိုကြီး ထားသွားတော့
သမီး ဘယ်လောက်အထီးကျန်သလဲ မေမေ သိလို့လား။

မေမေက ပင်လယ်ကြီးဆို သမီးက မြစ်ကလေးပါ။ ပင်လယ်
ကြီး မရှိတော့ရင် မြစ်ကလေးက ဘယ်ကိုစီးဝင်ရမှာလဲ။ ဟင်
မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်။ မေမေရယ်... ခွင့်လွှတ်ပါ။ သမီး
ဟာ သားသမီးတာဝန်ကို မကျေခွဲနိုင်ပါဘူး။ အမှန်တကယ်
ဆို သမီးကြောင့် မေမေ ခုလိုဖြစ်ရတာ။ ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ
ရယ်။ ဒါကြောင့် သမီးသောကမှန်သမျှကို ကောင်းစွာ ခံယူ
နေတတ်ပါပြီ မေမေ။ မေမေ တမလွန်မှာပျော်လားဟင်။
သမီးကိုရော မေမေကြည့်နေသလား။ သမီး မငိုချင်ပါဘူး။
သမီး မျက်ရည်တွေနဲ့ မေမေ့ကို သောကမပေးချင်ဘူး။ ဒါပေ
မယ့် ဒီမျက်ရည်တွေက ဘယ်လိုကျလာမှန်း မသိဘူး။ ခဏ
ပဲ... ခဏလောက် ငိုခွင့်ပြုနော် မေမေ”

သူမ မေမေ့ထံခွင့်တောင်းပြီးသည်နှင့် တသော
သော ငိုချလိုက်မိပါတော့သည်။

သူမ အားပါးတရငိုချလိုက်ပြီးမှ မျက်ရည်စလက်
ကျန်တို့ကို သုတ်ကာ ရောက်လာတာလည်းကြာပြီမို့ ထပြန်
မယ် ကြံတော့ သူမဘေးနားမှာ ရပ်လာသောအရိပ်တစ်ခု

ကြောင့် သူမခန္ဓာကိုယ်လေး တွန့်သွားရသည်။

“အားရသွားပြီလား လက်ခတ်သံ”

သိပ်ရင်းနှီးလွန်းသည့်အသံတစ်ခုကြောင့် သူမ
မော့ကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်... အားမာန်ခ”

“နင် မှတ်မိသေးသားပဲ”

“ဪ... နင် ဒီသစ်ပင်ကြီးအောက် အပန်းဖြေ
လာတာနဲ့တူတယ်။ ငါ ပြန်တော့မယ်။ ငါ ရောက်နေတာ ကြာ
ပြီ”

“နေပါဦးဟာ။ နင်ရောက်နေတာ မကြာသေးပါ
ဘူး။ နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲရှိသေးတာပါ”

“ဟင်... ဒါဆို... နင်”

“အင်း... ငါ ဟိုဘက်အကွယ်လေးမှာ ထိုင်နေ
တာ။ နင်လည်း ငါ့လိုပဲ သစ်ပင်ကြီးနဲ့စကားပြောတတ်တယ်
နော်”

“အင်း... အဲ... ငါ ပြန်တော့မယ်”

ဟု ဇွတ်ပြောကာ စက်ဘီးကိုဆွဲလှည့်လိုက်တော့
သူမစက်ဘီးရှေ့ အားမာန်ခက ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ငါ ဖုန်းဆက်ရင် နင် ဘာဖြစ်လို့မကိုင်တာလဲ”

“ဟို... ငါ... အင်း... ငါ... မသိဘူးဟာ”

“နေဦး လက်ခတ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့လိုက်
ရတဲ့နင့်ကို ငါ ဒီအတိုင်း ပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ နင် ဘာဖြစ်လို့
ရှောင်နေရတာလဲ။ ရှင်းစမ်းပါဦး။ ငါ ဘာမှနားမလည်နိုင်လို့”

“ဟင့်အင်း... မသိဘူး”

“ဘာလဲ နင်က ငါတို့ကိုမေ့သွားတာလား။ ငါတို့က
တော့ နင့်ကို သတိတရပြောနေဆို့နေကြသေးတာ”

“ငါတို့”

“အင်းလေ... တံခွန်ယံနဲ့ပေါ့”

“ဪ... တံခွန်ယံရော ငါ့ကို သတိရနေသေး
တာကိုး”

“ဆေးကျောင်းတက်နေတာ အဲ့လောက်ထိ
ဦးနှောက်မနည်းသေးဘူး။ ရှင်မနန့်တောင် ဒီကောင် တော်

တော် ခရီးရောက်နေပြီ။ ရှေ့လထဲ စေ့စပ်ကြမယ်ဆိုလားပဲ”

“ဪ”

သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသလိုနဲ့ မသာမယာ ခံစားမှုကြီး ဝင်ရောက်လာသည်။

“လက်ခတ်သံ နှင် အတော်ပြောင်းလဲသွားတယ် နော်။ အရင်လို ဝက်ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ ငါနဲ့မတွေ့တော့တဲ့ ဒီသုံးနှစ်အတွင်း နှင် အရင်က လက်ခတ်သံနဲ့ လုံးဝ မတူအောင်ကို ပြောင်းလဲသွားတာ”

“ဘာလဲ အသွားကြီးအိုပေါက်စလေးဖြစ်သွားတယ် လို့ပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်ပါ။ ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ဟင့်အင်း... နှင် သိပ်လှလာတယ်”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တည့်တည့်ကြီးပြောချလိုက်တဲ့ အားမာန်ခစကားကြောင့် လက်ခတ်သံရဲ့မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ပန်းဆီရောင်လွှမ်းသွားရသည်။

“ဝက်ကလေး... နှင် ရှက်သွားတာလား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက နှင့်ကို ဘာကြောင့်

ရှက်ရမှာလဲ”

“အဲ့လိုမှမေါ့ ဒါမှ ငါတို့ရဲ့ဝက်ကလေးအစစ်”

“နှင်လည်း ပြောင်းလဲသွားတယ် အားမာန်ခ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“နှင် အရင်ကထက် ပိုချောလာတယ်။ အရပ်လည်း ပိုရှည်လာတယ်။ နှင့်မျက်လုံးတွေက တည်ငြိမ်လေး နက်လာတယ်။ နှင် လူကြီးဆန်လာပြီ အားမာန်ခ”

“ငါ နှင့်ကို ဒါတွေသဘောကျတာ လက်ခတ်။ နှင်က ရိုးရိုးသားသားပွင့်လင်းတယ်။ နှင်ကလွဲလို့ ငါတွေဖူးသမျှ မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အပေါ် သူတို့ရဲ့ထင်မြင်ယူဆချက်တွေကို ပွင့်ပွင့်လင်း... မပြောနိုင်ကြဘူး”

သူမကို အားမာန်ခက မာန်ပါပါကောက်ချက် ချလိုက်သည်။

“ငါ ပြန်တော့မယ် အားမာန်ခ။ တော်ကြာ ငါ့ကို ဒေါ်လေး ရှာမတွေ့လို့ အဆူခံနေရဦးမယ်”

“ကိုယ်ချင်းစာမိပေမယ့် ပြန်မလွှတ်နိုင်သေးဘူး”
အားမာန်ခက ပိတ်ရပ်ထားခြင်းမှ တစ်ဖဝါးမစွာ

သေး။

“ဖယ်ပါ... အားမာန်ခရယ်”

“ဒီကြားထဲ နင်တော်တော်ပင်ပန်းခဲ့တာလား လက်
ခတ်သံ”

ကြင်နာစွာ မေးလာတဲ့ အားမာန်ခရဲ့ကရုဏာသံကို
သူမ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ပါ။

“နောက်ဆို ငါ ဖုန်းဆက်ရင် နင် ဖုန်းကိုင်ရမယ်
နော်”

“ဟင်... ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“မကိုင်ချင်လည်း ရတယ်လေ။ ငါ နင့်အိမ်ကို
အလည်လာရုံပေါ့”

“အားမာန်ခ... လူညစ်”

“မင်းနဲ့တွေ့မှ ငါက လူညစ်ဖြစ်ရတာပါ။ အဲ့လိုမှ
မညစ်ရင်လည်း နင်က ငါ့ဖုန်းကို ကိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“ငါက (၁၀)တန်းလည်း မအောင်ဘူး။ ဘာအဆင့်
မှ မရှိဘူးနော်။ နင်နဲ့ မခင်သင့်ဘူး”

“လက်ခတ်သံ... နင် အဲ့လိုမပြောနဲ့။ ငါ အရမ်း
ပိတ်ဆိုးတယ်။ ဒါ နင် ငါ့ရဲ့ပိတ်ကို သက်သက်အထင်သေး
တာပဲ”

အားမာန်ခရဲ့မျက်နှာကြီး နီရဲလာကာ ဒေါသထွက်
လာ၍ သူမက လွန်သွားလေပြီလားဟု မဝံ့မရဲလေး ဖြစ်ရပြန်
ပါသည်။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ နင် ဘယ်လောက်ထိနေရာယူခဲ့သ
လဲဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ သိတယ်။ နင် သိထားဖို့က ငါ နင့်ကို
အမြဲသတိရနေခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ။ နင့်ကို တွေ့ချင်လွန်းလို့
ကျောင်းပိတ်တိုင်း ဒီမြို့လေးကို ပြေးပြန်လာခဲ့ရတာလည်း
အမောပဲ။ တွေ့ရဖို့ မပြောနဲ့ ဖုန်းဆက်ရင်တောင် ချချပစ်လို့
ဒီကောင် ခံစားခဲ့ရတာ နင်သိလား လက်ခတ်သံ။ နင် ငါ့ကို
နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် နားလည်စမ်းပါ”

အားမာန်ခရဲ့ ဖြောင့်ချက်တွေက သူမကို ပိတ်ဖြစ်

စေခဲ့ပါသည်။ လောကမှာ သူမကို သတိတရနှင့် အရေးအရာ
ထားတဲ့လူရော ရှိနေပါသေးလား။

ဒီတော့မှ သူမမျက်နှာကို ပြုံးစိစိလေးလုပ်ကာ ...

“အမလေး ဖြစ်နေလိုက်တာ။ မျက်နှာကြီးက
တကယ်ပဲ”

သူမ နောက်လိုက်ပေမယ့်လည်း အားမာန်ခက ပါး
ချိုင့်လေးပေါ်အောင် မပြုံးပြတော့ပါ။

“အွန်း... နောက်ဆို နင် ဖုန်းဆက်ရင် ကိုင်မယ်၊
ဟုတ်ပြီလား”

“နင် လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“တကယ်ပါဆို၊ တကယ်တော့ ငါလည်း သတိရပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့...”

“တော်ပြီ မပြောနဲ့တော့။ သတိရတယ်ဆို ကျေနပ်
ပြီ”

“ကဲ... ငါ သွားလို့ရပြီလား”

ဒီတော့မှ အားမာန်ခက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လမ်း

ဖယ်ပေးပါသည်။

သူမက စက်ဘီးကိုနင်းပြီး ထွက်ခွာခဲ့ရာ စပ်လှမ်း
လှမ်းသို့အရောက်မှာ ...

“ညကျရင် ငါ ဖုန်းဆက်မယ်နော်”

ဟု အော်ပြောလာသော အားမာန်ခရဲ့အသံကြောင့်
သူမက ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။

သူ့ အားမာန်ခရဲ့ရစိုက်မှုလေးကို ရရှိလိုက်တော့
ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရမှာလား။ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ရမှာလား မဝေခွဲ
တတ်တော့။

သေချာတာက သူမ သိပ်လန်းဆန်းတက်ကြွနေ
တယ်ဆိုတာပါပဲ။

x x x

မယ်ခိုင်

ရည်းစားဦးကျိန်စာ

၉၇

ညရောက်ခါနီးလေ သူမ ပို၍ရင်တုန်စိတ်လှုပ်ရှား
ရလေပါပဲ။

သူမ ဖုန်းပြောနေတာကိုသာ ဒေါ်လေးအိမ်၌ မိလို
ကတော့ ကောင်းကောင်း အဆူခံရပေဦးမည်။ ဒါကြောင့်
သူမ စိတ်လှုပ်ရှားပူပန်ရတာက တစ်မျိုး၊ လူတွေကို ချောင်း
ကြည့်ရင်း ဖုန်းသံကို နားစွင့်ရတာက တစ်မျိုးနှင့် သူမ ဗျာများ
နေရပါသည်။ ထိုစဉ် ...

“ကလင် ... ကလင်”

ဖုန်းသံက သရဲတစ်ကောင်အော်သံလို မြည်လာ၍
သူမက ဇက်ဆို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

•—•—•—•—•

“ဟလို”

“လက်ခတ်”

“အင်း ... ပြော”

“အသံကြီးကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ စိတ်
မရှည်သလိုနဲ့။ ဘာလဲ နင်က ငါနဲ့စကားမပြောချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ပြောချင်ပါတယ်။ ဒေါ်လေး မိ
သွားမှာစိုးလို့။ မိရင် ငါ အဆူခံရမှာဟာ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ငါက လူကြီးတွေအိပ်ချိန်ကို မှန်းပြီး
ဆက်လိုက်တာ”

“အားမာန်ခ နောက်ဆို နင် ငါ့ဆီဖုန်းမဆက်ပါနဲ့
လား။ ငါ သိပ်ရင်တုန်ရလွန်းလို့ပါဟယ်”

“ဒါဆို နင့်ကိုငါက ဘယ်လိုတွေ့နိုင်မှာလဲ”

အကျပ်ရိုက်သွားရပါသည်။ သူမကို အတင်းလိုက်
တွယ်ကပ်လာတဲ့ အားမာန်ခကို သူမ ဘယ်လိုအင်အားမျိုး
နှင့်မှ မငြင်းပယ်နိုင်ပါ။

“ငါက မနက်တိုင်း ဈေးသွားတယ်လေ”

•—•—•—•—•

က အလိုလိုပါလာသည်မို့ အားမာန်ခရဲ ညှို့ဖျက်ဝန်းက
စကားလုံးများကိုလည်း သူမက ဖတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

နဂိုကမှ ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်ချင်နေတဲ့ သူမရဲ့စိတ်ရင်းက
အားမာန်ခရဲအပြောနဲ့အကြည့်တွေကြားမှာ လျော့ကျပျော်
ဝင်နေရပါသည်။

အခုဆို အားမာန်ခန့်ပတ်သက်ပြီး သူမ စိတ်ကူး
လေးပင် ယဉ်တတ်နေပါပြီ။

မနက်ဖြန်နံနက်မှာ အားမာန်ခက ဈေးလမ်းမှာ
စောင့်နေမည်ဆို၍ သူမက အကောင်းဆုံးဝတ်စုံကို ရွေးချယ်
ကာ မီးပူကို ကော့ပျံအောင်တိုက်လိုက်သည်။ သူမကြည်နူး
ရင်ခုန်ရလွန်း၍ အိပ်မှအိပ်ပျော်နိုင်ပါတော့မလား။

× × ×

သူမက ငယ်ငယ်တုန်းကလို အအိပ်ပုတ်၊ အစား
ကိုပဲ ခုံမင်သူ မဟုတ်တော့၍ အနည်းငယ်လေး အိပ်လိုက်ရ
လျှင်ပဲ ကြည်လင်လန်းဆန်းနေရပါသည်။

ဒီနေ့တော့ ခါတိုင်းနေ့များထက် စောစွာနိုးနေခဲ့ပါ
သည်။

အိပ်ရာထဲမှာ ဖိပ်ခံမနေတော့ဘဲ ထကာ သွား
တိုက်၊ မျက်နှာသစ်ပြီး ရေနွေးအိုးတည်ကာ အိမ်တစ်ခွင်လုံး
သန့်ပြန့်သွားအောင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်သည်။

ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းခင်းကိုလည်း ဝင်း
လက်သွားအောင်တိုက်ပြီးမှ ကျွန်းလှေကားကြီးကိုလည်း

ဖေဖေ ငြီးငွေ့လေမပေါ့။

သူမကို ညံ့တာပါ။ အမှန်တော့ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုး
ရအောင် အမျိုးမျိုးပြောင်းကျွေးသင့်တယ်လေ။

သူမ ချက်နည်းပြတ်နည်းတွေကို လေ့လာရဦး
မယ်။ ဖေဖေကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် လုပ်ကျွေးရ
ဦးမယ်ဟု စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။ သူမ
အတွေးအချိုးနှင့် ဈေးခြင်းလေးဆွဲကာ ထွက်လာတော့ သူမ
ရဲ့ဈေးခြင်းလေးကို အနောက်မှ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။
သူမက လန်ဇာလ်သွားကာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
အားမာန်ခံက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် . . .

“ပေး . . . ဈေးခြင်း။ ငါ ကိုင်မယ်”

“ရပါတယ်။ ငါ ကိုင်နိုင်ပါတယ်”

“ပေးပါ”

သူမနဲ့သူ ဈေးခြင်းလေးကို လှဆွဲနေကြရင်းမှ သူမ
က လက်လွှတ်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ အားမာန်ခံက ဈေးခြင်း
လေးအပိုင်ရသွားတော့သည်။

“နင် ဒီနေ့ပိုလှတယ် လက်ခတ်”

“နင့်ကို မုန့်ကျွေးဖို့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံအပိုပါမလာဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ငါက နင့်ကို ကျွေးမှာပေါ့”

“နောက်တာ။ ငါ ဝိုက်မဆာသေးဘူး”

“မုန့်လိုက်စားပါ။ အကြွေးဆပ်တယ်လို့ သတ်မှတ်

လိုက်ပေါ့”

“အကြွေး”

“အင်းလေ . . . နင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ ဂုဏ်ထူး

ထွက်ရင် မုန့်ကျွေးမယ်လို့ ပြောထားတာလေ”

“ဪ”

“နင် မမှတ်မိတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ငါကတော့

နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် အကုန်လုံးမှတ်မိတယ်။ ခုံပေါ်မှာ ခိုးခိုးပြီး

အိပ်ပျော်နေတတ်တာရော၊ ဆရာစာသင်နေချိန်မှာ မုန့်ခိုးခိုး

စားတာရော၊ သစ်ပင်ပေါ်က သစ်ရွက်ခြောက်တွေကျလာ

တာကို သရဲဆိုပြီး ကြောက်တာရော၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုး

နေတာကို မဆိုးပါဘူးလို့ လိမ်ပြောတာရော။ အကုန်ပဲ”

သူမအကြောင်းတွေကို တခမ်းတနား သတိရပေး
တဲ့ အားမာန်ခကြောင့် သူမ ကြည်နူးပျော်ရွှင်သွားမိသည်။
အားမာန်ခက အခြားတစ်နေရာကို ကြည့်ပြီး ဆွေးဆွေးလေး
ပြောနေ၍ သူမက အားမာန်ခရဲ့မျက်နှာ ခပ်ချောချောကို
ဘေးတိုက်လေး ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

သူမစိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ကို ငေးကြည့်နေမိခြင်း
ရယ်ပါ။

“ငါ့ကို အဲ့လောက်မကြည့်နဲ့လေ။ ငါက ရှက်တတ်
ဘယ်”

ထိုအခါမှာတော့ ရှက်သွားရသူက သူမရယ်ပါ။

“ဘယ်မှာကြည့်လို့လဲ”

“အဲ့ဒီအကျင့်ကတော့ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ။
ပြောင်ကြီးငြင်းငြင်းလွှတ်တာလေ”

“ငါ ဘယ်မှာကြည့်လို့လဲ။ ကြည့်တောင် မကြည့်
လိုက်ရဘဲနဲ့”

“အင်းပါ . . . ဝန်မခံချင်တော့လည်း အကြွေးမှတ်

ထားလိုက်မယ်။ နောက်တော့မှ ငါ နင့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး
အကြွေးပြန်တောင်းမယ်”

“အားမာန်ခနော်”

“ငိုက်ဆာတယ်။ နင် ဘာစားချင်လဲ”

အားမာန်ခရဲ့အမေးကို သူမ ခေါင်းလေးမော့ကာ
စဉ်းစားဟန်ပြုရင်း ဖေဖေ မနက်က ပြောတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဆို
တာ သတိရသွားပြီး . . .

“မုန့်ဟင်းခါးစားမယ်”

“အင်း . . . ဒါဆို အတော်ပဲ။ ဟိုနားလေးမှာ မုန့်ဟင်း
ခါးဆိုင်း။ လာ . . . သွားရအောင်”

ဟုဆိုကာ သူမရဲ့လက်ကလေးကို အားမာန်ခက
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆွဲချလိုက်ပါသည်။

သူမက ရှက်အမ်းအမ်းလေးဖြစ်သွားကာ လက်က
လေးကို အနည်းငယ်ရုန်းဟန်ပြုလိုက်တော့မှ . . .

“ဪ . . . ဆော့နီး . . . ငါ ယောင်သွားတာ။ အခု
ချိန်မှာ ငါက နင့်လက်ကို ဒီလိုဆွဲခွင့်မရှိသေးဘူး”

ဟု အားမာန်ခရဲ၊ ဘာလိုလိုအပြောကြောင့် သူမ
ရင်တစ်ခုလုံး ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းနှင့် တုန်ခါသွားရသည်။ အား
မာန်ခကတော့ ဘာမှမခံစားရသည့်အလား သူမကိုပင် အလှ
ပဆုံးပြုံးပြသွားပါသေးသည်။

အားမာန်ခက ရှေ့မှဦးတည်ပြီးသွားနေ၍ သူမက
အားမာန်ခနောက်နားလေးမှ ခပ်ယိုယိုလိုက်ပါခဲ့ရသည်။
မုန့်ဟင်းခါးနှစ်ပွဲ သူမတို့ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်နှင့် သူမက
အချဉ်နှင့် ငရုတ်သီးကို ထည့်ကာ စားလိုက်သည်။ အားမာန်
ခက အခုချိန်ထိ တစ်ဖွန်းမှ မစားသေး။

“အားမာန်ခ . . . နင် မစားသေးဘူးလား”

“ဟွန်အွန်း . . . နင် စားတာ ကြည့်ချင်လို့။ ငါ့ကိုရော
နှင့်လိုမျိုး ပြင်ပေး”

“နင်မလုပ်တတ်ဘူးလား”

သူမက ရိုးရှင်းစွာမေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး။ နင် လုပ်ပေးတာ စားချင်လို့”

ဒီတော့မှ သူမကလည်း အားမာန်ခကို ပြုံးပြလိုက်

ဦး သူမနည်းတူ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

အားမာန်ခက ဒါကို သဘောအကျကြီးကျသွား
လေရဲ့။

“ငါ ဒီလိုပဲ နင်နဲ့အမြဲအတူစားခွင့်ရချင်တယ်”

အားမာန်ခရဲ့အမှတ်တမဲ့ အပြောက သူမနလုံး
သားကို အလဲထိုးလိုက်ပါသည်။

အားမာန်ခရယ် နှင် ငါ့ကို အဲ့လိုစကားလုံးလှလှ
လေးတွေနဲ့ မပြုစားပါနဲ့တော့လား။

“ဟင် . . . စားလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုအခါ ငေးကြည့်နေသော သူမက ပျာပျာသလဲ

“ဟွန် . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဟုပြောကာ မုန့်ဟင်းခါးကို ငုံ့သောက်လိုက်သည်။

ဒီတော့ စိတ်နှစ်ခန္ဓာ မကပ်နေတဲ့သူမက သီးသွားရပါသည်။

“အဟွတ် . . . အဟွတ်”

ဒီတော့ အားမာန်ခက ရေတစ်ခွက်အမြန်ဆုံးခပ်
ကာ သူမကို ဂရုတစိုက်တိုက်ပေးသည်။

သူမ သိပ်ကြည်နူးပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။ လောက
မှာ သူမကို သိပ်ဂရုစိုက်ကြင်နာပေးသောလူလည်း ရှိနေ
ပါသေးလား။

“လိမ်မပြောနဲ့ လိမ်ပြောရင် အဲလိုပဲ အတစားရင်
သီးတတ်တယ်”

ဟုလည်း ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိလေးပြောသေးသည်။

“နင် မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်လား”

“အရင်ကတော့ မကြိုက်ဘူး။ အခုတော့ စားကြည့်
တော့လည်း စားလို့ကောင်းသားပဲ။ ပူစပ်ပူလောင်လေးနဲ့
အရသာရှိတယ်”

“ဟို . . . ငါလေ မနက်ဖြန် မုန့်ဟင်းခါးချက်မှာ နင်
စားချင်ရင်”

“စားချင်တာပေါ့။ အရမ်းအောင်တယ်။ အိမ်မှာ လာ
စားရမှာလား”

“ဟွန့်အွန်း . . . မလာနဲ့ . . . မလာနဲ့”

“ဒါဆို ငါက ဘယ်လိုလုပ်နင့်လက်ရာ မုန့်ဟင်းခါး

ကို စားနိုင်မှာလဲ”

“ဒီလိုလုပ် . . . နင် မနက်ဖြန် ဘဝအပိုင်းအစ
အောက်က စောင့်။ ငါ လာခဲ့မယ်”

“အွန်း . . . နင် ဒါလေးတော့ မှတ်မိသေးသားပဲ”

“တကယ်တော့ ငါလည်း နင်တို့ကို သတိရပါတယ်။
သတိမရရဲခဲ့တာပါ။ ငါက ပြဒါးဆို နင်တို့က သံလေ။ တကယ်
တော့ တစ်လမ်းစီ။ ငါ နင် . . . တို့ကို သတိမရရဲခဲ့ပါဘူး။ ဘဝတွေ
က ခြားနာ . . . နေတယ်လေ”

“ဘာလဲ။ ငါတို့က သေသွားလို့ ဘဝခြားရတာလား။
အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။ ငါရော တံခွန်ယံပါ နင့်ကို နင်လိုပဲ မြင်
တယ်။ နင့်ကို ဘယ်လိုဂုဏ်ဒြပ်နဲ့မှ ရောနှောပြီး ရှုပ်ရှုပ်ထွေး
ထွေး မမြင်ဘူး။ နင် ငါတို့ရဲ့စိတ်တွေကို ရိုးရိုး . . . လေးသိမြင်ခံစား
မိမိပါ”

စိတ်ဆိုးသွား၍ထင်သည် ခပ်မာမာလေသံနှင့်
ထွက်လာခဲ့သော ကျေနပ်ရောစကားလုံးများအတွက် သူမ
ကြည်နူးပျော်ရွှင်မိသွားသည်။ အားမာန်ခက်မူ မှန်တေတေ

နှင့် သူမကို ထပ်ပင်လှည့်မကြည့်တော့။

“အဲမယ်... ဖြစ်နေလိုက်တာ မျက်နှာကြီးက။ ဘာလဲ စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“နှင်က အကန့်တွေခွဲခြားလွန်းလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတာ”

“အကြွေးမှတ်ထားလိုက်။ မနက်ဖြန်မှ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့ အကြွေးဆပ်မယ်”

“တကယ်နော်”

“အွန်း”

ထိုအခါမှ သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူရယ်မိကြတော့သည်။

x x x

သစ်မြစ်ဆုံပေါ်မှာထိုင်နေသော အားမာန်ခကို

သူမ အဝေးကြီးတည်းက လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

သူမက စက်ဘီးကို အားသွန်နှင်းလိုက်ကာ...

“အားမာန်ခ”

အားမာန်ခကိုပင် အော်ခေါ်မိလိုက်ပါသည်။

သူမရဲ့အော်သံကြောင့် အားမာန်ခက လှည့်ကြည့်

ကာ သူမနားပြေးလာသည်။

ပြီးနောက် စက်ဘီးလက်ကိုင်မှာ ချိတ်ထားသော ဆွဲခြင်းလေးကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

“ငါ့အတွက်လား”

“အွန်း... ငါလည်း နင်နဲ့တူတူစားမလို့ ထည့်လာတာ”

“အဲ့ဒါဆို ပိုကောင်းတာပေါ့”

သူမနဲ့သူ အတူတူပြုံးမိလိုက်ကြပြီး သူမက စက်ဘီးဒေါက်ကို ထောက်ကာ ခေါက်ဖျာကိုခင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ချိုင့်တွေကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဖြတ်ကာ မုန့်ဖတ်နှင့် ဟင်းရည် ရောမွေ့လိုက်သည်။

ပြီးနောက် အားမာန်ခကို လှမ်းပေးလိုက်တော့ အားမာန်ခက လှမ်းယူကာ အားပါးတရစားပစ်လိုက်သည်။ သူမနဲ့အားမာန်ခ အတူတူမျက်နှာချင်းဆိုင် စားနေမိကြရင်းမှ အားမာန်ခရဲ့ နဖူးစပ်မှာ ချွေးဥကြီးများ တွဲဝိုလာသည်။

သူမက အလိုက်သိသိနှင့် ရေဘူးထဲမှ ရေတစ်ခွက် ငဲ့ယူကာ အားမာန်ခကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အားမာန်ခက ရေကို နှစ်ခြိုက်စွာသောက်ပြီး...

“ဒီလိုလေးကျတော့ နင်နဲ့ငါနဲ့က ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံလေးလို့ပဲနော်”

သူမမျက်လုံးလေးများပင် နီရဲကာ ရှက်သွားရသည်။

“နင် ရှက်နေတာလား။ အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“အားမာန်ခနော်”

“ဆောရီး... ငါ နင့်ကို ရည်းစားစကားမပြောသေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ နင့်ကိုအရမ်းချစ်နေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အားမာန်ခ”

“ဆောရီး... ဆောရီး... ဒီပါးစပ်ဟာလေ ထိန်းမရဘူး။ သူများကျွေးတာလည်း စားသေး၊ ပြန်ရုပ်သိမ်းတယ်။ အခု မပြောသေးဘူး။ ညကျမှပဲ ပြောမယ်”

“အားမာန်ခနော်”

“ဘာလဲဟ၊ လူကို နာမည်ကြီးပဲ စွတ်ခေါ်နေရတာ။ ဘာလဲ ချက်ချင်းအဖြေပေးတော့မလို့လား”

“ကဲဟယ်... ကဲဟယ်”

သူမကို စွတ်နောက်နောက်နှင့်စနေသောအား

မာန်ခကို အသည်းယားလာကာ ကျောကုန်းကြီးကို တဘုန်း
ဘုန်းထုရိုက်လိုက်တော့သည်။ အားမာန်ခကလည်း ရှောင်
ရင်း ပြေးရင်းနှင့် သူမကို စနေသေးသည်။

သူမက အားမာန်ခကို လက်သီးဆုပ်ကလေးနှင့်
လိုက်ထူသည်။ အားမာန်ခက ရှောင်သည်။ ပြေးသည်။

အားမာန်ခသည် ရှောင်ပြေးနေရာမှ ရုတ်တရက်
ရပ်ပစ်လိုက်၍ သူမမှာ ကိုယ်ရှိန်ကို မထိန်းလိုက်နိုင်ပါ။

အားမာန်ခက သူ့ထံသို့ အရှိန်နှင့်ပြေးဝင်လာသော
သူမကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲပွေ့ထားလိုက်သည်။

သူမက ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်နသွားရသည်။ ရင်
တွေလည်း တလုပ်လုပ်တုန်ယင်နေတာမို့ သန်မာသော
လက်အရံထဲမှ ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို ဖြည်းဖြည်းလေး ရုန်း
ထွက်လိုက်သည်။ အားမာန်ခက မလွှတ်ပါ ပို၍ပင် တင်းကျပ်
စွာ ဖက်ထားလိုက်သေးသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေပါ”

“အားမာန်ခ . . . ငါ”

“ခကလေး . . . ခကလေးပဲ”

ဟု ရိုကျိုးစွာပြောလာ၍ သူမက ငြိမ်နေလိုက်
သည်။

“အဲ့ဒါ . . . ငါ နင့်ဆီကအကြွေးတောင်းတာ။ နင်
ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို သုံးနှစ်လုံး အတွေ့မခံသလဲ။ ငါကတော့ နင်
ကို လွမ်းလိုက်ရတာ။ တံခွန်နဲ့ရှင်မနတောင် တော်တော်
လေး ခရီးပေါက်နေပြီ။ နင်က ငါ့ကို ရက်စက်လွန်းတယ်။
တံခွန်က ကြွားလုံးထုတ်တိုင်း ရည်းစားမရှိတဲ့ ငါက ငြိမ်ပြီး
နေခဲ့ရတာ။ နင် သိရဲ့လား။ ဝက်ကလေးကို သစ်ပင်မှာ ဘာ
ဖြစ်လို့ ကြိုးချည်ထားလဲ နင်သိလား။ ငါ့ရဲ့ဘဝအပိုင်းအစထဲ
နင့်ကို ခေါ်ထားချင်လို့ ခွင့်ပြုမလားဟင်”

“အားမာန်ခ ငါ နေရခက်လာပြီ”

“ဘယ်လိုနေရခက်နေတာလဲ”

“အင်အားတွေ ချိန်ပြီး ယိုင်လဲကျချင်သွားပြီ”

“ရတယ်လေး အဲ့ဒါဆိုရင် ငါက ပိုတင်းအောင် ဖက်
ထားပေးမှာပေါ့”

“အားမာန်ခနော်”

သူမက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးဆိုလိုက်၍ သူက ဖြေလွှတ်ကာ...

“ကပ်စေးနဲ့လိုက်တာ”

သူမက အားမာန်လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်မြောက်ချင်း စားပြီးသားချိုင့်တွေကိုသာ ကောက်သိမ်းကာ စက်ဘီးလေးလှည့်ကာ ပြန်မည်အပြု အားမာန်ခက သူမစက်ဘီးရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ကာ...

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။

“စိတ်ဆိုးရင် ပြန်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး၊ ပြော...စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

သူမ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။

ရင်ခုန်သံတွေ အပြင်ပြန်ထွက်မလာနိုင်အောင် ဘယ်လိုထိန်းချုပ်ရမလဲဆိုတာ မသိနိုင်တော့။ အမှန်တကယ်တော့ သူမ သူ့အပြုအမူအတွက် စိတ်မဆိုးမိပါ။

ရုက်သွား၍ပဲဖြစ်သည်။

ဒါကို စိတ်မဆိုးပါဘူးဟု အမှန်အတိုင်းဖြေရမည်လား။ အဲလိုဆိုရင် သူမနဲ့သူက ဘာဖြစ်သွားလေမလဲ။ စိတ်ဆိုးတယ်ဟု လီဆယ်ပြီးဖြေလိုက်ရင်လည်း သူက တကယ်ပင် လမ်းဖယ်ပေးတော့မည် မဟုတ်။

သူမရင်ထဲ ဘာမှန်းမသိနိုင်လောက်အောင်ပင် အကျပ်ရိုက်နေခဲ့ပါသည်။

“ငါ ပြန်တော့မယ်၊ ထွက်လာတာကြာပြီ”

“နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလားလို့”

“အားမာန်ခနော်... ငါ ပြန်ချင်ပြီ”

“ညကျရင် ငါ ဖုန်းဆက်မယ်၊ နင် ဖုန်းကိုင်မှာလား”

သူမ မဖြေပါ။

“ကိုင်မှာလား၊ မကိုင်ဘူးလား၊ မကိုင်လည်း အရေးမကြီးဘူး။ နင့်အိမ်ရှေ့မှာ နင့်နာမည် တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေမှာပဲ”

ထိုသို့အပြောမှာတော့ လက်ခတ်သံ လက်ခတ်သံ

တံခါးရွက်ပေါ် ချိတ်ထားတဲ့ နှင်းဆီနီရဲရဲတစ်စည်း
ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၍ သူမ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ပန်းစည်းကို တံခါးရွက်မှ ဖြုတ်ယူပြီး တစ်ချက်
ရှိုက်မွှေးလိုက်သည်။ သူမ သိပ်နှစ်သက်သွားမိပါသည်။ သူမ
ကို ဂရုစိုက်ကြင်နာပေးတဲ့ အားမာန်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်
မိသွားသလိုပင်။

ပန်းစည်းလေးရဲ့အောက်ခြေမှာ စာလေးတစ်စောင်
ညှပ်ထား၍ သူမ စိတ်ဝင်တစားနှင့် ဖြုတ်၍ စာခေါက်လေးကို
ဖြန့်လိုက်သည်။

“လက်ခတ်

ချစ်တယ်

အားမာန်ခ”

ဟုသာ စာလုံးတိုတိုလေးကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ရေး
ထားပေမယ့် သူမရင်ထဲက ကလီတတွေ ဖောက်ထိုးမိုးပျံ ခုန်
ထွက်လှုပ်ရှားကုန်ရပါသည်။

သေချာမြင်လိုက်ရတာတော့ သူမမျက်ဝန်းထဲက

ကြည်နူးလှိုင်းလေးတွေပါပဲ။

သူမကို ခွန်အားသစ်တွေဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ အားမာန်ခ
ရဲ့ အပြုံးလေးတွေနဲ့ ကြင်နာစွာကြည့်တတ်တဲ့ အားမာန်ခရဲ့
မျက်ဝန်းလေးတွေသာ သူမအတွေးအာရုံထဲ စိုးမိုးနေရာယူ
နေပါတော့သည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ စာတော်တဲ့အားမာန်ခ။
အခုတော့ ဆေးကျောင်းသားကြီး အားမာန်ခ။ နောင်ဆိုရင်
ဆရာဝန်ကြီး အားမာန်ခ။ အားမာန်ခရဲ့ ပုံရိပ်တွေကို သူမ
အမျိုးမျိုးပုံဖော်မြင်ယောင်နေမိသည်။ အသက်ကြီးလာ
သည်နှင့်အမျှ အားမာန်ခဟာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လာပြီး
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အချိုးအဆစ်တွေပြောင်းလဲလာသည်
မှလွဲ၍ သူမအပေါ် ကြည့်တတ်တဲ့ အားမာန်ခရဲ့အကြည့်နဲ့
အပြုံးလေးတွေကတော့ ဟိုတုန်းကလိုပဲ မပြောင်းလဲဘဲ နွေး
ထွေးဆဲပင်။ အားမာန်ခက တံခွန်ယံလို တည်တည်ကြီး
မဟုတ်ဘဲ အမြဲပြုံးရွှင်ရယ်မောနေပြီး လူတကာတိုင်းကို
လည်း ဖော်ရွေပျူငှာစွာ ဆက်ဆံတတ်ပေမယ့် သူမအပေါ်

တော့ တစ်ဖုထူးခြားစွာ နူးညံ့နေတတ်ပြန်ပါသည်။

ဟိုတုန်းကတည်းက အားမာန်ခရဲ ကြင်နာမှုကို အသိအမှတ်ပြုမိခဲ့ပေမယ့် ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ အတွေးဆန်းမျိုးကို မတွေးရဲခဲ့။

သူမ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေချိန်များတွင် မသိမသာ နှင့်တစ်မျိုး သိသိသာသာနှင့် တစ်ဖုံ အားပေးနှစ်သိမ့်စေ တတ်သည့် အားမာန်ခရဲ အချစ်ကို သူမ ဘယ်လိုနှလုံးသား နှင့် ငြင်းဆန်ဝံ့လိမ့်မလဲ။ ရေမလာခင်တည်းကကို မြောင်း ကြိုဖောက်ချင်နေသည့်သူမက ရေဒလဟောစီးဝင်လာချိန် မှာ မြောင်းက ကြိုတင်ရှိနှင့်နေခဲ့ပါပြီ။

သူမနှလုံးသားကလည်း အားမာန်ခရဲအချစ်ကို ကြို ဆိုင့်လင့်နေသလို၊ သူမဘဝကလည်း အားမာန်ခရဲ မေတ္တာ ကို တောင့်တနေမိပါ၏။ ချစ်သူရည်းစားဘဝဆိုတဲ့ နိဂုံးဟာ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းနှင့် အဆုံးသတ်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် သူမ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဟူသော ဝေါဟာရရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို အားမာန်ခရဲယှဉ်တွဲပြီး စိတ်ကူးကမ္ဘာထဲ ပွဲဝင်နေမိသည်။

အားမာန်ခရဲ ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်ကို သူမ ဘာမှလက်မထပ်ရဲစရာအကြောင်းမရှိပါ။

မိသားစုဘဝမှာ မေတ္တာကံခေခဲ့တဲ့ သူမက အား မာန်ခရဲသာ နှစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာတည်ဆောက်ခဲ့မယ် ဆိုရင် သူမရဲ့ဘဝဟာ အားမာန်ခရဲအချစ်တွေနှင့် သာယာ စိုပြည်လာလိမ့်မည်။

အားမာန်ခက တည်ဆောက်ပေးသောအချစ် ကမ္ဘာလေးထဲမှာ နွေးထွေးမှုအပြည့်နဲ့ သူမ လုံခြုံအေးချမ်း ပျော်ရွှင်စွာနေရမည်ကို စိတ်ကူးကြည့်ရုံနဲ့ အနာဂတ်ဘဝ လေးကို အေးချမ်းစွာမြင်နေရပါသည်။

သို့သော် အညတရပန်းလေးသူမက မျိုးနွဲ့ရိုးနွဲ့ တင့် တယ်နေထိုင်လာကြသည့် အားမာန်ခရဲ အသိုင်းအဝိုင်းကို တော့ ကြောက်ငါသည်။

သို့ပေမယ့် အားမာန်ခရဲအချစ်တွေက သူမကို ခွန် အားသစ်တွေ ပေးလိမ့်မည်ဟုပဲ သူမ လုံးဝယုံကြည်နေမိပါ သည်။

သိပ်ပြီးအလေးအနက် စဉ်းစားပေးတဲ့အတွက် လက်ခတ်ကို ပိုချစ်သွားပြီ။ လက်ခတ်က ကိုယ်နဲ့ဝေးရာမှာ ကြောက်နေတာ မဟုတ်လား။

“အင်း”

“ကိုယ်တို့က သိပ်ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်တဲ့ အတွက် ကိုယ်တို့ကို ဘယ်သူမှမခွဲနိုင်ကြပါဘူး။ ကိုယ် လက်ခတ်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဘယ်သူတွေ့ ခွဲခွဲ လက်ခတ်နဲ့ အကွဲ မခံနိုင်ပါဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ် လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေး ဟာ လက်ခတ်ပဲဖြစ်စေရမယ်။ လက်ခတ် ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ။ ကိုယ် လက်ခတ်ကို သိပ်ချစ်မိတယ်။ ငယ်ငယ်တည်းက ချစ်ခဲ့ရတာမို့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အချစ်က အမြစ်တွယ်နေပြီ”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက”

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ။ လက်ခတ်တော့ ဘယ်သိမလဲ။ ကိုယ် ဟိုးတုန်းကတည်းက လက်ခတ်ကို ချစ်နေတာ။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ချီပြီးပြောနိုင်တယ်။ လက်ခတ်က ကိုယ့်ဘဝထဲက တစ်ယောက်တည်းသော မိန်းကလေးပဲ။ လက်

ခတ်သာလျှင် ကိုယ့်ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးသောသူ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲရည်စားဦးလေး”

“လက်ခတ်လည်း အတူတူပါပဲ။ မာန်က လက်ခတ်ရဲ့အချစ်ဦး။ ရည်းစားဦးပါ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ကိုယ် ကျေနပ်သွားပြီ”

“ဟွန်း... ဘာကြီးလဲ”

“ကိုယ်က အတ္တတော့နည်းနည်းကြီးတယ်။ လက်ခတ်က ကိုယ့်အတွက် ရည်းစားဦးလေးမို့ လက်ခတ်အတွက်လည်း ကိုယ်က ရည်းစားဦးလေးဖြစ်စေချင်တယ်လေ။ အဲ့ဒါမှ ကိုယ်တို့ဘဝလေးမှာ ဦးဦးဖျားဖျားတွေနဲ့ စိပ်ပြည်မှာ”

“သိပ်လောဘကြီးတာပဲ”

“အချစ်မှာတော့ ကိုယ်က လောဘကြီးချင်တယ်။ ကိုယ်က စိုးရိမ်နေတာ။ ကိုယ်နဲ့မတွေ့တဲ့ ဒီနှစ်တွေအတွင်း လက်ခတ်များ ရည်းစားရသွားပြီလားလို့။ သိပ်လှနေတဲ့ လက်ခတ်ကို မြင်တော့ အဲ့ဒီစိုးရိမ်စိတ်လေးက ပိုကြီးစေရ

တယ်။ အခုမှ ကိုယ်ကျေနပ်ရတော့တယ်”

“ကိုကဲပို”

“လက်ခတ်က သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

ဟုဆိုကာ သူက လက်ခတ်သံကို မမိတ်မသုန်
စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ စကားသံတို့က တိတ်
ဆိတ်သွားရသည်။ ချစ်သူတွေဆိုပေမယ့်လည်း လက်ခတ်
သံက အပျိုစင်လေးမို့ သူ့အကြည့်စူးစူးကို ရှက်လာမိသည်။

“အဲလိုမျိုးကြီး မကြည့်နဲ့လေ”

ဟုဆိုကာ မျက်လွှာလေးချကာ ခေါင်းငုံ့သွားရ
သည်။ နားရွက်ဖျားလေးနှင့် ပါးအို့လေးတွေရဲကာ ခေါင်းငုံ့
မျက်လွှာချသွားသော လက်ခတ်သံကို သူ သိပ်မြတ်နိုးသွား
ရသည်။

“လက်ခတ်”

“အင်း”

“ကိုယ့်ကိုကြည့်ဦးလေ”

“ဟင့်အင်း... မကြည့်ရဲပါဘူး။ သူများကို စားတော့
မယ့်တိုင်းပဲ”

“ကိုယ်က လက်ခတ်ရဲရည်းစားဦးဆိုတော့ လက်
ခတ်ရဲပါးလေးတွေဟာ”

“သွား... ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး”

ဟု ရှက်ဝဲဝဲလေးဆိုကာ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်
သီးဆုပ်လေးနှင့်ထုမယ်ကြံတော့ သူမရဲ့လက်ကလေးကို သူ
က ဖမ်းဆွဲလိုက်ပြီး...

“ကိုယ့်ကို အနမ်းဦးလေး နမ်းခွင့်ပြုမလားဟင်”

သူ့အသံတုန်တုန်ကြောင့် သူမ နှလုံးသားထဲ လှိုင်း
ဂယက်တို့ တရိပ်ရိပ်တက်လာသည်။ သူမ လက်ဖျားလေး
တွေ အေးဝက်သည်ထိ ရင့်တွေ ခုန်နေမိသည်။

သူ့ကိုလည်း သူမ မကြည့်ရဲတော့ပါ။

သူ့ရဲ့ရင်ခုန်သံ တဒိန်းဒိန်းကိုလည်း သူမ နှလုံးသား
က ကြားနေရသလို သူမရဲ့ရင်ခုန်သံတွေကိုလည်း သူမကိုယ်
တိုင် မထိန်းချုပ်နိုင်တော့။

“ဟင် . . . ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုမလား”

ချစ်သူရဲ့ပိုးပြင်ကို နမ်းဖို့တောင် ဒီလောက် အထပ်
ထပ်ခွင့်တောင်းနေသည့် အားမာန်ခရဲ့ ခပ်ရိုးရိုးစိတ်ကလေး
ကိုလည်း သူမ မချင့်မရဲလေးနဲ့ ရင်တုန်မောပန်းစွာ ခံစား
လိုက်ရပါသည်။

သူမ ခေါင်းငုံ့ရမည်လား။ ခေါင်းခါရမည်လား။

သူမ မချင့်မရဲဖြစ်ရကာ ငြိမ်သက်နေသော အား
မာန်ကို မရဲတရဲလေး စိုးကြည့်လိုက်သည်။

အကြည့်သူရိုးမလေးကို အားမာန်ခက ရီဝေရွန်းလဲ့
စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း သူမရဲ့ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ပေါ်သို့ . . .

“ရွတ်”

ခနဲမြည်အောင် မွှေးကြူလိုက်သည်။

သူမ သိပ်ရင်ခနဲခွဲရသော ထိုအနမ်းဦးလေးကို
သူမ တစ်သက်မေ့ရနိုင်မေ့ကုမည် မဟုတ်။

× × ×

— ဆွယ်ယာ —

အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်ရစမြဆိုသည့်အတိုင်း

အချိန်တန်တော့ အားမာန်ခက ပညာတွေ့ဆက်သင်ရန်
သူမတို့မြို့လေးကို ခွဲခွာသွားပြန်ပါသည်။

သိပ်ချစ်နေကြချိန်မှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်
ယောက် မခွဲရက်နိုင်ကြသော်လည်း ဘဝပေး အခြေအနေ
ဆိုသော ပညတ်ချက်ကြီးတစ်ခုကြောင့် ချစ်သူတို့နှစ်ဦး တစ်
ခဏတာ ခွဲခွာကြရပြန်သည်။

ဈေးသွားတိုင်းလည်း အနောက်မှ တကောက်
ကောက်လိုက်တတ်သော အားမာန်ခကို သတိရမိသလို
အိပ်ရာဝင်တိုင်းလည်း ချစ်သူရဲ့အပြုံးကို အမှတ်ရစမြပင်။

— ဆွယ်ယာ —

ဘဝအပိုင်းအစ သစ်ပင်ကြီးအောက်ရောက်လျှင်တော့
ချစ်သူကို လွမ်းမိတဲ့စိတ်နဲ့ မျက်ရည်ပေါက်ကလေးများ
တောင် ကြွေကျရပါသေးသည်။

ချစ်သူကို လွမ်းရင်း တမ်းတရင်းနှင့် အချိန်တွေ
ကုန်သွားလိုက်တာ ချစ်သူပြန်လာမယ့်ရက်တို့ပင် နီးကပ်
လာပြန်ပါသည်။

ချစ်တဲ့စိတ်၊ လွမ်းတဲ့စိတ်တို့ကြောင့် သူမက အရင်
တုန်းကလို ယွက်လက်ဖျတ်လတ်ခြင်းပင်မရှိတော့ တမှိုင်
မှိုင် တတွေတွေနှင့်၊ ကြာလာတော့ မိတွေးတော် ဒေါ်ဒေါ်နွေ
ပင် သတိထားမိလာကာ . . .

“နေစမ်းပါဦး လက်ခတ်သံ။ ညည်း ကြည့်ရတာ
အခုတလော တမှိုင်မှိုင်နဲ့ ညည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်လေး”

“ညည်း ကောင်းကောင်းနေနော်။ ညည်းသတင်း ငါ
ကြားတယ်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ရွပ်နေတယ်ဆို။
ညည်း သတိထားပါ။ ညည်းကြောင့် ငါတို့ သိက္ခာမကျချင်

ဘူး။ ညည်းလိုမိန်းကလေးမျိုးက အဆင့်မရှိ အလေနတ်
တောကောင်လေးမျိုးနဲ့ပဲ ရွပ်မှာပဲ။ ညည်းကြောင့် ငါတို့
သိက္ခာတွေ ထိပါးလာမယ်ဆိုရင်တော့ . . . ဟင်း . . .”

သူမ မျက်ရည်လေးများ လည်လာပါသည်။

မာန် . . . မာန်ဟာ အလေနတ်တောမှ မဟုတ်တာ

ဘဲလေ။

ဟု သူမစိတ်ထဲ အားပေးနေမိသည်။

“အိမ်ခန်းတစ်ခန်း ရှင်းထားလိုက်ပါ။ စောင်တွေ၊
မွေ့ရာတွေကအစခပ်သန့်သန့်ဖြစ်ပါစေ။ အားလုံး အကောင်း
တွေကြီးသာသုံး”

“ဧည့်သည်ရောက်မှာမို့လား ဒေါ်လေး”

“အိမ်သားရောက်မှာ။ ဒီနေ့ ငါ့ယောက်မငယ်လေး
ရောက်လိမ့်မယ်”

“ဟင်! ရှင်မန . . . ရှင်မန ရောက်လာမယ် ဟုတ်
လား”

သူမ သိပ်ပျော်ရွှင်သွားမိပါသည်။

သူမ ရှင်မနနဲ့မတွေ့တာ နှစ်ပင်ချီသွားပါသည်။
ငယ်ဘဝတုန်းကတော့ ရှင်မနနဲ့ သူမက အိပ်အတူ စားအတူ
နေအတူ တပူးပူး တတွဲတွဲပင်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်
သွားပြီးတည်းက ရှင်မနကို မတွေ့ရတော့တာ ခုချိန်ထိပါပဲ။

ခုချိန်ဆို ရှင်မနက ကျောင်းပြီးလောက်ရောပေါ့။
သူမ သိပ်ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရသော ရှင်မန ရောက်လာမည်
ဆို၍ သူမ သိပ်ပျော်ရွှင်နေရပါသည်။

သူမအတွေးထဲမှာတော့ ရှင်မန ရောက်လာရင်
ပျင်းစရာမကောင်းတော့ဘူး။ အရင်တုန်းကအကြောင်းတွေ
ပြောမည် ပျော်မည်ပေါ့။

သူမစိတ်ကူးတို့နှင့် ပေါ့ပါးလန်းဆန်းကာ ပျော်နေ
မိသည်။

ထိုစဉ်...

“တီ...တီ”

အိမ်ရှေ့ဘက်မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် သူမ ခေါင်း
မတ်သွားရသည်။ မန ရောက်လာပြီဆိုသော အတွေးနှင့်

အတူ အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီသို့ ပြေးထွက်လာမိသည်။ မှန်ပါ
သည်။ နောက်ဆုံးပေါ်အဝတ်အစားများနှင့် ကော့ပျံလှပနေ
သော ရှင်မနသာတည်း။

“မန”

သူမ ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျုံးအော်လိုက်သည်။ ရှင်
မနက သူမကို ကြည့်ကာ...

“ဟယ်... လက်ခတ်သံ”

ဟုဆိုကာ ပြေးဖက်လိုက်ကြသည်။

“မန နှင့် အရမ်းလှလာတယ်”

“နှင်လည်း အရင်ကလို ဝလုံးလုံးလေး မနေတော့
ပါဘူး။ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးနဲ့ ကြည့်လို့ကောင်း
လာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှတာမျိုးက အခု
ခေတ်မှာ အသုံးမဝင်တော့ဘူးဟ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်။ မြို့ပေါ်မှာဆို ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်လေး
တွေချည်းပဲ။ ကြည့်ပါဦး။ နှင့်ဝတ်ပုံစားပုံကြီးကလည်း ခေတ်

မရှိလိုက်တာ။ အဘွားအိုပေါ့... ခဏ်းကျနေတာပဲ။ အဘွားအို
တောင်မှ မော်ဒယ်လ်ဘွားဘွား မဟုတ်ဘူး။ အေးရုန့်ဘွား
ဘွား... ဟား... ဟား”

ဟုဆိုကာ မနက သူမကို လှောင်ရယ်နေသေး
သည်။

မနက သူမကိုလှောင်ရယ်ပေမယ့် သူမရင်ထဲ
ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါ။ သူမနဲ့မနက ဒီလိုပဲ ငယ်ငယ်တည်း
က ပြောမနာ ဆိုမနာလေ။

ထိုစဉ် ဒေါ်အိန္ဒြေက ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကာ
“ဟိုး... ရွှေယောက်မလေးရောက်လာပြီလား”
“အလဲ့... ငါတို့ယောက်မက အပျံစားပါလား”
“ဒီအတိုင်းဆို မနနဲ့လိုက်ဖက်ညီမယ်ထင်တယ်
နော်”

“ညီရမှာပေါ့။ သမီးယောက်မတွေပဲဟာ”
ဟု မူနွဲ့နွဲ့ပြောဆိုကာ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။
သူမရင်ထဲ အောင့်ပျက်နေအောင် ခံစားလိုက်ရပါ

သည်။ မေမေ့ကိုဆို ဒီလောက်ထိ လှိုက်လှဲတကင်း မရှိခဲ့တဲ့
မနက ဒေါ်အိန္ဒြေအပေါ်တော့ အတိုင်းထက်အလွန် ပိုနေ
သယောင်ပင်။

“လက်ခတ်သံ... ဘာလုပ်နေတာလဲ။ မနရဲ့အိတ်
တွေ သယ်လေ”

ဟု အမိန့်ဆန်ဆန် မူနွဲ့နွဲ့ပြောလာတဲ့ ဒေါ်အိန္ဒြေရဲ့
အသံကို စိတ်ထဲက မကျေနပ်လှသော်လည်း အမိန့်ကို
မလွန်ခန့်နိုင်သူတစ်ဦးနယ်။ မနရဲ့အိတ်တွေကို သယ်ကာ
ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းသစ်ထဲသို့ ပို့လိုက်သည်။

မနကတော့ ဒေါ်အိန္ဒြေနှင့် အနှစ်နှစ်အလလက
ခင်မင်ခဲ့ကြသူများနယ် စကားမောင်ဖွဲ့ပြောဆိုနေလေရဲ့။

သူမက မနရဲ့အိတ်တွေကို အစီအစဉ်တကျ နေရာ
ချနေချိန်မှာ လူက အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ မနက မွေ့ရှာ
ထူထူကြီးပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ချကာ...

“လက်ခတ်သံ နင် လူဖြစ်ရဲ့တယ် သိလား”
“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ တက္ကသိုလ်လည်း မတက်ဖူးဘူး။ လူငယ်ဆန်ဆန် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုဆိုတာလည်း နင်မခံစားဖူးဘူးလေ။ ငါတောင် စိုးရိမ်သေးတယ်။ နင်နဲ့စကားပြောရတာ သိပ်ခေတ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့ . . . စကားပြောတာပဲ ခေတ်က လိုသေးလို့လား”

“ကဲ . . . အခုတည်းကကို အဆင်မပြေတော့တာ”
ရှင်မနက လက်လွတ်စပယ်လေးပြောလိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ သိမ်ငယ်သွားမိပါသည်။

“ငါ့ကြောင့် . . . ငါ ညံ့လို့ ငါ့စိတ်နဲ့မေမေသေခဲ့ရတာ။ ဒါကြောင့် ငါ့ဘဝမှာ ဘာမှမရှိချင်နေရတယ်။ ဘာမှမလိုအပ်ဘူး။ ဖေဖေဘေးမှာပဲ မေမေကိုယ်စား ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးနေရရင် ငါ ပျော်နေပါပြီ”

သူမက ဆို့နှစ်စွာအသံခပ်အက်အက်နှင့် ပြောလိုက်၍ သူမတို့နှစ်ယောက်ကြား စကားသံတွေ ဆိတ်သည်းကုန်ရသည်။

ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို မနက ဖြိုခွဲလိုက်ပြန်သည်။

“လက်ခတ်သံ နှင် ရည်းစားလေးဘာလေး မရသေးဘူးလား”

ထိုသို့အမေးမှာတော့ သူမက ချစ်သောမာန်ကို သတိရသွားကာ . . .

“အင်း . . . ရပြီ”

“ရည်းစား ဘယ်နယောက်ထားပြီးပြီလဲ”

“ဘာလဲဟ။ နင့်စကားကြီးကလည်း။ ရည်းစားပါဆို တစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“နှင်က သိပ်ရှေးရိုးစွဲတာပဲ”

“ဟင်”

“အင်းလေ . . . ဒီခေတ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်းကို ချစ်ပြီး အဲ့ဒီတစ်ယောက်နဲ့ပဲ ယူရမယ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အဲ့ဒီခေတ်က ကုန်ပြီ။ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်တဲ့။ မှတ်ထားနော်”

"ဟင်... ဒါဆို နင်က ရည်းစားတွေ အများကြီးပေါ့"
 "အင်း... အဲ့လိုပြောလို့ရတယ်။ ဝမ်းဝိုး တူးကမ်း
 လေ"

"အမလေး... လွယ်လိုက်တာ"

"အမှန်တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ လောကမှာ
 မရှိဘူး။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သဘောကျနှစ်သက်
 နေကြတာကိုပဲ လူတွေက ကြားကောင်းအောင် အချစ်လို့
 ခေါင်းစဉ်တပ်ပစ်ကြတာ။ အမှန်က အချစ်ဆိုတာ သဘော
 ကျ နှစ်သက်တာကိုပဲပြောတာ။ လောကမှာ လူတစ်ယောက်
 က တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ သဘောကျနှစ်သက်လေ့ ရှိ
 သလား။ ရှိတယ်လို့ နင်ဖြေရင် အဲ့ဒါ နင်လိမ်တာပဲ။ လူတစ်
 ယောက်ဟာ လူအများကြီးကို အကန့်လိုက် သဘောကျ
 နှစ်သက်မိကြတာချည်းပဲ။ ငါတို့လို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသမား
 အတွက်တော့ နင်တို့အမြင်မှာ ရည်းစားများတယ်ပေါ့ကွာ။
 ခပ်ရှုပ်ရှုပ်မလေးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါ ပွင့်လင်းနေတာ"

"ဒါပေမဲ့ ငါတို့က မိန်းကလေးလေ"

"သွားစမ်းပါ။ ဒီခေတ်မှာ ဒါတွေမရှိတော့ဘူး။
 ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ပဲခုံးချင်းယှဉ်တဲ့ခေတ်မှာ နင်က ရှေးရိုးစွဲ
 ကြီးနဲ့ ကျွတ်... ညစ်တယ်"

"နင် နောက်ဆုံးလာတုန်းက ငါ့ကိုပြောသွားတာ ငါ
 မှတ်မိတယ်။ နင်နဲ့တံခွန်ယံ"

"ဪ... ! ငါတို့ပြတ်သွားကြပြီ"

"ဗုဒ္ဓေါ"

"သူနဲ့ငါက အယူအဆချင်း မတူညီကြဘူး။ အဲ့ဒါနဲ့
 သူတင်း ငါတင်းနဲ့ ပြတ်သွားကြရော"

"အားမာန်ခပြောတော့ နင်တို့ ဓမ္မစပ်ကြတော့မှာ
 ဆို"

"အဲ့ဒါက ချစ်ကြတုန်းပြောတဲ့စကားပါ။ အားမာန်ခ
 ကတော့ တံခွန်ယံထက် နှစ်သက်ဖို့ကောင်းတယ်။ စိတ်ရှည်
 သည်းခံတတ်တယ်။ ငါတို့ ရန်ကုန်မှာလည်း တွဲဖြစ်ကြ
 တယ်"

"ဘာကြီးလဲဟယ်။ နင်တို့ဇာတ်လမ်းကြီးကလေးပေါ့"

“အင်း... တံခွန်က ငါ့ရဲရည်စားဦးပဲ။ သူ့ကိုတော့
ငါ အတော်လေး သဘောကျခဲ့ဖူးတယ်။ သူက ရုပ်ချော
တယ်။ စမတ်ကျတယ်။ စတိုင်လ်ဖြောင့်တယ်။ ပိုက်ဆံချမ်း
သာတယ်။ ပြီးတော့ ဆေးကျောင်းသား။ အားလုံး ဘာမှ
ပြောရောမရှိဘူး။ ငါ သဘောကျမိတာ အဆန်းလား။ ဒါပေ
မဲ့ သူက သိပ်အယူသည်းတယ်။ တင်းလွန်းတယ်။ အား
မာန်ဓလို မဟုတ်ဘူး။ သူ့နဲ့ရည်စားတော်ထားရင် ငါက
တယ်ယောကျ်ားလေးကိုမှ ပြီခွင့်မရှိဘူးတဲ့။ ဒါတရားလား။
အဲ့ဒါနဲ့ ငါလည်းတင်းရော။ ဒါနဲ့ပဲ သူတင်း ကိုယ်တင်း
ပြတ်ထွက်ကုန်ရော။ အခုတော့လည်း ပြီးသွားပါပြီ။ မေ့ပြီ”

“ဟင်... ရည်းစားဦး မြေးဦးရရင်တောင် မမေ့ဘူး
တဲ့။ နင်လိမ့်ပြီ”

အင်း တိုက်ဆိုင်မှုရှိတဲ့အခါလေးများမှာတော့
မပြောလိုဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်အရာကိုမှ တမ်းတမနေဘူး။
တံခွန်ကို စွန့်လိုက်ရတာတော့ နှမြောဖို့ကောင်းတယ်။
ဒါပေမဲ့ စားရပြန်မယ်ဆိုလည်း သဲက ရှပ်ရှပ်၊ ပစ်လိုက်ရ

ပြန်တော့လည်း ဆီက ဝင်းဝင်းဆိုတဲ့ဟင်းလိုပေါ့ဟာ”

“နင့်အသည်းမကွဲဘူးလား”

“နင့်ကိုပြောပြပဲ၊ ဝမ်းရိုး တူးကမ်းပါဆို”

“ငါကတော့ လူတစ်ယောက်ကိုချစ်ပြီးရင် နောက်
တစ်ယောက် ပြောင်းချစ်ဖို့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး”

“ငါကတော့ အေးဆေးပဲ။ ရိုးအိသွားရင် စွန့်လိုက်မယ်။ အသစ်ရှာမယ်။ ယောက်ျားလေးခပ်ချောချောတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ရရင် ငါလျှာဖျားက သိပ်အရသာတွေ့တာ။ ဒါကြောင့် ငါ နှစ်သက်သွားမိရင်လည်း ငါက စပြီး ချစ်တယ်လို့မပြောမိဖို့ ဝန်မလေးဘူး။”

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟာ”

“ဒါကြောင့် နင့်ကိုပြောတာပေါ့။ အေးရဲ့နဲ့ဘွားဘွား
လို၊ ခေတ်ကြီးကို မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်ဦး”

“အဲလိုမျိုးကြီးမှာ ငါ စေတမမီချစ်ပါဘူး။ ငါကတော့
ငါ့ချစ်သူကိုပဲ ချစ်တယ်။ လက်ထပ်မယ်။ ဒါပဲ”

“ဘာလဲ၊ သူကမှ နင့်ရည်းစားဦး၊ အချစ်ဦးလို့ပြော”

မလ္လိလား”

“အမှန်ပဲ။ သို့က ငှဲ့ရဲရည်းစားဦးဖြစ်သလို အချစ်ဦး

ပဲ။ ငါကလည်း သူ့အတွက် ရည်းစားဦးပဲတဲ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ နင်တို့ကွဲမှာ သေချာတယ်”

“မဦးမချွတ် မပြောစမ်းပါနဲ့။ ငါတို့က သိပ်ချစ်ကြတာ”

“တကယ်ပြောတာ။ နှင်တို့ဟာနှင်တို့ ဘယ်
လောက်ပဲ ချစ်ကြ ချစ်ကြ ကွဲမှာပဲ”

“မနုဇဇ်”

“ငါ နင့်ကိုနောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ နင် မကြားဖူးဘူးလား။ ရှေးလူကြီးတွေက ကျိန်စာတိုက်သွားခဲ့တာလေ”

“ဘာလဲ”

“ရှေးရှေးတုန်းက အကြောင်းနဲ့ပဲ ချီလိုက်ရင် ဒီ
တစ်သက် ရှင်းတမ်းထုတ်လို့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို ငါ
သဘာဝကျကျပဲပြောမယ်။ ရည်းစားဦး အချစ်ဦးတွေ ညား
ကြလေသတည်းဆိုတာ နင်ဘယ်မှာများ ကြားဖူးသလဲ”

ထိုစကားကိုတော့ သူမ ရင်ထိတ်သွားအောင် ခံစား

ရပါသည်။

“အင်း...ဟုတ်ပြီ။ နှင် မကြားဖူးဘူး မဟုတ်လား။

ရည်းစားဦးတိုင်း အချစ်ဦးတိုင်း ချစ်ကြတိုင်းသာပေါင်းဖက်

ကြစတမ်းဆိုရင် အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ လောကကြီးမှာ ရှိ

လာတော့မှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒီအသည်းကွဲတယ်ဆို

တဲ့ ဝေဒနာဟာ သဘာဝတရားကြီးက သူ့အလိုလို သတ်မှတ်

ထားတဲ့ကိုးနီစာပဲ

ရည်းစားဦးတွေကိုမှ သတ်မှတ်လာတဲ့ အဲဒီကျိန်စာ

ကို ငါတို့ရဲ့အချစ်နဲ့ တိုက်ဖျက်ပစ်မယ်”

“အဲလိုဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ကောင်းတာမူ့။ ဒါပေမဲ့

ဒီကျိန်တက ငါတို့မမွေးခင် နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက

တည်တံ့လာတာနော်။ နင့် ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား။

“အချစ်က ငါ့ကို အင်အားတွေပေးလိမ့်မယ်”

“နင်အချစ်ဆိုတာကြီးကို သိပ်ယုံကြည်လွန်းတယ်

လက်ခတ်သံ။ အချစ်ကို သိပ်ယုံကြည်လွန်းရင် အသည်းပို

ကွဲရတတ်တယ်”

“အချစ်ကို ငါ ယုံကြည်တာပေါ့။ ငါ့ချစ်သူရဲ့သစ္စာ
ကို ငါ ယုံတယ်။ ငါ့ချစ်သူက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာ”

“လောကမှာ သိပ်ချစ်တတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ယောက်ျား
ကို ငါ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ သိပ်ချစ်တတ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ နင့်
ချစ်သူကို ငါ တွေ့ဖူးချင်လိုက်တာ”

“အင်း . . . နင်တွေ့ရမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ နင် သိပ်
အံ့သြရင် အံ့သြသွားနိုင်တယ်”

“ဘာလဲဟဲ့ ပဟေဠိဆန်လိုက်တာ”

“ငါ့ချစ်သူက တံခွန်ယံလို့ပဲ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံ
တယ်”

“တကယ် . . . တယ်စွဲပါလား”

ဒီစကားက ဘာကို နှိမ့်ချတာလား။ သူမစကားကို
မယုံတာလား။ မသိတော့ဘူး။ သေချာတာက သူမကို ရှင်မန
လုံးဝယုံကြည်ပုံမရ။ တံခွန်ယံလို့ ပြည့်စုံသည့်လူမျိုးက သူမ
ကို မချစ်နိုင်ဘူးဟု ထင်ထားပုံရသည်။

သူမရင်ထဲ အောင်မျက်သွားပေမယ့် သူမ နှုတ်ခမ်း

တွေကတော့ ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

မာန်ရယ် မြန်မြန်ပြန်လာပါတော့။

* * *

BURMESE
CLASSIC
.com

ညက အားမာန်ခ ဝန်းဆက်၍ ဒီနေ့ အားမာန်ခ ပြန်
ရောက်မယ်ဆိုတာကို သူမ ကြိုသိနေခဲ့ပါသည်။

ငယ်တုန်းကနဲ့မတူဘဲ ရှင်မနက အိပ်ရေးပုတ်လာ
ပါသည်။ သူမနဲ့ ရှင်မနက ငယ်ငယ်တုန်းက ဘဝနှင့် လက်
ရှိဘဝက ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တည်နေရပါသည်။ ငယ်ငယ်
တုန်းကတော့ သူမက အိပ်ရေးပုတ်သည်။ အစားကြီးသည်။
ကောင်းတာမှ စားချင်သည်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်လည်းကျချင်
သည်။ အခုတော့ သူမက အရာအားလုံးနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ အိပ်
ရာ စောစောထတတ်တဲ့အကျင့်ကောင်းလေးတို့၊ အစား
အစာကို ချင်ချိန်ပြီးစားတာမျိုးတို့၊ အသက်ကြီးသူများကို ရို

ရိုကျိုးကျိုး ဆက်ဆံတတ်တာတို့ အစရှိသဖြင့် ပြောင်းလဲ
သွားပြီး ယဉ်ကျေး၍သာတဲ့ မိန်းမကောင်းလေးအဖြစ် ဖြစ်
တည်လာရပါသည်။

သို့ပေမယ့် ငယ်ငယ်က သိပ်လိမ္မာယဉ်ကျေးခဲ့
သော ရှင်မနက အရေခွံခွာလိုက်သလို တခြားတနား ပြောင်း
လဲသွားခဲ့ပါသည်။ နောက်ကျမှ အိပ်သည်။ နောက်ကျမှ ထ
သည်။ ထလျှင် ထချင်း သီချင်းသံကို ဆူညံစွာဖွင့်ကာ ကျပ်
ချပ်နေသောအင်္ကျီဘောင်းဘီတို့ဖြင့် ကိုယ်ကာယကစား
သည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီနဲ့မုန့်စားသည်။ ဖေဖေကိုလည်း မူနဲ့
ခွဲပျစ်ကာ တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး အမျိုးမျိုး ပူဆာတတ်လာ
သည်။ ဖေဖေကလည်း မနာလိုချင်စရာကောင်းလောက်
အောင်ပင် မနအပေါ် အလိုလိုက်လွန်းလှသည်။ ထိုအချိန်
မျိုးတွေမှာဆို ဖေဖေနဲ့မနကြား သူမ သိပ်ငယ်ခဲ့ရပါသည်။
သို့ပေမယ့် မနကို သူမ အတတ်နိုင်ဆုံး ရိုးရှင်းစွာမြင်နိုင်
အောင် ကြိုးစားထားပါသည်။ အမြဲသိမ်ငယ်မှုတွေနဲ့သာ နေ
သားကျလာခဲ့တဲ့သူမက ဒါတွေကို ထူးပြီး အားငယ်မိမနေ

တော့ပါ။ သူမလည်း ခံစားချက်နဲ့ပဲမို့ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ပြင်းပြစွာ ခံစားခဲ့ရပါသည်။ ရှင်မနက သူမကို နိုင်ထက်စီး နင်းပုံစံမျိုး ပြုကျင့်သည့်အချိန်များမှာပေါ့။ ဖေဖေနဲ့ဒေါ်လေး တို့ရဲ့မျက်နှာသာပေး အလိုလိုက်ခြင်းကို အပြည့်အဝရထား တဲ့ ရှင်မနကို သူမ ဘာများစောဒကတက်ရဲလိမ့်မလဲ။

ရှင်မန တစ်ခါတိုင်လိုက်ရင်ပဲ သူမ အဆူခံရ၍ ပြီး နိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ရှင်မနက တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူမကို လှိုက်လှဲတကင်း ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံတတ်သလို၊ တစ်ခါ တစ်ရံမှာလည်း အစေအပါးတစ်ယောက်လို ပြောဆိုဆက် ဆံတတ်ပါသည်။ မနအပြင်ထွက်ခါနီး ဖိနပ်တွေကို တိုက် ပေးရတာမျိုးတို့၊ ရေဝတ်ချိုးထားသော လုံချည်ကို လျှော်ပေး ရတာမျိုးတို့လို အချိန်တွေမှာဆို သူမက သိမ်ငယ်မှုကို ပြင်း ပြစွာ ခံစားရပါသည်။ ဒါမျိုးတွေက ဒေါ်လေးကိုလည်း လုပ် ပေးနေကျပါ။ သို့ပေမယ့် ရှင်မနကို လုပ်ပေးရတာကတော့ သိပ်ချိုးနှိမ်လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။

သို့သော် သူမ အတတ်နိုင်ဆုံး မာနစိတ်တွေကို ချိုး

နိမ့်၍ သဘောထားကို အဖြူစင်ဆုံးထားမိပါသည်။ ဒီနေ့ ချစ်သူနှင့်တွေ့ရတော့မှာမို့ သူမကတော့ တက်ကြွလန်းဆန်း စွာ စောစောထပြီး ပြင်ဆင်နေသလောက် မနကတော့ အိပ် ရာပေါ်မှာ ရှူရှူရှားရှားနဲ့ အိပ်ကောင်းဆဲပင်။

“ကလင် . . . ကလင်”

သူမ အိမ်ရှေ့ဖုန်းများကို လှဲကျင်းနေစဉ် ဖုန်း မြည် သံကြောင့် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟလို”

“လက်ခတ်”

“ဟင် . . . မာန် . . . မာန် အခုဘယ်ကဆက်နေ တာလဲ”

“အိမ်က”

“အစောကြီးရှိသေးတာကို ဘာကားနဲ့ပြန်ခဲ့တာ လဲ”

“အိမ်ကကားနဲ့လေ။ အခုပဲရောက်တာ။ လက်ခတ်

အရမ်းလွမ်းတယ်။ အခု လက်ခတ်ကို တွေ့ချင်တယ်”

“အင်း... လက်ခတ်လည်း မာန့်ကို အရမ်းလွမ်းတယ်”

“ကိုယ် အရမ်းပျော်သွားပြီ။ လက်ခတ် ဈေးလာမှာ မဟုတ်လား။ ကိုယ် ဈေးလမ်းက စောင့်နေမယ်လေ။ ပြီးတော့ လက်ခတ်ကို လူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ လက်ခတ် သိပ်အံ့သြသွားမယ် သိလား”

“ဟင်... ဘယ်သူလဲ”

“တွေ့တော့သိမှာပေါ့။ လက်ခတ် ဈေးခြင်းကြီးကြီး ယူခဲ့နော်။ ကိုယ် လက်ခတ်အတွက် လက်ဆောင်တွေ ယူလာခဲ့တယ်”

“တကယ်”

“အင်း... ကိုယ် စောင့်နေမယ်နော်။ လက်ခတ် အမြန်ဆုံး ထွက်လာခဲ့။ ကိုယ် လက်ခတ်ကို တွေ့ချင်လှပြီ”
သူမ သိပ်ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရပါသည်။ သူမ ချစ်သူက သူမကို သိပ်တွေ့ချင်လှပြီတဲ့လေ။

သူမ အိမ်အလုပ်တွေကို လက်စသတ်ကာ လန်း

ဆန်းသွားအောင် ရေမိုးချိုးလိုက်ပြီး အကောင်းဆုံး အဝတ်စားများကို ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။

မှန်ထဲတွင် မိုးပြာရောင်ရင်ဖုံးခါးတိုဝမ်းဆက်လေးနှင့် အစွမ်းကုန်လှနေသော သူမရဲ့ရုပ်ကြောင့် သူမ ကျေနပ်သွားသည့်အလား ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင် ပြုံးလိုက်သည်။

ဈေးခြင်းကိုဆွဲပြီး ထွက်လာစဉ်...

“ဟိတ်”

“အမလေး”

စိတ်ကူးအချို့နှင့် ပျော်ရွှင်နေသောသူမက ရုတ်တရက်အသံမို့ လန့်သွားမိသည်။

“လန့်လိုက်တာ မာန်ရယ်”

“ဟွန်း... ရှင်မတောင်နဲ့လေးကို သင်းနေတာပဲ။

ဒါကြောင့် ကျေးဇူးကကောင်ကြီးက စွဲနေရတာထင်တယ် လက်ခတ်”

“ဟင်”

“လက်ခတ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ အရမ်း

အေးချမ်းသွားတာပဲ။ လက်ခတ် အရမ်းလှတယ်။ အရမ်း
အေးချမ်းပြီး ရိုးရိုးလေးလှတဲ့ လက်ခတ်ကို ဆံစကနေ ခြေ
ဖျားထိ ချစ်တယ်။ လက်ခတ်က သိပ်လှနေလို့ ကိုယ် စိတ်
မချချင်တော့ဘူး”

“အဲမယ် ဒီက သူ့ကိုစိတ်မချတာပါနော်။ သူက မြို့
ပေါ်မှာ ကျောင်းသွားတက်ရတာ။ မြို့ပေါ်မှာက အချောအလှ
လေးတွေ ပေါ့ပါဘိသနဲ့”

“ဘာလဲ ကိုယ့်ကို သဝဏ်တိုတာလား”

“မတိုပါဘူး။ ဘာကြောင့်တိုရမှာလဲ”

“ကိုယ်က သဝဏ်တိုစေချင်တာ။ လက်ခတ် ချုပ်
ချယ်သမျှကို ကိုယ်ကခံယူချင်နေတာ”

“နောက်မှချုပ်ချယ်လွန်းတယ်ဆိုပြီး မငြီးငွေ့နဲ့
နော်”

“ကိုယ့်ဇနီးဖြစ်တဲ့အခါလား”

“သွားဇနော်... ဘာကြီးမှန်းမသိဘူး။ မနက်ခင်းကြီး
ဟာကို”

“ဘာလဲ ရှက်သွားလို့လား။ မရှက်ပါနဲ့။ တစ်နေ့ကျ
ရင် လက်ခတ်က ကိုယ့်ဇနီးလုပ်မှာပဲ”

ဟု သူက ရယ်ကျဲကျဲနှင့်အတည်ပြောလျှင် သူမ
က ရင်ထဲမှာသာ လူမမြင်အောင် ကြည်နူးမိလိုက်ပါသည်။

“ဟောဒီမှာတွေ့လား... လက်ခတ်အတွက်
လက်ဆောင်တွေ”

ထိုအခါမှ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အထုပ်ကြီး
ကို သူမ သတိပြုမိသွားသည်။

“ဟင်... ဘာတွေလဲ။ အများကြီးပဲ။ လက်ခတ်
မာန့်ကိုချစ်တာ အဲ့ဒါတွေလိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“လက်ခတ် အဲ့လိုပြောတော့ ကိုယ်စိတ်မကောင်း
ဘူး။ ကိုယ်တို့က ချစ်သူတွေလေ”

သူ့မျက်နှာကြီး သိသိသာသာညှိုးကျသွားစော့မှ
သူမက အကြည်ရှင်ဆုံးပြုံးကာ...

“လက်ဆောင်ဆိုရင် ပေးလေ”

“ဟွန့်အွန်း... လက်ခတ်ရဲ့ခြင်းကြီးသာပေး။ အထဲ

ထည့်ပြီး ကိုယ်ကိုင်ခဲ့မယ်။ လက်ခတ် လေးနေလိမ့်မယ်”

ဒါလေးတွေကြောင့် သူမ မာန်ကိုချစ်နေရတာပေါ့။
မာန်ကို အားကိုးသည်။ ယုံကြည်သည်။ သိပ်ချစ်သည်။ ထို
တစ်ခဏလေးမှာပဲ မာန်သာ သူမနားရှိနေလျှင် သူမ ဘဝက
အရာအားလုံး ပြီးပြည့်စုံသွားသည်နယ် ခံစားရပါသည်။

မာန်က သူမလက်ကိုဆွဲကာ သူမတို့မြို့လေး၌
နာမည်အသင့်အတင့်ရှိသော စားသောက်ဆိုင်လေးထဲ ဝင်
သွားလိုက်သည်။

မာန် ဘယ်လဲ။ ဈေးသွားမယ်လေ”

“လက်ခတ်ကို ကြိုပြောထားတယ်လေ။ လူတစ်
ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လို့။ သူ အထဲမှာ စောင့်နေ
တယ်”

ထိုအခါမှ သူမ မာန်ဖုန်းယံမှာပြောထားတာကို
သတိရကာ ပြုံးလိုက်သည်။

မာန်က သူမပန်းလေးကို ကြင်နာစွာဖက်ကာ ဆိုင်
ထဲဝင်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ခုံတစ်ခုံဆွဲကာ သူမကို ထိုင်စေလိုက်
သည်။

ဒီတော့မှ သူမက သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်
နေသော လူကိုကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဟင် ... တံခွန်ယံ”

“နင် ငါ့ကိုမှတ်မိသားပဲ”

“ကြည့်စမ်း ... မာန်။ ဒါကို ဘာကြောင့်ကြုံမပြော
တာလဲ”

“လက်ခတ်ကို အံ့သြစေချင်လို့ပါ”

“အားမာန်ခ မင်း သိပ်လျှို့လွန်းနေတယ်”

“ငါ့ချစ်သူကို တခမ်းတနားဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

“ဘာတွေလဲ”

သူမ နားမလည်နိုင်တော့စွာ ပြောလိုက်သည်။ ထို
အခါမှ တံခွန်ယံက သိပ်ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသော အပြုံးလေး
နှင့် ...

“ဒီကောင်လေ သူ့ချစ်သူနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်လို့

ပြောပြီး...

"အင်းလေ... ငါ့ချစ်သူက လက်ခတ်သံပဲလေ"

"ဒါတော့ မင်းကြိုပြောသင့်တာပေါ့ကွ။ လက်ခတ်
သံနဲ့ငါနဲ့က သိနင့်ပြီးသားဟာကို"

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ မင်း သိပ်အံ့ဩသွား
အောင်လို့ပါ"

"ဝက်ကလေး မင်း သိပ်လှလာတယ်"

"အမယ်... လူကိုများ ဝက်ကလေးဆိုပဲ"

"ငါတို့ငယ်တုန်းက နင့်ကို အဲ့လိုပဲခေါ်နေကျလေ။
ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နင့်ရဲ့နှာမည်ပြောင်က ဝက်
ကလေးပဲ"

"နှင်ရောက်နေတာနဲ့အတော်ပဲ။ ရှင်မနလည်း ဒီ
ရောက်နေတယ်"

ရယ်နေသော တံခွန်ယံရဲ့မျက်နှာက ဒီတော့မှ ရတံ
တရက် တည်သွားရသည်။

သူမက အနည်းငယ်အိုးတိုးအမ်းတမ်းလေး ဖြစ်

နေစဉ်...

"သွားမပြောနဲ့ လက်ခတ်။ ဒီကောင် ပြန်သွားလိမ့်
မယ်။ အခုတောင် ဒီကောင့်ကို ဒီကိုပါလာအောင် မနည်းခေါ်
ခဲ့ရတာ။ ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ် ဘာညာဆို
ပြီး ခေါ်ခဲ့တာ။ ဒါတောင် ဒီကောင်က သိပ်လိုက်ချင်တာ
မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ပြန်ခါနီးမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားလဲ မသိ
ဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်လာလို့လိုက်မယ်ဆိုပြီး
ကောက်ကာငင်ကာ လိုက်လာတာ။ ဟေ့ကောင်... မင်း
တွေ့ချင်တဲ့လူက ဘယ်သူလဲ။ ငါနဲ့အတူ သွားမယ်လေ"

"မတွေ့ချင်တော့ပါဘူးကွာ။ တွေ့ရင်လည်း ဘာထူး
တော့မှာမှ မဟုတ်တာ"

"ဘာဖြစ်သွားပြန်တာလဲကွ။ ဒီထိကြီး လိုက်လာ
ပြီးမှ။ ဘာလဲ မင်းတွေ့ချင်တာ ရှင်မနတော့ မဟုတ်လောက်
ပါဘူးနော်"

"ငါ ရှင်မနကို စိတ်ကုန်တယ်။ စိတ်ပျက်တယ်ဆို
တာ မင်း အသိဆုံးပါ"

ထိုအခါမှာတော့ သူမက . . .

“နေပါဦး . . . နင်နဲ့မနက ဘယ်က ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ။ ငါတော့ နားမလည်ပါဘူး။ မနပြောတာကိုလည်း သေသေချာချာ စိစစ်ကြည့်လို့မရဘူး”

“နင် ဘယ်နားလည်မလဲ ဝက်ကလေးရဲ့၊ နင်က သိပ်ရိုးတာကို။ နင်က အခုလည်း ရိုးတယ်။ ဟိုးတုန်းကလည်း ရိုးတယ်။ ငါ နင့်ကို သတိရပါတယ်။ နင့်လို အပြစ်ကင်းပြီး ရိုးသားတဲ့မျက်ဝန်းမျိုးက ငါ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မရှိဘူး။ ငါက နင့်ကိုဟိုးတုန်းကပုံ ဝက်ကလေးပဲ မြင်ယောင်နေတာ။ အချိန်အခါက ပြောင်းလဲသွားပြီနော်။ နင်တောင် ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့လှလာပြီ”

“ဟေ့ကောင် . . . ဟေ့ကောင် . . . ဒါ ငါ့ချစ်သူနော်”

“မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြီမနေနဲ့ သိတယ်။ ကျောင်းမှာ ဆိုလည်း သိပ်နားပြီးတာပဲ။ သိလား . . . လက်ခတ်သံအားတိုင်း လွှမ်းလိုက်တာ။ သတိရလိုက်တာကြီး ထပ်နေတာ။ ငါက နင်မှန်းမသိပါဘူး။ သိလို့ကတော့ ဒီကောင်ကို ငါ

အပြတ်ချွတ်တယ်။ သိလား . . . ငယ်ငယ်တုန်းကလေ နင်က ခုံပေါ်မောက်အိပ်နေရင် သူ ဘာပြောတယ် မှတ်လဲ”

“ဘာပြောလဲ”

“အအိပ်နဲ့အစား အငှားလိုက်ရန် ပျင်းသည်တဲ့”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း အရင်စပြောတာလေ”

“ပြီးတော့ရှိသေးတယ်။ ဆရာစာသင်နေတုန်း နင်က ခုံအောက်ခေါင်းလျှိုဝင်ပြီး မုန့်ခိုးစားရင် နောက်ဆို ဝက်ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးတဲ့ ဆင်ကြီးဖြစ်လာမယ် ထင်တယ်တဲ့”

“ဟင် . . . သူ အဲဒီအတိုင်းပြောလား”

“ဟေ့ကောင် မင်းလည်း ပြောတယ်လေ”

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်။ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေတွေအကြောင်း သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောပြနေရင်လည်း ဟေ့ကောင် တံခွန် တံတွေးမိုးတော့ ရွာနေပြီတဲ့။ မင်း ထီးကောင်းကောင်းယူခဲ့ရဲ့လားတဲ့”

“အကျင့်ပုတ်တွေ”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ငါ့ကိုချည်းချောက်မတွန်းနဲ့။
မင်းကော ပြောသေးတာပဲ။ သူများ တစ်ခုခုပြောလိုက်ရင်
မျက်လုံးလေးပြူးတိပြူးကြောင်နဲ့ ဇီးကွက်က အမေခေါ်လို့ရ
တယ်လို့”

“နင်တို့တွေ သိပ်အကျင့်ပုတ်တာပဲ။ ငါ့ကွယ်ရာမှာ
အတင်းပြောနေကြတာပေါ့လေ . . . ဟုတ်လား”

“နင်ကလည်း ပြောရင်လည်းပြောစရာပဲ မဟုတ်
လား။ နေ့ခင်းကြီးမှာ သရဲကြောက်ရတယ်လို့”

“အံ့မယ် . . . ဘယ်သူက ကြောက်လို့လဲ”

“ဪ . . . ! မေ့သွားတာ ဘယ်ကြောက်မလဲ သရဲ
မှ မဟုတ်တာ။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေပဲ”

“သွား . . . ဘာတွေမှန်းမသိဘူး”

“သွားဆို ငါက ငါတစ်ယောက်တည်းတော့ သွားမှာ
မဟုတ်ဘူး။ နင့်အချစ်ကြီးကိုပါ ခေါ်သွားမှာ။ နောက်မှ နင်
ငိုမနေနဲ့”

“တံခွန်ယံနော် . . . လူကိုကြည့်တော့ ရှုတည်

တည်နဲ့ ပေါက်တတ်ကရတွေ သိပ်ပြောတာ”

“နင်ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလိုက်ပါ ချော
ရင်လည်း ချောတယ်ပေါ့။ အချို့အချို့ကတော့ ငါ့ကို ချွန်စော
နဲ့ တူတယ်ဆိုလားပဲ”

“မာန် . . . သူနဲ့နေရတာ စိတ်မညစ်ဘူးလား။
ပေါက်ကရတွေ သိပ်ပြောတာ”

“အခုမှပါ . . . ဒီကောင်က အရမ်းတည်တာ။
လက်ခတ်ကိုမှ သူက ခင်လို့စနေတာ။ တစ်နေ့လုံးနေလို့ ဒီ
ကောင်က တစ်ချက်ပြုံးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“တွေ့လား . . . ငါ့ပါဝါဘယ်လောက်ထိမြင့်သလဲ
ဆိုတာ ပြောလိုက်ဦးလေ။ ငါက ကင်းရထားဝှေ့လို့”

“ဟော . . . ပြောရင်းနဲ့ဖောက်လာပြီ”

ဟု အားမာန်ခံက အရွန်းဖောက်လျှင် သုံးယောက်
သား ရယ်မောမိလိုက်ကြသည်။ ခုချိန်မှာတော့ လက်ခတ်သံ
တစ်ယောက် ဘဝကိုလည်း မေ့သွားကာ အားငယ်မှု သိမ်
ငယ်မှုတွေလည်း လွင့်စင်ပြေပျောက်ကုန်ပြီး ကလေးငယ်

တံခွန်ယံကို တွေ့ရ၍ ပျော်နေမိတာတော့ အမှန်ပင်။ ချစ်သူ
ကိုတွေ့ရ၍ ရင်ခုန်မိတာထက် တံခွန်ယံကို တွေ့ရ၍ ပျော်ရွှင်
မိတာက ပို၍ပိုနေလိမ့်မည်။

× × ×

တံခွန်ယံနဲ့ ရှင်မနုကို ပြန်လည်အဆင်ပြေစေချင်
တဲ့ စိတ်ဆန္ဒတစ်ခုကြောင့် သူမ တံခွန်ယံနဲ့ အားမာန်ခရီးရာ
ဘဝအပိုင်းအစအောက် ရှင်မနုကို ခေါ်လာခဲ့လိုက်ခြင်းမှာ
သူမ အမှားကြီးမှားသွားခဲ့လေသည်။ သူမက ဝေတနာနဲ့ဆို
ပေမယ့် အရာအားလုံးဟာ ဝေဒနာတွေပဲ ဖြစ်နေရသည်။
ဟာမှမသိဘဲ ရှင်မနုက ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသည့်
တံခွန်ယံကြောင့် ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘဲ ကြောင်အင်းနေရသည်။

သူမတွေ့လိုက်ရပါသည်။ တံခွန်ယံအပေါ် မပြတ်
သားနိုင်သေးတဲ့ ရှင်မနုရဲ့ အချစ်တွေကိုပေါ့။ တံခွန်ယံက
တော့ ရှင်မနုကို မြင်မြင်ချင်း တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှဲသွား

သည်။ တံခွန်ယံရဲ့မျက်လုံးတွေက ရှင်မနအပေါ် သိပ်အေးစက်လွန်းနေပါသည်။ ဟန်ဆောင်ပြီးမှပင် လှိုက်လှဲဖော်ရွေမပြပါ။ ဒါလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းနဲ့ သိပ်ဟန်မလုပ်တတ်တဲ့ တံခွန်ယံရဲ့ အကျင့်တစ်ခုပေပဲလေ။ သူမ အလွတ်ရနေခဲ့သည်ပေါ့။

အားမာန်ခကတော့ စိုးရိမ်ပူပန်နေသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူမကို ကြည့်လာပါသည်။

ထင်ထားသည်ထက် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လွန်းနေသည်မို့ သူမအနေ ကျုံ့သွားရပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူမအားတင်းကာ . . .

“မနကို ငါ့ချစ်သူနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမလို့ ခေါ်လာတာ”

“နှင့်ချစ်သူက ဘယ်သူလဲ လက်ခတ်သံ”

မနရဲ့အမေးက တစ်ခုခုကို မကျေနပ်နေသည်လား။ မရှုစိမ့်နေသည်လား။ အသံတုန်တုန်နှင့် ခပ်အက်အက်ရယ်ပါ။ သူမကို မေးလိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် မျက်ဝန်းက

တော့ တံခွန်ယံထံမှ မခွာပါ။

“ဒီမှာလေ ငါ့ချစ်သူက အားမာန်ခပေါ့။ နင် အံ့သြသွားလား။ နင့်ကို အံ့သြစေချင်လို့ ငါ တမင်မပြောခဲ့တာ”

“ငါက နင့်ချစ်သူကို အားမာန်ခဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး။ အားမာန်ခမဟုတ်တဲ့ အခြားတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ”

ရှင်မနအသံက ဟုန်ယင်ကာ အက်ကွဲသံပေါက်နေပါသည်။ စကားဆိုနေသည့်မျက်ဝန်းများကလည်း အသက်မပါသလို ခပ်စိမ်းစိမ်းရယ်ပါ။ သူမရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်နေကြသည့် သူတို့သုံးယောက်၏ မျက်နှာအမူအရာတွေကြောင့် သူမမှာ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေရသည်။

သူမ မသိသေးတဲ့အခြားသောအကြောင်းအရာတွေများ သူတို့ကြားမှာ ရှိနေလေသည်လား။ သူမ မသိပါ။

သူမချစ်သူ အားမာန်ခကတော့ ပြဿနာဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေသည်မှလွဲ၍ အခြားဘာအရိပ်မှ မတွေ့ရ။ သို့သော် ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြဖူးပါသည်ဆိုတဲ့ တံခွန်ယံနဲ့ ရှင်မနက

တော့ လူဆိုးကို ရဲက ဖမ်းနေသလို အခုမှ တရားခံကို ရှာတွေ့ သွားသလိုနှင့် တံခွန်ယံကို ရှင်မနက စူးရဲစွာစိုက်ကြည့်နေခဲ့ ပါသည်။ တံခွန်ယံကတော့ သူမတို့သုံးယောက်လုံးကို ကျော ပေးထား၍ တံခွန်ယံမျက်နှာပေါ်မှ အရိပ်တွေကို သူမ မမြင် ရပါ။

သူမကို လှိုက်လှဲတကင်းပြုံးပြ စနောက်တတ်တဲ့ တံခွန်ယံရဲ့အပြုံးလေးတွေ ပျောက်သွားမှာကိုတော့ သူမ စိုး ရိမ်မိပါသည်။

“လက်ခတ်သံ . . . ငါ ပြန်တော့မယ်။ နင့်ကိုတော့ ကပ်ခါတည်းနှုတ်ဆက်ပါတယ်”

“ဟင် . . . ဒါဆို နင် ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

သူမက ပြုံးတူးတူးလေး မေးလိုက်လျှင် တံခွန်ယံ က သူမကို ကြင်နာစွာပြုံးပြကာ . . .

“အင်း”

“နေပါဦးလား တံခွန်ယံရယ်။ ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို

မခင်လို့လား”

ထိုအခါမှာတော့ တံခွန်ယံက အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက် တဲ့အပြုံးတစ်ခုနှင့် သူမပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်လာကာ . . .

“လက်ခတ်သံ . . . နင်ဟာ ငါ့ရဲ့ဘဝအပိုင်းအစတွေ အောက်က ထာဝရကြိုးလေးတစ်စပါ”

ဟုသာ ခပ်ဆွေးဆွေးပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါမှာတော့ ရှင်မနက ခနဲသောရယ်သံနဲ့ . . .

“ကိုင်တွယ်တတ်ရင်တော့ ကြိုးတစ်ချောင်းဟာ သိပ်တန်ဖိုးရှိပေမယ့် မကိုင်တွယ်တတ်ရင်တော့ ကိုယ့်ကို ပြန်သတ်တဲ့လက်နက်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အဲ့လိုသတ်မယ်ဆို သေရတဲ့လူက အများကြီး သက်သာပါသေးတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဓားထက်ထက်နဲ့ တရိပ်ရိပ် ဖွန်းနေတာထက်စာရင်ပေါ့”

“အဆိပ်ရှိတဲ့မိန်းမတိုင်းဟာ အင်အားကြီးမားတဲ့ မြွေတစ်ကောင်နဲ့တူတယ်။ ကိုယ့်ကို ထိလာရင်တော့ ရေ ကုန်ရေခန်း လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ဝန်မလေးကြဘူး”

“အဆိပ် . . . ဟုတ်လား။ အဆိပ်ဆိုတဲ့ဥပမာက
ဘာကိုခိုင်းခိုင်းပြီးပြောလိုက်တာလဲ။ အလှလား။ မာနလား။
ဟား . . . ဟား . . . ဘယ်လိုအရာမျိုးကိုမှ အလှလို့ခေါ်တာလဲ။
ဘယ်အရာမျိုးကို မာနလို့ခေါ်တာလဲ။ ကျွန်တော် မသိလို့
တင်ဆိတ်လောက် ရှင်းပြစမ်းပါဦး ဒေါ်ရှင်မန”

“ခန့်တတ်တဲ့ယောက်ျားကို လောကမှာ အမှန်းဆုံး
ပဲ”

“တော်ကြပါတော့ဟယ်။ နင်တို့ကလည်း အချင်း
ချင်းတွေဟာကံ။ ငါက နင်တို့ကို ပြန်ပြီးအဆင်ပြေစေချင်
တာ တကယ့်စေတနာနဲ့ပါ။ မထင်မှတ်ဘဲ ဒီလိုတွေဖြစ်ကုန်
တော့ ငါ တောင်းပန်တယ် . . . တကယ်ပါ”

ထိုအခါမှာတော့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်နေတဲ့
လက်ခတ်သံကို တံခွန်ယံက ရွှင်ရွှင်လေးဟန်ဆောင်ပြုံးပြ
တာ . . .

“နင့်စေတနာကို ငါ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ နင်
စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ လက်ခတ်သံ။ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းဟာ

ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ မဆုံရင်တောင် အင်ဇယ်နတ်တို့မှာ ဆုံကြပါ
သေးတယ်။ အမှတ်တစ်ခုမှာ ဆုံပြီးကြတဲ့မျဉ်းဖြောင့်နှစ်
ကြောင်းဟာ ဘယ်မှာမှ ဆုံနိုင်စရာမရှိတော့ဘူး”

ဟု လေးလေးနက်နက်ပြောကာ သူမ ပခုံးလေးကို
ပုတ်ပြီး ကျောခိုင်းသွားလိုက်သည်။

သူမတို့အားလုံးကို ကျောခိုင်းသွားသော တံခွန်ယံ
ကြောင့် သူမရင်ထဲ နင့်သီးနေအောင် ခံစားရပါသည်။ ဒီတစ်
ခါ ကျောခိုင်းသွားပုံမျိုးက သူမနဲ့ နောက်ထပ်မဆုံကြတော့
မှာလို့ တံခွန်ယံကိုပဲ သူမက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မတွေ့ရ
တော့ဘူးလို့နှင့် ရင်ထဲ နင့်သီးအောင် ခံစားလာရတာ မျက်
ရည်ကြည်များပင် ဝေဒတက်လာခဲ့ရပါသည်။

သူမချစ်သူဖြစ်သည့် အားမာန်ကို အားစိုးတကြီး
ကြည့်ကာ . . .

“မာန် . . . တားကြည့်မိဦးလား။ တံခွန်ယံတကယ်
ပဲ ပြန်တော့မှာထင်ဘယ်”

“ဒီကောင် တစ်လနှစ်လလေး ငှက် နေမယ်ပြောပြီး

ချက်ချင်းကြီး . . .”

“တားကြည့်ပါဦးလား။ တွေ့ကြတာတောင် မကြာ
သေးဘဲနဲ့”

“လက်ခတ်သံ . . . နင်က ဘာလို့စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် သူများသွား
မယ့်လမ်းကို တားချင်တာလဲ။ နင့်ချစ်သူလို့ နာမည်ခံထား
တာက အားမာန်ခနော်။ တံခွန်ယံ မဟုတ်ဘူး”

ရှင်မနုရဲ့ခန့်တဲ့တဲ့ စွပ်စွဲချက်က သူမနဲ့အားမာန်ခ
ကို မျက်လုံးချင်းဆုံသွားစေပါသည်။ အားမာန်ခက ရှင်မနု
ပြောတာကို ဘာမှမကြားလိုက်သလိုပြုံးကာ . . .

“ကိုယ်တားလည်း အလကားပဲ။ ဒီကောင် ဆုံးဖြတ်
ပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ပြင်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“အားမာန်ခကို တားခိုင်းမယ့်အစား နင် ကိုယ်တိုင်
သွားတားကြည့်ပါလား။ နင် တားရင်တော့ ရရင်ရမှာပေါ့”

ဘာလိုလို ညာလိုလိုနဲ့ ထိုစကားက သူမကိုလည်း
အနေကျသွားစေသလို အားမာန်ခကိုလည်း သံသယပွားစေ

ခဲ့ပါသည်။

ထိုစကားသေးသေးလေးကြောင့် သူမတို့ သုံး
ယောက်ကြား တိတ်ဆိတ်သွားရသည်။

သစ်ပင်ကြီးဆီမှ လေတိုးသံသဲ့သဲ့မှလွဲ၍ ပတ်ဝန်း
ကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ် ရှင်မနုက အားမာန်ခနား တိုးကပ်သွားကာ
တိတ်နေသော အားမာန်ခရဲ့ကော်လံစကို ပြင်ပေးလိုက်ပြီး

“နင် အရမ်းချောလာတယ် သိလား အားမာန်ခ။
အမြဲကြည်လင်ရှင်မြနေတဲ့ နင့်မျက်နှာကို ငါ သဘောကျ
တယ် သိလား”

ဟု တစ်လုံးချင်းပြောချလိုက်သည်။
သဘောကျတယ်ဆိုသောစကားကြောင့် သူမ ရင်
ထဲ ထိတ်နေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

“ငါက နှစ်သက်သွားမိရင်လည်း ငါ့ဘက်က စပြီး
ချစ်တယ်လို့ပြောဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

“ကောင်လေးချောချောတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်

လို့ပြောလိုက်ရရင် ငါ့လျှာဖျားက သိပ်အရသာတွေတာ”

ဟုပြောဖူးသော ရှင်မနရဲ့စကားတွေသာ သူမနားထဲ အထပ်ထပ် ကြားယောင်မိလာ၍ ချစ်သူကို သူမ စိုးရိမ်သွားရသည်။

ခေတ်ရှေ့ပြေးသော ဒီဇိုင်းနှင့် သိပ်လှနေသော ရှင်မနရဲ့မာယာကွန်ယက်ထဲ ချစ်သူ ရုန်းထွက်နိုင်ပါ့မလား။

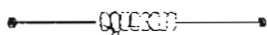
သူမအရှေ့မှာ သူမ ချစ်သူကို ချောလာတယ်၊ သဘောကျတယ်ဟု ပြောတာဟာ ဘာသဘောလဲ။

သူမ ဘာမှမတွေးတတ်နိုင်တော့ပါ။

“အားမာန်ခ . . . နှင် ငါ့ကို နေရာတစ်ခုကို လိုက်ကူမလား”

“ဟွန့်အွန်း . . . ငါ လက်ခတ်နဲ့ ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“အမလေး . . . အဖြစ်သည်းလိုက်တာ။ နောက်လည်း တွေ့ရမယ့်လူတွေပဲ။ ငါက ဒီတစ်ခါလေး အကူအညီတောင်းမိတာပါနော်။ လက်ခတ်သံ နှင့်လူကို ကူပြောပေး

ဦးလေဟာ။ ငါက အရေးကြီးလို့ဥစ္စာကို။ ငါ ပြန်ရင်မိုးချုပ်တော့မှာ။ မိုးချုပ်ရင် ငါ ကြောက်လို့”

“နေပါဦး . . . နှင့်ကိစ္စက ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေလို့လဲ”

“အရေးကြီးတာပေါ့ဟဲ့။ မှာထားတဲ့ပိတ်အုပ်တွေ သွားယူရမယ့်ဟာကို”

“နောက်နေ့သွားယူလည်း ရပါတယ်”

“မရဘူး။ ခုပဲသွားချင်တာ”

“ဒါဆို နှင့်ဟာနှင်သွားပေါ့”

“လိုက်ကူလိုက်ပါ မာန်ရယ်။ မနက အရေးကြီးလို့ နေမှာပေါ့။ ညဆို မာန်က ဖုန်းဆက်လေ လက်မာန် ဖုန်းကိုင်မယ်”

“တကယ်နော်”

“အင်း”

အဆင်ပြေနေကြသော သူမတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကို ချင်မနက မနာလိုမရှုမိမ့်စွာ စိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။

ချစ်သူထံမှ အမိန့်ရတော့မှ အားမာန်ခံက ရှင်မနဲ
ဘက်လှည့်ကြည့်ဖော်ရတော့သည်။

“ကဲ... တက်သွားမယ်။ လက်ခတ် ညဆိုရင် ဖုန်း
ဆက်မယ်နော်”

ဟု အပြစ်ကင်းစွာပြောသွားသေးသည်။

စက်ဘီးတစ်စီးတည်းကို နှစ်ယောက်တူတူစီးပြီး
ထွက်သွားကြသော အားမာန်ခနဲ့ ရှင်မနဲကို သူမ ဝေးကြည့်
ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

သူမ ဒီနေ့ စိတ်မပျော်ချင်ပါ။

ဘာကိုမှန်းမသိ မရေမရာခံစားမှုနဲ့ တွေဝေဝေးမှိုင်
နေမိ၍ အိမ်ကိုလည်း ပြန်ချင်စိတ်မရှိသေးပါ။ ဒါကြောင့် သစ်
ပင်ခြေရင်းအောက်မှာပဲ ထိုင်နေမိပါသေးသည်။

သူမအတွေးအာရုံထဲ ပုံရိပ်တွေက ခြေချင်းလိမ်
ကာ ပြေးလွှားနေသည်။ သူမရင်ထဲမှာလည်း ဘာမှန်းမသိဘဲ
နင့်နင့်သီးသီး ခံစားနေရသည်။

သူမ ခံစားနေရတာမှန်သော်လည်း ဘာကြောင့်

ခံစားနေရတာလဲဆိုတာတော့ အဖြေမထွက်ပြန်ပါ။

ဘာမှန်းမသိတဲ့ သူမရင်ထဲက ခံစားချက်အချို့ကို
အဖြေရာဆန်းစစ်ရင်း သစ်မြစ်ဆုံပေါ်မှာ ငူငူကြီးထိုင်နေမိ
လိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူမနောက်နားဆီမှ အသက်ရှူသံ ခပ်ပြင်း
ပြင်းကို ကြားရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်...

“ဟင်... တံခွန်ယံ... နင်... ပြန်...”

သူမစကားသံတို့ ဆွံ့အနေရပါသည်။

“အားမာန်ခနဲ့ ရှင်မနဲထွက်သွားလိုက်တာ ငါ တွေ့

တယ်”

“ဪ”

“ငါ နင့်ကိုပေးစရာရှိလို့လာခဲ့တာ”

“ဟင်... ဘာလဲ”

“ရော”

ဟုဆိုကာ လိပ်စာကတ်လေးကို ထုတ်ပေးလာ

သည်။

အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ ထောက်ခံတယ်။ ဒီ ကာကြီးက ဟိုတုန်းကတည်းက စုချိန်ထိ နင်မှ နင်ပဲ။ သူ့ရင်ထဲက မိန်းကလေးလို့ပဲ ပြောပြောနေတော့ ငါက နင်လို့ ထင်မထားခဲ့တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ နင့်နားမှာ အမြဲတမ်းသူငယ်ချင်းအဖြစ် ရပ်တည်နေမယ်နော်”

“ကျေးဇူးပါပဲ။ ငါ့ကို ခင်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါလေ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ သိလား။ ငါ့ကိုလေ လောကမှာ ဂရုစိုက်ခင်မင်ပေးမယ့်လူ မရှိတော့ဘူးလားလို့ ထင်နေတာ”

သူမက ဝမ်းသာလွန်းသွားကာ ဝိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလျှင် သူက . . .

“ငါ နင့်ကိုအမြဲတမ်းခင်နေပါတယ်။ ဟိုတုန်းကတည်းက ခင်တာပါ။ တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်းလည်း သတိရပါတယ်။ နင် လိုအပ်တဲ့အချိန်တိုင်းမှာ ငါ အဆင်သင့်ရှိနေမယ်နော်”

“နင် မပြန်ပါနဲ့ဦးလား တံခွန်ယံ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိဘူး။ အဲလိုကြီး နင့်ကို မပြန်စေချင်လို့”

ထိုအခါမှာတော့ တံခွန်ယံက သူမကို ဟန်ပါပါလေး ပြုံးပြီးကြည့်လာပါသည်။

ပြီးနောက် သူမခေါင်းလေးကို ဖွဖွလေးဖိကိုင်လိုက်သည်။

“အလှစစ်ဆိုတာ နင့်ကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောတာထင်တယ်။ နင်က စိတ်လည်းလှတယ်။ လူလည်း လှတယ်။ နင့်ကိုမြင်လိုက်ရတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ အရမ်းအေးချမ်းတာပဲ။ မင်းမျက်ဝန်းတွေမှာ ဘာမာန်မာနမှ မတွေ့ရဘူး။ သိပ်ရိုးစင်းတယ်။ လက်ခတ်သံ နင့်ကိုမြင်ရတော့မှ ငြိမ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အလှဆိုတာ ပေါ်လွင်လာတယ်။ နင် အားမာန်ခကို သိပ်ချစ်တာပဲလား”

“အင်း”

“အားမာန်ခ ကံကောင်းပါတယ်။ ငါ ငယ်တုန်းကတည်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကျခဲ့ဖူးဘဲလို အထင်လည်း”

မကြီးခဲ့ဖူးဘူး”

“နင်မာနသိပ်ကြီးတတ်တာ ငါသိပါတယ်”

“လူတွေဟာ အခြေအနေနဲ့အချိန်အခါအရ စိတ်သဘောထားတွေ၊ စိတ်ကူးယဉ်မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြောင်းလဲသွားတတ်တယ်။ လူတွေက ငါ့ကို ရှေ့မှာရော ကွယ်ရာမှာပါ သိပ်မာနကြီးတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ငါ မာနမကြီးတတ်ပါဘူး။ ဒါ ငါနေတတ်သလို နေတာပါ”

“နင်က ပြီးပြည့်စုံတဲ့လူဖြစ်လို့ အဲ့လို ယူဆကြရတာပေါ့”

“ပြီးပြည့်စုံတယ် ဟုတ်လား။ အဲ့ဒါ နင်တို့အထင်လွဲနေတာ။ လူတစ်ယောက်မှာ ပြီးပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာလဲ။ နင်က ချမ်းသာတယ်၊ ရုပ်ချောတယ်၊ ပညာတော်တယ်၊ ဆေးကျောင်းသား။ ပြီးတော့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား။ နင်က လိုတာရနေတာပဲ။ ဘာကြောင့် မပြည့်စုံရမှာလဲ။ နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကျခဲ့ဖူးတာ အထင်မကြီးခဲ့ဖူးတာ သဘာဝ ကျ

ပါတယ်”

“ဟွန်းအွန်း... ငါ့မှာလည်း လိုအပ်ချက်ရှိပါတယ်။ မရနိုင်ဘူးလို့ အတိအကျအဖြေထွက်ထားတဲ့ လိုအပ်ချက်ပေါ့။ အခု ငါ ပြောင်းလဲသွားပြီ။ လူတစ်ယောက်ကိုလည်း အထင်ကြီးတတ်နေသလို အားလည်းကျတတ်နေပြီ”

“ဟင်... နင် အထင်ကြီးရတဲ့လူက လောကကြီးမှာ ရှိသေးရဲ့လား။ ဘာလဲ ဆရာဝန်ကြီးတွေကိုလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

“နင်”

“ငါ... ကို”

“အင်း... နင်က မိန်းမပီသတယ်။ အဲ့တော့ ငါ အထင်ကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ငါ အားမာန်ခကို သိပ်အားကျတယ်”

“နင့်အခြေအနေက အားမာန်ထက် သာပါတယ်။ ဒါကို နင် ငြင်းလို့မရဘူး”

မယ်ခိုင်

ရည်းစားဦးကျိန်စာ

၁၉၃

ရယ်ပါ။

တစ်ညနေလုံး အိမ်အလုပ်တွေနှင့် နပ်နီးလုံးနေခဲ့ရသည့် သူမက ငိုက်မြည်းစပြုလာပါသည်။

သို့ပေမယ့် ချစ်သူက ဖုန်းဆက်မည်ဟုပြောထား၍ သူမ မျှော်လင့်နေမိသည်။

(၁၁)နာရီထိုးသွားသည်ထိ ရှင်မနက ဖုန်းပြော၍ မပြီးနိုင်သေးပါ။

ထိုအခါမှာတော့ သူမ မျက်စိတွေ ကျိန်းစပ်လာ၍ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။

ဒီအချိန်ကြီးမှတော့ မာန်လည်း ဖုန်းခေါ်နေတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဟုလည်း တွေးကာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပစ်လိုက်မိတော့သည်။

မနက်ရောက်တော့ သူမထက်စောစွာထနေတဲ့ ရှင်မနကြောင့် သူမ သိပ်အံ့သြသွားရသည်။

“ဟင်... မန နှင့် ညတုန်းက အိပ်ရောအိပ်ရဲ့လား”

“နင် ဒီနေ့စောမသွားနဲ့တော့နော်”

အားမာန်ခ ဖုန်းဆက်မည်ဆို၍ သူမက ဖုန်းကို တမျှော်မျှော်နှင့်နေလိုက်သည်။

ဒီနေ့ကျမှ မနက ဘယ်တွေမှန်းမသိ ဖုန်းတစ်ခွက်ပဲ ဆက်နေပြန်သေးသည်။ ရှင်မန ဒီည သူမသူငယ်ချင်းတွေကို ဖုန်းဆက်လို့ရော ပြီးနိုင်ဦးမှာလား မသိနိုင်တော့။

ဒီအချိန်ဆိုရင် အားမာန်ခ ဖုန်းခေါ်နေလောက်ပြီဟု သူမ အတတ်သိနေပေမယ့် ဖုန်းက ရှင်မနကြောင့် အားမနေပါ။

ဘေးနားမှာလည်း ဒီနေ့မှ ဒေါ်လေးနှင့်ဖေဖေက တီဗွီကြည့်နေကြ၍ သူမမှာ မလူးသာ မလွန်သာ အခြေအနေ

“ဟွန် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေ့ ငါနဲ့ယောက်မနဲ့ ဈေးသွားလိုက်မယ်။ စားချင်
တဲ့ဟင်းလေးရှိရင်လည်း ဝယ်ရတာပေါ့”

ဘုရားရေ . . . ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။ ဘာ
တွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

“မနေ့ညက အားမာန်ခ ဖုန်းဆက်သေးတယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

“အင်း . . . သူ ဖုန်းဆက်တဲ့အချိန်က နင် အိပ်ပျော်
နေပြီလေ။ အဲ့ဒါနဲ့ ငါလည်း မစောင့်နိုင်လို့ အိပ်သွားပြီလို့
အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ သူ ဘာမှာသွားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း”

ဟုသာ ပြတ်ပြတ်ဖြေ၍ မနု ထွက်သွားလိုက်သည်။

သူမရင်ထဲ နံ့ချိသွားပါသည်။

ဒီလိုမှန်းသိရင် သူမ စောင့်တာပေါ့။

အခုတော့ . . . သူများ ဈေးလမ်းမှာ စောင့်လေဦး

မလားဟု သူမ ရေးရေးလေးတွေကြည့်မိသော်လည်း မရေ
မရာနှင့်မို့ သူမ သိပ်မမှန်းဆနိုင်ပါ။ ဒီနေ့မှ မနုနှင့်ဒေါ်လေး
က ဈေးသွားကြမည်ဟုဆိုလာသည်။ အကယ်၍ သူ စောင့်
နေခဲ့ရင်တောင် သူမနဲ့တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်တော့။

သူမချစ်သူနှင့်တွေ့ခွင့်ရနိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်လို ကြံ
ဖန်ရမှန်းမသိနှင့် အကြံခက်နေမိပါသည်။ ဈေးသွားဝယ်မည်
ဆိုသော ရှင်မနုနဲ့ ဒေါ်အိန္ဒြေကတော့ ပွဲလမ်းသဘင်သွား
မည့်အလား ကော့ညွတ်စွာ ပြင်ဆင်သွားကြလေရဲ့။

ဪ . . . သူတို့ကြပြန်တော့လည်း ဈေးသွားတဲ့
အဝတ်အစားက တောက်ပြောင်လှပနေပါသည်။

သူမမှာသာ ခပ်မှိုန့်မှိုန့်လေးရယ်ပါ။

ဒေါ်လေးနဲ့မနုက ဈေးသွားသည်မှာ သိပ်မကြာ
လိုက်ပါ။ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

သူမ အံ့သြသွားမိသည်။ သူမသာဆို တစ်နာရီ
လောက်တော့ အနည်းဆုံးကြာသည် မဟုတ်ပါလား။ ဒါ
ရင် ဒေါ်လေးနဲ့ မနုက သူမထက်တော်လို့ဖြစ်မှာပေါ့ဟု တွေး

မိနေတုန်း ဈေးခြင်းထဲမှာ ဘာမှမပါလာဘဲ ဟောင်းလောင်းကြီး ပြန်လာကြတာကြောင့် သူမ ရယ်ချင်သွားမိသည်။ သို့ပေမယ့် ရယ်ချင်မိသည့်စိတ်ကို အံ့သြမှင်တက်မိခြင်းက အလဲထိုးအနိုင်ယူသွားခဲ့ပါသည်။

မှန်သည်။ ဒေါ်အိန္ဒြေရယ်၊ ရှင်မနရယ်နှင့်အတူ အားမာန်ခပါ ပါလာခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်အိန္ဒြေနှင့် ရှင်မနက စကားတွေကို ရွန်းရွန်းဝေ အောင် ပြောနေကြပေမယ့် အားမာန်ခကတော့ အိမ်ထဲကို မျက်စိကစားပြီး ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာဖွေနေသည်ကို သူမ လိုက်ကာအကွယ်လေးမှ ပြင်နေရပါ၏။

“ထိုင်ပါဦးကွယ်။ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့။ ဒီနေ့ အိမ်မှာ မနက်စာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်တယ်။ စားပြီးမှ ပြန်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်တီ”

ထိုစဉ် ဦးခွန်မနက အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်နှင့် ကြုံသွားရသည်။ ဒေါ်အိန္ဒြေက အသံခပ်ခွဲခွဲနှင့် . . .

“ဪ . . . အတော်ပဲ။ အခုပဲ ကိုကိုကို သွားခေါ်တော့မလို့။ ဒီမှာ ဧည့်သည်ပါလာတယ်လေ”

ဧည့်သည်ဆို၍ ဦးခွန်မနက သူစိမ်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရည်မှန်သန်ပြန့်တဲ့ရှုပ်သွင်ရှိတာကြောင့် အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အားမာန်ခ . . . ဒါ တို့ကိုကိုကြီးလေး၊ ဦးခွန်မနတဲ့။ ကိုကိုကြီး ဒါ မနရဲသူငယ်ချင်း ဆေးကျောင်းသား အားမာန်ခတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဟု ရိုသေစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သည်တွင် ဒေါ်အိန္ဒြေက အကဲဂိုကာ . . .

“ကိုကို သိတယ် မဟုတ်လား၊ () ပွဲရုံပိုင်ရှင် ဦးဉာဏ်ကလေ”

“အင်း . . . အဲ့ဒါ ကိုယ့်မိတ်ဆွေပဲ”

“အားမာန်ခက ကိုဉာဏ်ကရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားလေ”

“ဪ! ဟုတ်လား။ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကွာ။ မင်းအဖေ ကိုညက်ကနဲ့ ဦးက သိပ်ခင်ကြတာကွ။ သူ သားက ဆေးကျောင်းတက်နေတာလို့တော့ ပြောဖူးတယ်။ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်။ လူငယ်ဆိုတာ အဲလို တော် ရတယ်ကွ။ ဦး သိပ်အားရတယ်။ လူလေးနဲ့ မနက သူငယ် ချင်းတွေလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီးရဲ့။ မနတို့ ရန်ကုန်မှာတည်း က အရမ်းခင်ကြတာ”

“ကဲ... မိတ်ဆွေတွေ ဖွဲ့ပြီးကြပြီဆိုတော့ နောက် ဆို အိမ်ကိုလည်း ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ပါတယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“လူလေးက ပညာတတ်ပီပီ စကားပြောလည်း သိပ်ယဉ်ကျေးတာပဲကွ။ ဦးတော့ မင်းကို သဘောကျသွားပြီ ကွ။ မင်းတို့က ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေဆိုတော့ စကားပြော တာကအစ သိပ်အဆင့်အတန်းရှိပြီး ယဉ်ကျေးကြတာ။ ဦး နှစ်သက်ပါတယ်။ မင်းအဖေကတော့ မင်းအကြောင်းကို

ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်လို့ မဆုံးနိုင်ဘူးဟေ့။ လူကိုတော့ အခုမှပဲ တွေ့ ဖူးတော့တယ်။ မင်းက တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်ဆိုတော့ အားလုံးက ဝိုင်းအုံပြီး ချစ်နေကြမှာပဲဟေ့။ မင်း စိတ်မကျဉ်း ကြပ်ဘူးလား”

“ငယ်ငယ်တည်းက အမြဲဒီလိုပဲဆိုတော့ နေတတ် နေပါပြီ”

အိမ်မှာဆို စကားသိပ်များများပြောလေ့မရှိတဲ့ ဦး ခွန်မနက အားမာန်ခန့်မှ စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေနေခဲ့ပါ သည်။

အားမာန်ခတို့ရဲ့ မိသားစုအရှိန်အဝါက ဖေဖေကို အဲလောက် လှမ်းမှီးနိုင်တာတော့ သူမ အံ့သြမိပါသည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို သူမနဲ့ အားမာန်ခတို့ရဲ့ဘဝ ရှေ့ရေ က သိပ်လွယ်ကူတော့မယောင်ပင်။

“လက်ခတ်သံ... လက်ခတ်သံ”

ဒေါ်အိန္ဒြေရဲ့အသံစူးစူးကြောင့် သူမ အတွေးတို့ လွင့်စင်သွားရတာ...

ငယ်စွာ ပြုကျင့်နေတဲ့ လက်ခတ်သံ။ သူ လက်ခတ်ကို သိပ်
သနားသွားမိသည်။ လက်ခတ်ရဲ့ရှင်ထဲမှာ ဒါတွေကို ခံစားနေ
ရမှာပဲဆိုတာ သူ အတတ်သိနေသည်။

ဒါကြောင့် လက်ခတ်ရဲ့မျက်ဝန်းတွေမှာ အရင်တုန်း
ကလို မျူးတူးပြုံးရွှင်နေမှုတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီး တည်ငြိမ်
ရင့်ကျက်မှုတွေ အစားဝင်နေရတာပေါ့။ သူ သဘောပေါက်စ
ပြုလာသည်။

ပြီးတော့ ဘဝအပိုင်းအခမသစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ
ရောက်တတ်ရာရာတွေပြောပြီး ငိုနေသော လက်ခတ်။ ထို
အချိန်က လက်ခတ်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဝမ်းပန်းတနည်း
လာသိနေရသလဲဆိုတာ သူ သဘောမပေါက်ခဲ့။ လက်ခတ်
ဟာ ပုံကြီးချဲ့နေတယ်ဟုပဲ ထင်မှတ်ကာ လက်ခတ်ကို စချင်
နောက်ချင်တဲ့စိတ်များပင် များနေခဲ့ပါသည်။

တောင်းပန်ပါတယ် ချစ်သူရယ်။ အခုလိုမျိုးကြီး
အနှိမ်ခံနေရမယ်လို့ ထင်မထားခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် သူမ ထို
အချိန်က သည်းထန်စွာငိုကြွေးနေခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ လုံးဝ

သဘောပေါက်သွားရပါသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ချစ်သူလေးရဲ့ရေမှာ မားမား
မတ်မတ်ရပ်ပေးချင်တဲ့စိတ်လည်း ဖြစ်သွားရသည်။

“လက်ခတ်သံ ညည်း ဈေးသွားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

“မြန်မြန်သွားပြီး မြန်မြန်ပြန်လာနော်။ သိပ်နောက်
ကျနေပြီ”

“ဟုတ်”

သူမမှာ ထားရာနေ စေရာသွားဘဝမို့ ဟုတ် တစ်
လုံးတည်းသာ ပြောနိုင်ပါသည်။

စားသောက်နေကြသော စားပွဲပိုင်းဘေးမှ ဈေးခြင်း
လေးကိုင်ကာ ဖြတ်လျှောက်သွားသော လက်ခတ်သံ
ကြောင့် သူရင်မှာ နာကျင်သွားရသည်။

သူ အစားကို ဆက်စားချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ သူမ
နောက်ကိုသာ ချက်ချင်းထလိုက်သွားချင်မိတော့ပါသည်။
သို့သော် လူကြီးတွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးစားနေသည်ဖြစ်၍ ရိုင်းသွား

မည်စိုးတာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်မိသည့် စိတ်ကို အသာချိုးနှိမ်
လိုက်ပါသည်။

လက်ခတ်သံထွက်သွားပြီး နည်းနည်းကြာတော့မှ
သူက ကောက်ကာငင်ကာ ထရပ်ကာ . . .

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ၊ အိမ်ကိုလည်း ဘာမှ
မပြောထားရဘူး၊ ထွက်လာတာလည်း ကြာပြီဖြစ်လို့ စိတ်ပူ
နေကြမှာစိုးလို့ပါ”

ဟု မုသားမပါ လက်မချောနှင့် ရည်မွန်စွာ ခွင့်
တောင်းပြီး ပြန်ခိုလိုက်သည်။

ရှင်မနုက သူ့ကို ခြံထိလိုက်ဖို့သည်ဖြစ်ရာ . . .

“မြန်မြန်လိုက်သွားရင်တော့ မိနိုင်ပါသေးတယ်”

သူ ထိုစကားကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်
ပါတ်။

“အားမာန်ခရေ . . . သနားတော့ သနားစရာပဲ။ နင့်
အတွက် ဒီနေ့ လက်ခတ်သံ အချိန်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
သူက ဒေါ်အိန္ဒြေကို သိပ်ကြောက်တာလေး၊ မြန်မြန်ပြန်လာ

လို့ မှာလိုက်တော့ မြန်မြန်ပဲရောက်လာမှာ သေချာတယ်”

ထိုစကားဆုံးသည်နှင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေကို မြှင့်တင်
မိတော့သည်။

ဒါကိုပဲ ရှင်မနုက လျှောင်သလို ရယ်နေပြန်သေး
သည်။

ဒါကိုလည်း သူ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။

အခုချိန်မှာ ရှင်မနုကိုလည်း သူ စကားပြောချင်
စိတ် မရှိပါ။

ရှင်မနုရဲ့ ဓနဲ့တဲ့တဲ့ရယ်သံကြောင့် ရှင်မနု သက်
သက်အကျင့်ယုတ်တာပဲဆိုတာ သူ သဘောပေါက်သွား
သည်။

မနေ့ညက သူ ဖုန်းဆက်တော့ ဖုန်းကိုင်တဲ့လူမှာ
လက်ခတ်သံမဟုတ်ဘဲ ရှင်မနု ဖြစ်နေသည်။

သူ နည်းနည်းတော့ ခံရစက်သွားပါသည်။

သူက ဖုန်းဒီလောက်ခေါ်တာကြာနေပြီ။ ခေါ်လို့ မရ
ဘူး၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟု မေးလျှင် ရှင်မနုက ဖုန်းမအားလို့ဟု

ပဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေခဲ့ပါသည်။

လက်ခတ်ကလည်း အိပ်ငြိမို့ မနက်ကျရင် ဈေးလမ်းမှာစောင့်နေမယ်လာခဲ့ဟုပဲ မှာထားမိပါတယ်။ ဒီလိုကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ကုန်ရအိ။

သိပ်သိသာပါတယ်။ ဒါ ရှင်မန တမင်လုပ်တယ်ဆိုတာ။

သူက သိသိကြီးနဲ့ အောင့်သက်သက်ခံလိုက်ရခြင်းရယ်ပါ။

သူ ဖုန်းခေါ်နေစဉ်တောင် တံခွန်က အိပ်ရာထဲမှ သူ့ကို သတိပေးခဲ့သေးတယ်။

“အဖျက်ဝင်ပြီ” တဲ့လေ။

“မင်းတို့ကို ရှင်မန ကောင်းကောင်းကြီး ပညာပေးတော့မယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက် အ.ရပ် ခံကြပေတော့” တဲ့လေ။

“ငါက ရှင်မနအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်” တဲ့လေ။

အခုတော့ ရှင်မနအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေတဲ့ တံခွန်ယံလည်း ပြန်သွားပြီမို့ အခုလို တန့်န့်နဲ့ ရှင်မနပတ်သမျှခံလိုက်ရသည့် ခံစားချက် ခပ်နတ်နတ်ကို ဘယ်သူ့ကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရမည်လဲ။

မလိမ့်တစ်ပတ်နဲ့ သူ့ကို အရူးလုပ်နေသော ရှင်မနကြောင့် သူ မချင့်မရဲလေး ခံစားရပါသည်။ သူ ခြေလှမ်း မြန်မြန်နဲ့ လျှောက်နေမိစဉ် သူ့တည်တည်မှ ဈေးခြင်းကြီး ဆွဲလာသော လက်ခတ်သံက သူ့မြင်ကွင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်။

သူ လက်ခတ်သံနားအပြေးတစ်ပိုင်းလေး လျှောက်သွားကာ တိုလီထွာလီပစ္စည်းများနှင့် ပြည့်သိပ်နေသော ဈေးခြင်းလေးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ရှုတ်တရက် ဈေးခြင်းအဆွဲခံလိုက်ရတာမို့ လက်ခတ်သံက ကြောင်နနလေးဖြစ်သွားရသည်။

“မနော့က ကိုယ် ဖုန်းဆက်သေးတယ် လက်ခတ်အိပ်ပျော်သွားပြီတဲ့”

“လက်ခတ် စောင့်ပါသေးတယ်။ အရမ်းအိပ်ချင်

လွန်းတာနဲ့”

“ဆောရီး . . . လက်ခတ်ကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်သွားတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြား စကားသံတို့ တိတ်ဆိတ်သွားရပြန်သည်။

“တံခွန်က လက်ခတ်ကို နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောခိုင်းထားတယ်”

“ဪ! တံခွန်ယံ ပြန်သွားပြီကိုး”

“တံခွန်က သိပ်လျှို့ဝှက်တယ်။ သူ မနေ့က သိပ်ပိုင်နေတယ်။ ဘီယာတွေသောက်တယ်။ သူ တစ်ခုခုကို အရမ်းခံစားနေရတယ်ဆိုတာ သိပ်သိသာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလဲဆိုတာ ဘယ်လိုမေးမေး သူ မပြောဘူး။ ကိုယ် စိတ်မကောင်းဘူး။ ကိုယ်က ခေါ်လာပြီး သူ့ကို ဝေဒနာပေးသလို ဖြစ်သွားတယ်”

“တံခွန်ယံက ဘီယာတွေ အမြဲသောက်နေကျလား”

“ဟွန်အွန်း . . . မသောက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ တံခွန်ရဲ့ပုံက သိပ်ထူးဆန်းနေပါတယ်လို့”

“အင်း . . . အဲ့ဒါ လက်ခတ်ရဲ့အပြစ်ပဲ။ လက်ခတ်က သူ့ကို မနုဉ်းတွေပေးလိုက်တာကိုး”

“ဟင့်အင်း . . . အဲ့ဒါက တစ်စိတ်တစ်ဒေသလောက်ပဲပါမယ်။ ရန်ကုန်မှာဦးလို့ပဲ တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း တွေ့ဖြစ်နေကြတာပဲ။ သိပ်တော့မဆိုင်လောက်ဘူး။ တွေ့တိုင်းလည်း သူတို့နှစ်ယောက်က ဒီလိုပဲ အမြဲစကားနာထိုးနေကျပါ”

“ဟုတ်လား . . . သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့စကားတွေက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးမျိုး ရှိနေကြသလိုပဲနော်”

“အင်း . . . ကိုယ်လည်း အဲ့လိုပဲတွေ့တယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီစကားတွေရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လက်ခတ်တော့ မလည်ဘူး”

“လက်ခတ်မပြောနဲ့။ သူတို့နဲ့ အမြဲအနီးကပ်ရှိနေတဲ့ ကိုယ်တောင် နားမလည်နိုင်တာကို”

“အင်း... သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ လက်ခတ်တို့ မသိနိုင်တဲ့ ပြဿနာလေးတော့ရှိမယ်ထင်တယ်”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတုန်းက တံခွန်ယံက မနကို သိပ်ချစ်ခဲ့မှာပဲနော်”

“ဒါတော့ ကိုယ် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အရှေ့မှာ တော့ ရှင်မနကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှ ရင်မဖွင့်ဖူးဘူး”

“ဟင်... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ တံခွန်က သိပ်လျှို့ဝှက် ပါတယ်လို့။ ရှင်မနက လှတယ်တဲ့။ သူ့သဘောကျတယ်။ ရည်းစားတော်ရင် ဘယ်လိုလဲလို့တော့ ကိုယ့်ကိုတိုင်ပင်ဖူး တယ်။ နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ကဘယ်လို ငြိသွားကြတယ် မသိဘူး။ ရည်းစားဖြစ်သွားကြပြီတဲ့။ သူတို့ ရည်းစားဖြစ်ကြတာကလည်း ဘယ်လို... ဘူး။ နည်း နည်းစိမ်းနေသလိုပဲ။ တံခွန်ကလည်း ရှင်မနခေါ်ရင် သွား ချင်မှ သွားတယ်။ ရှင်မနကလည်း ကွဲချင်တဲ့ကောင်တွေနဲ့

ကွဲချင်သလိုတွဲတယ်။ ကိုယ်တော့ သူတို့ကို နားမလည်နိုင် ဘူး။ နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာမဟုတ်တာ လေးနဲ့ စကားနာလေးတွေထည့်လာကြတယ်။ နောက်တော့ ကိုယ်သိလိုက်ရတာက သူတို့နှစ်ယောက် အတိအလင်း လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီတဲ့။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ရည်းစားနဲ့ ပြတ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ တံခွန်ရဲ့မျက်နှာမှာ ဘာကြေကွဲရိပ်မှ မတွေ့ရတာကိုပဲ။ သူတို့က နည်းနည်းတော့ထူးဆန်းတယ် နော်။ ကိုယ်သာဆို လက်ခတ်နဲ့ကွဲရင် ရင်ကွဲရမလားပဲ”

“ဘယ်သူက ကွဲမယ်ပြောနေလို့လဲ။ သူ့သာ ဘာ ညာမရှုပ်နဲ့”

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ လက်ခတ်တစ်ယောက်အည်း အတွက် မော်ကွန်းတင်ပြီးသားပါ။ တခြား ဘယ်တစ်ယောက် မှ ဝင်လို့မရတော့ဘူး”

“ဟဲ့ အပြောကောင်း”

“အကောင်းပြောတာ။ ကိုယ်က လက်ခတ်တစ် ယောက်တည်းကိုပဲချစ်မှာ။ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေတောင် ဒီတ

ဒိတ်နဲ့မမြည်ဘဲ လက်ခတ် . . . လက်ခတ်နဲ့ မြည်နေတာ”

“ပိုပြီ”

“မယုံဘူးလား။ မယုံရင် လာနားထောင်ကြည့်လေ”

“သွား . . . လမ်းမကြီးမှာ”

“လက်ခတ်က အဲလိုမျိုးလေးရှက်သွားရင် သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ပါးလေးတွေနီရဲသွားရင် ကိုယ်က သိပ်အသည်းယားတာ”

“မာန်နော်”

“ဘာလဲ . . . ရှက်နေတာလား။ မရှက်ပါနဲ့။ နောင်တစ်ချိန်ကျရင် ဇနီးလုပ်ရဦးမှာပဲ”

“မာန်နော်”

“ဘာလဲ မလုပ်ဘူးလား”

“မာန်ကရော . . . လက်ခတ်ရဲ့ . . . ငါလုပ်မှာလား”

“ဘာလဲ မယုံလို့လား။ မယုံရင် ခုပဲလိုက်ခဲ့လေ။

လက်ထပ်သိမ်းပိုက်ပစ်မယ်”

“စကားပြောရင် ကြည့်ပြောနော်။ သူများရဲ့ ဧရိယာပိုင်နက်ထဲရောက်နေပြီ”

“ဪ . . . ဟုတ်သားပဲ”

ဟုဆိုကာ မာန်က ခပ်အမ်းအမ်းလေးပြောလိုက်သည်။

“အဲလိုပဲ ကိုယ်က လက်ခတ်နဲ့သာတွေ့ရမယ်ဆို အရာအားလုံးကို မေ့သွားတဲ့ထိကို လက်ခတ်ကိုချစ်တာ”

“နောက်မှချစ်၊ ပြန်တော့လေ . . . အိမ်သားတွေတွေ့သွားရင်မကောင်းဘူး”

“ကိုယ်ပြန်မယ်နော်။ နောက်နေ့မှ အိမ်ကိုလာလည်မယ်။ ယောက္ခမကြီးရဲ့ ပါမစ်ရသွားပြီလေ”

ဟုပင် ခပ်နောက်နောက်နဲ့ပြောကာ လက်ပြုပြီး ပြန်သွားသည်။

သူမက ဈေးခြင်းလေးကိုင်ပြီးမှသာ ချစ်သူရဲ့ကျောပြင်လေးကို ဝေးကြည့်နေမိပါသည်။

ဒါကို အိမ်ထဲမှ လူကပ်ယောက်ကြည့်နေခဲ့တယ်
ဆိုတာ သူမ မသိလိုက်ပါ။
မှန်ပါသည်။ ရှင်မနရယ်ပါ။
ရှင်မနရဲမျက်နှာပေါ်မှာ နာကျင်မှုတွေ သိပ်သည်း
စွာ မုန်းတီးစိတ်တို့တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေရပါသည်။

* * *

“ငါ . . . ဒီနေ့ အားမာန်တွေ အိမ်ဘက်အလည်
သွားတယ်”

ရုတ်တရက်ထွက်လာသော မနရဲစကားက သူမ
ကို တုန်လှုပ်စေခဲ့ပါသည်။

“အားမာန်တွေ အိမ်သားတွေက သိပ်သဘော
ကောင်းတာပဲ။ ငါ့ကိုလည်း သမီးချည်း၊ သိပ်လှတာပဲချည်း
ထပ်နေတာပဲ။ ငါ့ကလည်း စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရပြီးသား
ဆိုတော့ သူတို့က အရမ်းအရေးပေးကြတယ်လေ။ အားမာန်
ခရီးအတွေးကဆို ငါ့ကို မြေးချွေးမတော်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ
တဲ့”

သူမနားထဲ ဝံ့အလုံးတစ်ရာ ပစ်ပေါက်လိုက်သလို ဆူညံသွားရပါသည်။

မူပျက်နေသော သူမကို ကြည့်ပြီး ရှင်မန ခပ်သဲ့သဲ့ ရယ်ကာ ...

“အားမာန်ခကလည်း မဆိုးပါဘူး၊ ဖော်ရွေသားပဲ။ လိုက်လံတကင်းရှိတယ်။ သူတို့က သိပ်ချမ်းသာပုံရတယ်။ အိမ်ကြီးကို ဟီးတက်နေတာပဲ။ ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့။ အိမ်သားတွေအားလုံးကလည်း သူ့ကို သား... သားနဲ့ချစ်လိုက်ကြတာတုန်နေတာပဲ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အားမာန်ခကို သဘောကျလာပြီ။ သူလည်း တံခွန်လိုပဲ အဖော်ဖက်ကပြည့်စုံတယ်။ တံခွန်လောက်ကြီး မချောပေမယ့် ပြေပြစ်တဲ့ရုပ်ရည်ရှိတယ်။ အမြဲပြီးချင်ကြည်လင်နေတာလေးကလည်း တစ်မျိုးလေးဆွဲဆောင်မှုရှိနေပြန်တယ်။ ပြီးတော့ အားမာန်ခက ကြင်နာတတ်တယ်။ တံခွန်ယံလို မာန်မာနမရှိဘူး။ ရိုးရှင်းတယ်။ ငါ အစောတည်းက ဘာဖြစ်လို့ အားမာန်ခကို သတိမထားမိခဲ့တာလဲ။ နောင်တတောင် ရချင်လာပြီ”

ရှင်မနက စကားကို ပေါ့ပေါ့လေးနှင့် လျှာဖျားတင် ပြောလိုက်ပေမယ့် ရှင်မနရဲ့ စကားလုံးတွေက ဟိုးအသည်းထဲထိ ထိခိုက်နာကျင်စေခဲ့ပါသည်။

ကြမ်းတိုက်လက်စ အဝတ်စပင်လျှင် လွတ်ကျလှ လှ ဖြစ်နေရပါသည်။

ရှင်မနရဲ့ စကားတွေက ဘာကိုရည်ညွှန်းနေတာလဲ။ သူမတွေ့ထားတဲ့အတိုင်းသာမှန်ခဲ့လျှင် အိုး... သူမ မစဉ်းစားရဲတော့ပါ။

သူမချစ်သူ အားမာန်ခကို သူမ ယုံကြည်သည်။ အားမာန်ခဟာ သူမကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာလည်း သူမ သိနေသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ မယုံကြည်မှု၊ မသက်သေဖြစ်မှု တွေနှင့် သံသယတွေမထားသင့်။

အားမာန်ခဟာလည်း ဒီလို သဘောလွယ်တဲ့ အမျိုးအစားထဲကမဟုတ်ဘူးဟု သူမယုံကြည်လိုက်ပါသည်။

အကယ်၍သာ ရှင်မနကို ကြိုက်ချင်လျှင် အစော

နင် မှန်မှန်ဖြေနေနော်”

“အင်း... မေးလေ”

“နင် တံခွန်အပေါ် ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

ရှင်မနရဲ့အမေးက သူမကို ဆောင့်တွန်းလိုက်သလို အရှိန်ပျက်သွားစေပါသည်။

“နင် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ မန”

“တံခွန်က ရန်ကုန်မှာတုန်းက နင့်အကြောင်းကို တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း တခမ်းတနားပြောတတ်လွန်းလို့ နင့်ဘက်ကကော ဘယ်လိုလဲလို့။ ဒါက သိချင်ရုံသက်သက်ပါ”

“တံခွန်ယ်က ငါ့ကို”

“ဘာလဲ... နင် ပီတိဖြစ်သွားတာလား”

သူမ ထိုစကားလုံးကို ပြန်မဖြေပါ မှန်သွား၍ပဲ ဖြစ်သည်။

“နင်နဲ့ငါဟာ အူဝဲကတည်းက အတူနေခဲ့ကြတာပါ။ နင့်ကို ငါကောင်းကောင်းအလွတ်ရတယ်။ အထူးသဖြင့် တံခွန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နင့်မျက်ဝန်းတွေကို ငါကောင်းကောင်း

ဖတ်တတ်နေတယ်”

“ဒါ... နင် ငါ့ကို သက်သက်စွပ်စွဲတာပဲ မန”

“နင်ထင်ချင်သလို ထင်လို့ရတယ်။ ငါက အမှန်တွေကိုချပြနေတာ။ ငါကတော့ ရှင်းတယ် ကြိုက်ရင်ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်ရင် မကြိုက်ဘူးပဲ။ ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း အမှန်အကန်ပဲနေတယ်”

“အားမာန်ခက ပါချစ်သူပါ။ ငါလက်ထပ်ဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ချစ်သူ။ နင် ငါ့ကို အဲလိုမပြောသင့်ဘူး မန”

“ပြောသင့် မပြောသင့်ဆိုတဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်ဘောင်ကြီးကို ငါစိတ်မဝင်စားဘူး။ ငါကတော့ မြင်ရင်မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောမယ်။ စိတ်ထဲရှိတာကိုလည်း ကြိုတင်မိတ်မခံစားနေနိုင်ဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဖြေရှင်းတတ်တယ်။ တရားတယ်၊ မတရားဘူးလို့ ဥပဒေဝေတို့ဆိုင်းနေတဲ့ဖြစ်ရပ်မျိုးလည်း ရှင်မနရဲ့ အဘိဓာန်မှာမရှိဘူး”

“နင်က ဒါကြောင့် ခံစားချက်ကင်းမဲ့တာလို့ ငါ စွပ်စွဲချင်တယ်”

“ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါကလည်း သွေးနဲ့သားနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံပါတယ်။ ငါ . . . တံခွန်ယံကို အရမ်းချစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အခုတော့ ငါ သူ့ကို သိပ်နာကြည်းတယ်။ သူက သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်။ သူ့အတ္တတစ်ခုတည်းကိုပဲ ရှေးရှုတဲ့ လူ။ ငါ့ကို ရည်းစားတွေအများကြီးထားတတ်လာအောင် လည်း သူပဲ သင်ပေးခဲ့တာ”

“ဘယ်လို”

သူမ မျက်မှောင်တွန့်ပြီး ခပ်အမ်းအမ်းလေး မေးလိုက်သည်။

“နင်နဲ့ရည်းစားတော်ထားတဲ့ နင့်ချစ်သူက တခြား မိန်းကလေးအကြောင်းကို တခမ်းတနား ပြောဆိုနေတာကို နင်ကြိုက်မလား”

သူမက တွေးဆဆလေးနှင့် . . .

“ဟင့်အင်း . . . မကြိုက်လောက်ဘူး”

“အမှန်တော့ ငါက အချစ်ကံမကောင်းခဲ့ပါဘူး။ ငါ

က လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာနေချင်တယ်။ ခေတ်မီမီ ဝတ်စားပြင် ဆင်တယ်။ ဒါကို သူက လော်လီတယ်လို့ ရှုတ်ချတယ်”

“ဒါက . . . သူ နင့်ကို ချစ်လို့နေမှာပေါ့”

“ဟွန်အွန်း . . . ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ သူသာ ငါ့ကို သိပ်ချစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါ . . . ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်ရဲတယ်”

“နင်တို့က ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“အမှန်တော့ . . . သူ ငါ့ကို ဒီနေ့အချိန်ထိ ချစ်တယ်လို့ တစ်ခါမှမပြောဖူးဘူး”

“ဟင်”

သူမ သိပ်အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

“အမှန်တော့ . . . ငါက သူ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ရတာပါ။ သူက ငါ့ကို လှပယ်၊ ချစ်စရာကောင်းတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး အသည်းပုံလေးပေးခဲ့ဖူးရုံပါ”

“ဟဲ့ . . . နင်ကလည်း အတွေးခေါင်လိုက်တာ။ အဲဒါ နင့်ကိုချစ်လို့ပဲလေ”

ထိုအခါမှာတော့ ရှင်မနရဲမျက်နှာမှာ မွဲပြုံးတစ်ခု
တွင်ကျန်ရစ်ပါသည်။

“ချစ်သူရည်းစားဘဝမှာ ပွေတယ်၊ ဖက်တယ်၊ နမ်း
တယ်ဆိုတာတော့ ဖြစ်သင့်တယ်လေ။ သူက ငါ့အပေါ် သိပ်
အေးစက်လွန်းတယ်။ မျက်လုံးတွေကလည်း ခံစားမှုမဲ့လွန်း
တယ်။ စကားလုံးတွေလည်း ဘောင်တစ်ခုထဲမှာပဲရှိတယ်။
အဲလိုချစ်သူမျိုးကို ကြာလာတော့ ငါဘယ်လောက်စိတ်ပျက်
လာမလဲ။ အဲတော့ ငါက သူ့ကိုရဲ့ပြီး တခြားကောင်တွေနဲ့
သူ့အရှေ့မှာတွဲပြတယ်။ ဒါ... ငါ သူ့သဝဏ်တို့မှာကိုလိုချင်လို့
ပါ။ ငါ့ကို ဂရုစိုက်တတ်လာအောင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ထင်
ထားသလိုဖြစ်မလာဘဲ။ သူက ငါ့ကို စကားလုံးကြမ်းကြမ်း
ကြီးတွေနဲ့ ထိုးနှက်တယ်။ ငါ သူ့ကို သိပ်စိတ်နာသွားတယ်။
ငါ စိတ်အနာဆုံးစကားက ငါက တန်ဖိုးမရှိတဲ့ မိန်းမတဲ့။ ငါ့လို
ခပ်ရှုပ်ရှုပ်မိန်းကလေးကို ရည်းစားတော်ထားမိလို့ သူ သိက္ခာ
ကျတယ်တဲ့။ ငါက ဒီလိုပုံကြောင့် သူရင်ထဲမှာ မထင်မရှားပုံရိပ်
က ပေါ်လာပြီတဲ့။ တစ်နေ့ကျရင် သူရင်ထဲက မိန်းကလေးကို

သူသွားရှာမယ်တဲ့။ သူ့ရဲ့ ဘဝအပိုင်းအစ အောက်က ကြိုး
လေးတစ်စကို ဆွဲတင်ပြီး ကချည်းထိုးပြီးတဲ့အခါမှ တန်ဖိုး
ချင်းကို နှိုင်းယှဉ်ပြမယ်တဲ့လေ။ အဲဒီစကား သေးသေးလေး
က ငါ့မာနကို အလဲထိုးလိုက်တာပဲ။ ငါသိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့ တံခွန်ယံ
ကို ငါ သိပ်မုန်းမိသွားတယ်။ တံခွန်ကိုသာ အလဲထိုးနိုင်မယ်
ဆိုရင် ငါ ဘယ်အရာမဆို ပေးဆပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး”

“လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှမြည်တာတဲ့။ ဘက်
မလိုက်တမ်း သဘာဝကျကျပြောရမယ်ဆိုရင် နင်ကလည်း
တံခွန်ယံ အဲလောက်ပြောထွက်လာအောင် ဘယ်လိုမျိုးထိ
နိုင်က...”

“လက်ခတ်သံ... နင့်ချစ်သူက အားမန်ခနော်”

အသံအေးစက်စက်ကြောင့် သူမ စကားကို တစ်
ဝက်မှာတင်ဖြတ်ချလိုက်သည်။

“ဟခွန်ယံကလည်း ငါ့သူငယ်ချင်းလေ။ တံခွန်ယံ
အကြောင်းကို ငါသိတယ်။ တံခွန်ဟာ အဲလောက် ကြမ်း
ကြုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး”

“နင့်အပေါ်တော့ ဟုတ်မှာပေါ့”

ထိုစကားက ဘာလဲ။

ထိုစကားရဲ့အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သူမ မရဲတရဲလေး

လှမ်းမြင်လိုက်ရပေမယ့် လက်မခံချင်ပါ။

သူမနဲ့ တံခွန်ယံအပေါ် မနရဲ့ အမြင်တွေ ဖြူစင်
စေချင်သည်။

“နင့်ကိုငါ ဆွေမျိုးတော်လို့ ချစ်တယ်။ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်လို့ ခင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ နင့်ကိုမုန်းတယ်”

“ဟင်”

“ငါ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်လုံးက
နင့်နားမှာစားနေကြလို့လေ”

ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးပြောလိုက်သည့် ရှင်မနရဲ့ အသံက
စစ်ကြေညာလိုက်သည့်နှယ် ပီပြင်လွန်းနေပါသည်။

သူမရင်ထဲမှာလည်း ဘာမှန်းမရေပေသည့် အတွေး
မျိုးစုံတို့နှင့် ရွပ်ယှက်ခတ်နေပါသည်။

× × ×

ရှင်မန အပြင်ကပြန်ခဲ့ပြီး လက်ခတ်သံကို အိမ်
တစ်ဝိုက်ရှာဖွေနေလိုက်သည်။

ခေါ်အိမ်ကြွေကလည်း အပြင်သွားနေသည်မို့ အိမ်မှာ
ခြံတောင့်ဦးလေးတစ်ယောက်အပြင် လက်ခတ်သံလည်း ရှိ
မနေပါ။

အခန်းတွေအားလုံး နဲ့သွားပြီ။ လက်ခတ်သံကို
မတွေ့ရပါ။

ခါးကိုင်တွေဆို လက်ခတ်သံက ဈေးသွားချိန်မှလွဲ
၍ အမြဲ အိမ်မှာရှိနေတတ်သည်။

အခုတော့ လက်ခတ်သံက အိမ်မှာမရှိ။ အသံများ

သွားနေတာလဲ။ ဒေါ်ခင်မြ တစ်ခုခုခိုင်းထား၍လား။

ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ သူမ တွေးဆဆလေးနှင့် ခြံ
စောင့်ဦးလေးကို မေးလိုက်တော့ လက်ခတ်သံ စက်ဘီးနှင့်
အပြင်သွားသည်တဲ့လေ။

သူမကထက်မြက်သူပီပီ ကောင်းကောင်းသဘော
ပေါက်သွားရသည်။

လက်ခတ်သံက အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ အပြင်
သွားတယ်ဆိုကတည်းက အားမာန်ခန့် တွေ့ဖို့ကလွဲရင်
တခြား ဘာမှမဖြစ်နိုင်။

ဒါဆို သူတို့ ဘယ်နေရာမှာတွေ့နေကြတာလဲ။ သူမ
သေချာစွာစဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။

သူမ သေချာစွာစဉ်းစားမိရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

မြို့ပြင်က ကုက္ကိုပင်ကြီးကလွဲ၍ တခြား ဘယ်မှာမှ
မဖြစ်နိုင်။

သူမ ချက်ချင်းပင် စက်ဘီးနင်းကာ ထွက်ခဲ့လိုက်
သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူမ ဝင်ရှုပ်ချင်သည်။

လက်ခတ်သံကို သူမ စိတ်ဒုက္ခပေးချင်မိသည်။ လက်ခတ်သံ
ကြောင့် သူမ စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ ရင်နှင့်မဆံ့အောင်
ပင်။

တံခွန်ယံ၏ရင်ထဲမှာ လက်ခတ်သံက နေရာယူ
ထားတာ သိပ်ကိုထင်ရှားပေါ်လွင်လှပါသည်။ ဒါကို မြင်နေ
သိနေရသည့် သူမက ရင်နှင့်မဆံ့အောင်ကို မချီမဆံ့ခံစားခဲ့
ရပါသည်။ သူမခံစားခဲ့ရသလိုပဲ လက်ခတ်သံကိုလည်း ခံစား
စေချင်သည်။ သို့သော် လက်ခတ်သံရဲ့ချစ်သူ အားမာန်ခက
သူမကို ရှိနေသည်ဟုပင် ထင်ပုံမရပါ။ သူမ ဘယ်လောက်
ပဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆက်ဆံပါစေ . . . လက်ခတ်သံကိုမှ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟုမြင်နေသော အားမာန်ခကြောင့်
လည်း သူမက မြဲမိမိနှင့်ဒေါသဖြစ်ရသည်။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘယ်အရာမဆို လိုချင်ရင်
ရခဲ့သော သူမက အချစ်ရေးနဲ့မှ လက်ခတ်သံကို လုံးလုံး
ကြီးအရုံးပေးရတော့မည်တဲ့လေ။

သူမ မကျေနပ်နိုင်ပါ။

သူမက လွယ်လွယ်အရမ်းမပေးတတ်တဲ့ ခပ်ထက်ထက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ အကျိုးရှိအောင် တစ်ခုရတော့ လုပ်ရမှကျေနပ်နိုင်မည်။ အနည်းဆုံး သူမရဲ့ခွဲရင်တောင် အဲဒီအရုံးထဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်သွားချင်သည်။ နောက်ဆုံး သူမ နာကျင်ကြေကွဲရမယ်ဆိုရင်တောင် သူမနည်းတူ အားလုံးကိုလည်း ပြုလုပ်ပျက်စီးစေချင်သည်။

သူမ မဟုတ်တဲ့ အခြားသောလူတွေ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေပြီး သူမကတော့ ချောင်ထဲမှာ မျက်ရည်သုတ်ကြေကွဲနေမှာကိုတော့ သူမ မရှုမိမိပါ။

သူမထင်ထားတာ သိပ်မှန်သွားသည်။

ကုတ္တီပင်ကြီးအောက်မှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေကြသော လက်ခတ်သံတို့စုံကွဲကြောင့် သူမရင်ထဲ ဒေါသဖြစ်သွားရသည်။

သို့ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ အချို့သာဆုံး

ပြီးကာ ...

“ဪ... ငါကနင့်ကို ပျောက်လို့လိုက်ရှာနေတာ။ နင်က ဒီမှာကိုး”

အသံလာရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟာ ... မန”

“နင်တို့ပဲပျော်နေလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ငါ့ကိုရော အပျော်တွေဝေငှပါဦး”

“လက်ခတ်လိုပဲ အပျော်တွေရချင်ရင်တော့ နင်လည်း ရည်းစားထားလိုက်တော့”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့ရည်းစားတွေက နင့်လောက် ငါ့ကို ပျော်အောင်မထားနိုင်ကြဘူး။ ငါလည်း နင့်ရည်းစားလုပ်မယ်လေ။ ဘယ်လိုလဲ”

“ဟွန်အွန်း... မရတော့ဘူး။ ငါ့နဲ့လုံးသားကို လက်ခတ်အတွက် လက်ဆောင်ပေးပြီးသွားပြီ”

“လက်ခတ်သံ ... အဲဒီလက်ဆောင်ကို ငါက နင့်ဆီက တစ်ဆင့်ပြန်တောင်းမယ်ဆိုရင်ရော”

အတည်ပေါက်ကြီးမေးလာသောစကားမို့ သူမက

ဘာမှမဖြေတတ်တော့ပါ။

“နောက်မနေနဲ့ ရှင်မန၊ လက်ခတ်က အဟုတ်ထင်
နေဦးမယ်”

ဟု အားမာန်ခံကာ ရယ်ကျဲကျဲလေး ပြောလိုက်
သည်။

ရှင်မနရဲ့ ပျက်ဝန်းတွေက စူးရှတောက်ပနေပြီး
သူမကို တရားခံဖမ်းနေသလို အကြည့်စူးစူးနှင့်ကြည့်နေ
သည်။

“တကယ်ဆိုရင်ရော . . . နင်ကပေးမှာလား”

ရှင်မနက ခပ်တည်တည်ပင် ပြောချလိုက်သည်။

သူမက ရိုးအေးသူမို့ ဘာမှမပြောတတ်နိုင်
လောက်အောင်ပင် မူပျက်နေမိသည်။

ဒါကို အားမာန်ခံကာ ရိပ်မိကာ သူမပရုံးလေးကို
ဖြည်းညင်းစွာ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူမခေါင်း
လေးကို သူပါးလေးနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းထိပွတ်ကာ . . .

“လက်ခတ်ကို ချစ်တယ်။ ငါ့နဲ့လုံးသားက လက်

ခတ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့တင် ပြည့်သွားပြီ။ ဟုတ်တယ်နော်
လက်ခတ်။ လက်ခတ် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့ပြော
ထားတာ မမှေ့ရဘူး”

အားမာန်ခံရဲ့ အချို့သာဆုံးသော ထိုစကားသံတွေ
ကို ရှင်မနရဲ့နှလုံးသားက လက်မခံပါ။ တဆတ်ဆတ်တုန်
ယင်စွာပင် ငြင်းပယ်နေမိသည်။

အားမာန်ခံ ပြုသမျှကို ငြိမ်သက်စွာခံယူနေသော
လက်ခတ်သံကို သူမ မြင်ပြင်းကတ်လာကာ လက်ခတ်သံရဲ့
လက်တစ်ဖက်ကို သူမထံသို့ရောက်အောင် ဆွဲယမ်းလိုက်
သည်။

ရုတ်တရက်မို့ လက်ခတ်သံမှာ အရှိန်ပျက်စွာ လဲ
ကျသွားရသည်။

ထိုအခါမှာတော့ အားမာန်ခံက ဒေါသထွက်သွား
ရကာ . . .

“ရှင်မန . . . နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဟု ဒေါသနှင့် ခပ်အော်အော်ပြောလိုက်ပြီး လဲကျ

သွားသော လက်ခတ်သံကို ကူ၍ ထူမတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရှင်မန . . . နှင် သိပ်လွန်လာပြီနော်”

“နှင်တို့က ငါ့အရှေ့မှာတင် ဖြစ်ပျက်နေကြတာ ကိုး”

“ငါတို့က လူမြင်မကောင်းအောင် ဘာတွေဖြစ်နေ ကြလို့လဲ”

“မသိဘူးကွာ၊ ငါ့ရှေ့မှာ နှင့်ကို အဲလိုမမြင်ချင်ဘူး”

“ရှင်မန . . . နှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ငါတော့ နှင့်ကို နားမလည်တော့ဘူး။ လက်ခတ်သံက ငါ့ချစ်သူလေ။ ငါ့ ရင်ပေါက်မတတ်မြတ်နိုးပြီးချစ်ရတဲ့ ငါ့ချစ်သူ။ နှင်နဲ့ငါက သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ အကန့်မှာပဲရှိတယ်။ ငါ့ချစ်သူနဲ့ငါ ဘယ်လို နေနေ နှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ နှင့်ကို ငါ သိပ်အံ့သြတယ် ရှင်မန”

သူမကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်း ပီပီ သသပြောလာတဲ့ အားမာန်ခန့် ဒေါသစကားသံတွေကို သူမ မကြားဝံ့တော့။

အားမာန်ခန့် နှုတ်ဖျားက သူမကိုသာ ရက်စက်စွာ

ပြောဆိုထွက်ခွဲပေမယ့် လက်ခတ်သံအပေါ်တော့ ကြင်နာ လိုက်တာ။

ဘယ်နား နာသွားလဲလို့ ကြင်နာစွာ ခပ်တိုးတိုး လေးမေးပြီး အကျီပေါ်မှာ ကပ်ငြိနေသည့် သစ်ရွက်ခြောက် ကလေးတွေကို ခွာချပေးနေသေးသည်။

ထိုမြင်ကွင်းက သူမ သွေးသားတွေ ခမ်းခြောက် သွားကုန်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အားမာန်ခ ခြင်နာသမျှကိုသာ မျက်နှာငယ်လေး နှင့်ခံယူနေသော လက်ခတ်သံကို သူမ ဒေါသထွက်ရလွန်း ခြုံ အသားပင် တုန်ချင်နေသည်။

သို့ပေမယ့် သူမနှုတ်ခမ်းလေးတွေတော့ ပြုံးချိုစွာ

“ဆောရီး . . . လက်ခတ်သံ။ နှင်နာသွားသလား”

ဟုပင် အသက်မပါစွာမေးလိုက်ပါသည်။

* * *

မယ်ခိုင်

ရည်းစားဦးကျိန်စာ

၂၃၇

ဒီနောက်ပိုင်း လက်ခတ်သံနဲ့ ရှင်မနရဲ့ ဆက်ဆံရေး ကလည်း အေးစက်သွားရသလို၊ ရှင်မနနဲ့ အားမာန်ကြား မှာလည်း စိမ်းသွားရသည်။

ရှင်မနက အခုတလော အိမ်ကိုမလာတော့၍ လူကြီးများပင် မေးနေကုန်ကြပါသည်။

ရှင်မနကို သူပြောလိုက်တာ နည်းနည်းလွန်သွား ပြီဆိုတာ သူသိပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။

အားလုံးရဲ့အနှိမ်ခံဖြစ်တဲ့ လက်ခတ်သံဟာ သူ ချစ်သူလေ။ သူ့ရှေ့မှာ သူ့ချစ်သူကို ပေါ်တင်ကြီးနှိပ်လာတော့

သူမခံမရပ်နိုင်လေးဖြစ်သွားပြီး ဒေါသနှင့်ပြောလိုက်ခြင်း ရယ်ပါ။

အမှန်တော့ သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဲ လောက်ထိကြီး မပြောသင့်မှန်း သိပါသည်။

သို့ပေမယ့် ပြောတဲ့အခါကပြောပြီးနေပြီမို့ သူက လျစ်လျူရှုပြီးသာနေလိုက်တော့သည်။

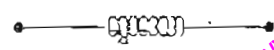
ရှင်မန သူတို့အိမ်ကို ချောင်းပေါက်မတတ်လာ လွန်း၍ လူကြီးတွေနဲ့ပင် အတော်ရင်းနှီးနေပါသည်။

ရှင်မနမှာ အရည်အချင်းတစ်ခုလောက်ရှိနေသည် ကိုတော့ သူ ချီးကျူးမိပါသည်။

လူတကာက ပေါင်းရခက်တယ်ဟု အော့ကြော လန်ထင်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ အဒေါ်အယျိုကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ် ဖျားမှာ ရှင်မနချည်း ထပ်နေ၍ပင်။

ဘဲက ရှင်မနရဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုပင်။

အခုတောင် ရှင်မန မရောက်တာကြာပြီမို့ အိမ်မှာ လည်း မြေအိုးမြီးရှည်လုပ်စားကြတော့ လူကြီးတွေရဲ့ဆန္ဒ

အရ ရှင်မနကိုခေါ်ဖို့ သူလာခဲ့ရပါသည်။

သူမတို့ အိမ်ရောက်တော့ လက်ခတ်သံကို မတွေ့ရပါ။ လက်ခတ် ဘယ်သွားလဲဆိုတာတော့ သူက နီဒါန်းပြန်ပြီးမေးမနေတော့ဘဲ၊ ရှင်မနကိုသာ အိမ်ကခေါ်ခိုင်းတယ်ဆိုပြီး လာခေါ်ခဲ့တော့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ရှင်မနက ထူးဆန်းစွာပင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။

ရှင်မနက အခုလိုကြီး ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားပြန်တော့လည်း သူက မနေတတ်ပြန်ပါ။

“ရှင်မန . . . ဆောရီး”

“နင်က ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ငါ . . . နင့်အပေါ် စကားပြော နည်းနည်းရိုင်းသလို ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီအတွက်ပါ”

“ရပါတယ်။ ငါ နင့်ကို ငွေမယူပါဘူး။ ငါကတောင် နင့်ကို တောင်းပန်သင့်ပါသေးတယ်”

“ငါ . . . နင့်ကို အားနာလွန်းလို့ ဘယ်လိုပြန်ပြော

ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ငါက နင်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ နောင်ယှက်မိတာကိုး။ အပြောခံရတာတောင် နည်းသေးတယ်။ တကယ်တော့ အပယ်ခံပါ။ နင့်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ငါက ဘယ်အကန့်မှာမှ ရှိမနေခဲ့ဘူးလေ”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး ရှင်မနရာ။ နင် . . . အဲလိုတော့ မတွေးသင့်ဘူး”

“ငါ . . . အဲလိုတွေးမိတာ သဘာဝကျပါတယ်။ အခုတောင် နင်က နင့်အဒေါ်ခေါ်ခိုင်းလို့ မလွဲသာမရှောင်သာလို့ လာခေါ်ရတာပဲ။ နင်က ခေါ်ချင်လွန်းလို့မှ မဟုတ်တာ”

“ဒေါ်လေးကြောင့်ချည်းပဲလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ငါလည်းခေါ်ချင်လို့ပါ”

“အဲဒါဆို ငါက ဝမ်းသာရမှာပေါ့”

တကယ်ကို မာန်ကျနေသောပုံမျိုးနှင့်ပြောနေသော ရှင်မနကြောင့် သူ့ရင်ထဲမောသွားရသည်။ ရှင်မန ဒီလို

ပုံခပ်အေးအေးဖြစ်သွားတာ သူ့ကြောင့်ဟုလည်း အပြစ်
မကင်းသလိုခံစားမိကာ ရှင်မနကို စကားများများ ဘယ်လို
ပြောရမုန်းပင် မသိနိုင်တော့။

ခါတိုင်းဆို သူနဲ့ ရှင်မနနဲ့တွေ့လျှင် ရှင်မနက ဖျတ်
လျှတ်လူးပုံစံနှင့် စကားမရှိစကားရှာပြောနေတတ်သည်။

အခုတော့ သူတစ်ခွန်းပြောမှ တစ်ခွန်းသာပြန်
ပြောနေသော ရှင်မနကြောင့် သူ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်
နေမိသည်။ အခုလိုကျပြန်တော့လည်း ရှင်မနကို အရင်တုန်း
ကလိုပဲ သွက်သွက်လက်လက်လေးဖြစ်စေချင်ပြန်သည်။

အိမ်ကိုမရောက်တာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ရှင်မနကို အိမ်
သားတွေက လှိုက်လှဲတကင်းကြိုဆိုကြ၍ သူပင်လျှင် အပြစ်
ဘက်ရောက်သွားသလိုခံစားမိသည်။

သူတို့မိသားစုနှင့် ရှင်မနက ရေစက်သိပ်ပါလွန်းပါ
သည်။ အားလုံးက သွက်လက်ချက်ချာသော ရှင်မနကို ချစ်
ကြသည်။

သူစိုးရိမ်မိပါသည်။ သူ့မိသားစုက လက်ခတ်သံကို

ရော ရှင်မနလို ချစ်ပေးကြမိမည်လားဆိုတာကိုပေါ့။

ညနေပိုင်းကျတော့ သူက ရှင်မနကို ပြန်ပို့မယ်ကြ
နေစဉ် ဖေဖေက သူတို့မြို့နှင့် ခုနစ်မိုင်မျှကွာဝေးသော ရွာ
တစ်ရွာသို့ အကြွေးတောင်းရန် သူ့ကိုလွှတ်ပါသည်။ ဒီလို
ကိစ္စမျိုးတွေမှာ ဖေဖေမအားတိုင်း သူကသွားပေးနေကျမို့
သိပ်အထူးအဆန်းမဖြစ်မိပါ။

သူက သိမ်းထားတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဆိုင်ကယ်အနီ
ကြီးကို ထုတ်လိုက်သည်။

ဒီဆိုင်ကယ်ကို သူမစီးတာကြာပြီဖြစ်၍ ခရီးဝေး
သွားရမှာမို့ စစ်ဆေးနေမိသည်။ ဆိုင်ကယ်စက်ကိုနီးကြည့်
လိုက်ကာ ဝှလေးနှင့် ချောင်နေသည်များကိုကျပ်နေစဉ် ရှင်
မနက သူ့နားမှာလာရပ်ကာ . . .

“ငါ အခုချိန်ထိ ဒီလိုဆိုင်ကယ်ကြီးတွေ တစ်ခါမှ
မစီးဖူးဘူး။” “ရမ်းစီးဖူးချင်တာပဲ”

ရှင်မန ထိုသို့ပြောနေသည်ကို ဘေးနားမှာထိုင်နေ
သော သွားသွားက ကြားသွားကာ . . .

“သမီး ဆိုင်ကယ်စီးချင်ရင် လိုက်သွားလိုက်လေ။
ဒီနဲ့ဒီ ဓကလေးကို ဘယ်လောက်ကြာတာမှတ်လို့”

“အင်း... ဟုတ်တယ်... နင်လိုက်ခဲ့မလား။ ဓက
ပဲ အလွန်ဆုံးကြာလှ (၄)နာရီပေါ့။ ဟိုရောက်ရင် ဓကားဓက
ပြောပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာမှာ။ လမ်းခရီးကနည်းနည်း
ကြမ်းလို့သာ ငါက (၄)နာရီကြာမယ်လို့ပြောတာ”

“ဘာလဲ လမ်းက ကတ္တရာလမ်းမဟုတ်လို့လား”

“အင်း... ဒါကြောင့် ဖေဖေ ကားနဲ့မသွားနိုင်လို့
ငါ့ကိုခိုင်းတာပေါ့။ လူသွားလမ်းကျဉ်းလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့
ဆိုင်ကယ်တော့ ကောင်းကောင်းမောင်းလို့ရပါတယ်”

“အင်း... လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“အင်း... အဲတော့ သားအတွက် အဖော်လည်း
ရသွားတာပေါ့။ ဒီလိုနေကြစမ်းပါ။ အရင်နေတွေက သမီး
ရှင်မနက သားကို စိတ်ကောက်နေတာမဟုတ်လား။ သမီး
တို့တွေ အဲလိုမခေါ်မပြောနဲ့ဆို လူကြီးတွေက မနေတတ်ဘူး
အော့။ ဘာလိုသလိုလို့နဲ့”

ဟု သွားသွားက မြည်တမ်းသလိုပြောလာသည်။

သူက ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို သူမထံ လှမ်း
ပေးလာ၍ သူမက လှမ်းယူလိုက်ပြီး သူနည်းတူဆောင်းလိုက်
သည်။

ဆိုင်ကယ်ကို တစ်ခါမှ မစီးဖူးခဲ့၍ ဆိုင်ကယ်ဦး
ထုပ်လည်းမဆောင်းတတ်ရာ ဦးထုပ်ကို နောက်ပြန်ကြီး
ဆောင်းထားလိုက်၏။

ဒါကို အားမာန်ခက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် အမှန်အတိုင်း
ဖြစ်အောင်ပြင်ပေးလိုက်သည်။

ဒါကို သွားသွားကလည်း ဘေးနားကကြည့်ပြီး ပြုံး
စိစိလုပ်နေလေရဲ့။

သူနှင့်သူမ ဆိုင်ကယ်အတူတူစီးပြီး ထွက်လာခဲ့
ကြသည်ကို ဒေါ်လေးအမျိုးကြီးက ဘာလိုလိုနှင့် စ.နေသေး
သည်။

ဒေါ်လေးရဲ့စပုံအရ သူတို့မှာ ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံ
နှစ်ယောက် ဟန်းနီးမွန်းထွက်သလိုဖြစ်သွားရသည်။

“လေတွေက အရမ်းတိုးတာပဲ။ ပြုတ်ကျတော့မလို လိုခံစားရတယ်နော်”

“အဲဒါ နင်တစ်ခါမှမစီးဖူးလို့ပါ။ နင် ဆန္ဒရှိမယ် ဆိုရင် ငါ့ခါးကိုဖက်ထားလိုက်လေ။ အဲဒါဆို အဲလိုမဖြစ်တော့ဘူး”

သူက ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ ရှင်မနက သူ့ခါးလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖက်တွယ်လာပါသည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် ဒီလို ရင်းရင်းနှီးနှီးနေမိလိုက်တော့ သူမရင်ထဲ အမည်မသိနိုင်တဲ့ခံစားချက်ကြီး တိုးဝင်လာရသည်။

သို့ပေမယ့် သူမနှုတ်ခမ်းတွေက အစွမ်းကုန်ချိုမြိန် ပြုံးရယ်နေမိသည်။

“လမ်းလေးတွေက နင်ပြောသလိုပဲ ကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေနော်။ ပြီးတော့ သွားလာနေကြ သွား မတွေ့ဘူးနော်။ တကယ့်တောလမ်းလေးအတိုင်းပဲ”

“အခု ငါတို့ကာရွာကိုသွားနေတာလေ”

“အဲဒီလို ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီဒီယိုတောင်က လို တောလမ်းလေးကိုပြောတာ။ ငါ ဒီမြို့မှာနေလာတာ မွေးတည်းကပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီကို ဒါကထမဆုံးရောက်ဖူးတာပဲ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ငါညီတယ်နော်”

“နင် စကားသိပ်များများမပြောနဲ့ လေတိုးနေတော့ နင့်အသံကို ငါကောင်းကောင်းမကြားရဘူး”

ဟု ခေါင်းကြီးနောက်လည်ကာ အားမာန်ခံကာ ပြောလာသည်။ အားမာန်ခန့်သူမ ခုလို နီးနီးကပ်ကပ်နေရတော့လည်း သူမ အားမာန်ခံကို နှစ်သက်မိသလိုလိုပင်။ သို့ပေမယ့် လက်ခတ်သံရဲ့မျက်နှာပြေးမြင်မိ၍ ကြည်နူးနေတဲ့စိတ်ကလေးက အလိုလို လွင့်ပြယ်သွားရသည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်ကယ်စက်က တုံ့ခနဲထိုးရပ်သွားသည်။

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်တာလဲ အားမာန်ခံ”

“မသိဘူး”

ဟုဆိုကာ သူက တစ်ခါပြန်၍ စက်ကိုနှိုးကြည့်ပြန်သည်။ စက်သံက ဂျလုပ်ဂျလုပ်မှလွဲ၍ ထွက်မလာခဲ့ပါ။

“ရှင်မန... နင်ခဏဆင်းဦး။ စက်ဘာဖြစ်တာလဲ
မသိဘူး။ မစီးတာကြာလို့ ဒီကောင်ကြီးကဖောက်ချင်နေပြီ”

ဟု တွေးဆဆလေးနှင့်ပြောကာ သူမက ဆိုင်
ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်တော့ သူမ လွှားခနဲနေအောင်ဆင်းချ
လိုက်သည်။

ဒီလို ဆိုင်ကယ်ကြီးနဲ့ သိပ်လိုက်ဖက်သော အား
မာန်ခကို သူမ တဖျန်သ ငေးကြည့်မိသွားသည်။

“လာ... ရှင်မန ဟိုးကသစ်ပင်အောက်ကို သွား
ရအောင်။ အဲဒီမှာမှ ဆိုင်ကယ်စက်ကို လက်တည့်စမ်းတော့
မယ်”

ဟု သူမပြောလည်းပြောကာ ဆိုင်ကယ်ကြီးကို တွန်း
လိုက်သည်။

သူမကတော့ သူ့နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်
ပါသွားခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်ကယ်ကိုစက်နှိုးကြည့်လိုက်၊ ဂွဏလေးနှင့် ဟို
လုပ်ဒီလုပ် လုပ်လိုက်နှင့် စိတ်ဝင်တစားပြင်နေသော အား

မာန်ခရဲပုံက ကြည့်ကောင်းလှပါသည်။

ဆိုင်ကယ်ပြင်နေသည်ကို အားစိုက်ရလွန်း၍ ချွေး
စေးလေးများပင် နားထင်စပ်မှာတင်ကျန်နေပါသည်။

ပူအိုက်လာ၍ထင်သည်။ အပေါ်ဝတ်ဂျာကင်ကို
ချွတ်၍ ဆိုင်ကယ်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ တပ်ထားလက်စ
မျက်မှန်ကိုလည်း ချွတ်၍ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ပစ်တင်လာသည်။
နောက်တော့ ဆိုင်ကယ်ပြင်မရ၍ သူတော်တော်စိတ်အိုက်
သွားသည် ထင်ပါသည်။ အမြဲတမ်းဝတ်ထားတတ်သည့်
အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီကိုပါချွတ်လိုက်သည်။

ဒီတွင် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်တဲ့ ကြွက်သားလုံးကြီးတွေ
က အင်္ကျီစွပ်ကျယ်အဖြူလေးကြား ဖုံးမနိုင်ဖို့ အထင်းသား
ပင်။

အခုလို ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေးနဲ့ကျပြန်တော့
လည်း အားမာန်ခက တံခွန်ယံလိုပင် တောင့်ဖြောင့်သားပဲ။
အင်္ကျီပွပွများကိုသာ အမြဲဝတ်ဆင်တတ်သော အားမာန်ခ
က ဒီလိုတင့်တယ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မျိုးပိုင်ဆိုင်ထားမယ်မနား

သူမ မကွေးခဲ့မိဘူး။

အားမာန်ခက နောက်ဆုံး ဆိုင်ကယ်မှပစ္စည်းများ
ကို တစ်ခုချင်းဖြုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင် . . . အားမာန်ခ . . . နင်က ပြန်တပ်တတ်လို့
လား”

“အနည်းအကျဉ်းတော့ရပါတယ်။ ဒါက ငါပြင်နေ
ကျပါ။ ဆောရီးပဲ . . . ရှင်မန။ ငါ နင့်ကိုခေါ်လာပြီး ဒုက္ခပေး
သလိုဖြစ်သွားတယ်”

“ဟာ . . . နင်ကလည်း ငါတို့ကြားမှာ ဒါက ပြော
စရာမလိုပါဘူး။ ငါက လိုက်ရလို့တောင် နင့်ကိုကျေးဇူးတင်
နေမိသေးတယ်”

“ဆိုင်ကယ်က ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ခါတိုင်း
ဒီလို တစ်ခါမှ လမ်းမှာမပျက်ဖူးဘူး။ မိုးလည်းချုပ်တော့မယ်။
ဆိုင်ကယ်ဒုက္ခပေးတာလေ။ နို့မဟုတ်ရင် ဒီအချိန် ငါတို့ အိမ်
ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ”

ဟု မချီတင်ကလေးပြောလာသည်။

“ရှင်မန . . . နင် လူကြုံတွေ့လာရင်လိုက်သွားလိုက်
နော်”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆိုင်ကယ်ပြင်ရင်း မိုးချုပ်သွားရင် နင် လမ်းပေါ်မှာ
ကြီး ဖြစ်သလိုအိပ်လိုက်ရမှာစိုးလို့”

“ဒါဆို . . . နင်ရော”

“ဒီမှာ ဆိုင်ကယ်ကြီးရှိနေတာ။ ပစ္စည်းတွေလည်း
ဖြုတ်ထားလက်စွဲကြီး။ ပါက ယောက်ျားလေးပဲ အရေးမကြီး
ပါဘူးဟာ . . . ဖြစ်သလိုအိပ်လို့ရတယ်”

“ငါကလည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ ရွာလေးမှာ နင်မပါ
ဘဲ လိုက်မအိပ်ရဲပါဘူး။ ဘာဖြစ်ဖြစ် နင်နဲ့ပဲနေမယ်”

“ရှင်မန . . . နင် အဲလောက်ထိပြောရမခက်နဲ့။ ငါက
နင့်အတွက်စိတ်ပူလို့”

“အဲဒီလိုဆို ငါပျော်ရမှာပေါ့။ နင်က ငါ့ကို တကူး
တကစိတ်ပူပေးတာကိုး”

သူမက ခပ်ငေါ့ငေါ့လေးပြောလိုက်သည်။

အမှန်တကယ်ပင် လူကြုံရုံခွဲရင်လည်း သူမက
လိုက်သွားလိုစိတ်မရှိပါ။ မရောက်ဖူးသောနေရာမှာ သူမ
တစ်ယောက်တည်း မနေတတ်ပါ။

ဖြစ်ချင်တော့ ဗိုးသာချုပ်သွားတယ်၊ တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင်ပင် လူကြုံကရိုမနေပါ။

သူက မချီတင်ကလေးနှင့် . . .

“စါတိုင်း . . . ဒီနားမှာ လူသွားလူလာတွေ အဲ
လောက်မရှင်းဘူး”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောနေသည်။

သူမကတော့ . . . လူသွားလူလာမရှိတာကိုပင်
ကျေးဇူးတင်မိသေးသည်။ သူ့ပုံက လူသွားလူလာသာ
ရှိလို့ကတော့ သူမကို အတင်းကြီးလွှတ်တော့မည့်ပုံ ပေါက်
နေလို့ပါ။

ဗိုးစုန်းစုန်းချုပ်သွားတော့ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း
မှောင်မည်းသွားရသည်။

အလင်းရောင်မရှိတော့၍ သူက ဆိုင်ကယ်ကို

ဆက်မပြင်တော့ဘဲ ပစ်ထားလိုက်သည်။

ညကမှောင်လာသည်နှင့်အမျှ အေးစိန်စိန်ဖြစ်လာ
၍ သူမက လက်ကလေးပိုက်ထားလိုက်သည်။ ဒါကို သူက
သတ်ဖြုတ်သွားကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တင်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ အပေါ်
ဝတ်လျာကင်ကိုသွားယူကာ သူမရဲ့ ကိုယ်ပေါ်လွှမ်းခြုံပေး
လိုက်သည်။

လရောင်လေး မပီပိုးတဝါးအောက်မှာ သူမက
အကြည်နူးဆုံးပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

နောက်တော့ သူက ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည်
မသိ။ ဆိုင်ကယ် တူးဘောက်ကိုဖွင့်ကာ လှန်လှောရှာဖွေ
နေလိုက်သည်။

“ဟော . . . တွေ့ပြီ”

“ဟင် . . . ဘာလဲ”

“မီးခြစ်လေ၊ ငါတို့ မီးဖိုရအောင်”

“နှင့် ဆိုင်ကယ်ထဲမှာ မီးခြစ်ရှိနေတာကို နင်က
ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီးတည်းက မသိရတာလဲ”

“ဒီမီးခြစ်ကကြာပြီလေ။ အရင်က ငါ ဒီလိုပဲ လာနေ ကျလေ။ အဲဒီခါကျရင် ငါ့နောက်မှာ တံခွန်ကလိုက်စီးနေကျ။ (၁၀)တန်းဆိုတဲ့ အရွယ်က အရာရာကို မြည်းစမ်းချင်ကြ တယ်လေ။ ငါတို့ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်ကြည့်ကြလို့ ဒီမီးခြစ် က ခုချိန်ထိ ရှိနေတာ အခုတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ရတနာပေါ့”

ဟုပြောကာ သစ်တိုခြောက်များကိုဆွဲကာ မီးဖို လိုက်သည်။

သူလုပ်သမျှကို သူမက ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ကြည့် နေလိုက်သည်။

ညကနက်လာသည်နှင့်အမျှ သူမက အိပ်ချင်လာ သည်။

“ရှင်မနဲ့ . . . နင်အိပ်ချင်နေပြီထင်တယ်။ နင် မြက် ခင်းပြင်ပေါ် ဖြစ်သလိုအိပ်တတ်ရဲလား”

“ဟင်္သာအင်း . . . မအိပ်တတ်ဘူး”

“အဲဒါဆို ငါ့ပခုံးကိုမိုပြီး လာအိပ် . . . လာလေ။

ငါက ရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ငါက ညလုံးပေါက် မအိပ်ဘဲ စာဖတ်နေသေးတာကို”

“နင်က သိပ်တော်တာပဲ။ ငါသာဆို အဲလိုကြီး မအိပ်ဘဲနဲ့မနေနိုင်ဘူး”

“ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ငါက တံခွန်လောက်မှ ဉာဏ် မကောင်းတာကိုး။ တံခွန်ကမှ ငါ့ရဲ့ဟီးရီးပဲ။ တံခွန်က ဖြတ် ထိုးဉာဏ်အရမ်းကောင်းတာ ကြိုးစားမှုအားနည်းလို့သာ။ တံခွန်က သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိတယ်။ သူထင်ရာ ကို တစ်စွတ်ထိုးလုပ်တတ်တဲ့ ဉာဏ်ဆိုးလေးလည်းရှိတယ်။ ငါ့လို မရဲတရဲနဲ့ပျော့ညံ့တွေဝေမနေဘူး”

ဟုဆိုကာ တံခွန် ချိုးမွမ်းခန်းကိုဖွင့်ပါတော့သည်။

သူမကတော့ သိပ်လည်း အိပ်ချင်နေပြီမို့ သူပြော တဲ့အတိုင်းပင် သူ့ပခုံးလေးကို ခပ်ယဲ့ယဲ့မိုချလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ အားမာန်ခရဲ ကိုယ်နဲ့သင်းသင်းက သူမနာခေါင်း ထဲပိုးဝင်လာသည်။ သူမ ဒီလိုလေး နေရတာကိုပျော်သွား မိပါသည်။

ပြီးတော့ သူမကိုယ် သူမလည်း အံ့သြသွားမိသည်။
သူမက ပျော့ညံ့ညံ့လေးကုယူဆထားခဲ့သော အားမာန်ခ
ဆိုတဲ့ ကောင်ချောချောလေးကို ဒီလောက်ထိ နှစ်သက်သွား
မိလို့ပါ။

အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကြောင့် ရှင်မန အိပ်ပျော်
သွားပြီဆိုတာ သူသိလိုက်သည်။ ရှင်မနက အိပ်ပျော်သွားပြီး
ဖြစ်၍ သူပရုံးပေါ်တွင် တင်ရုံလေးမှိုထားခဲ့သော သူမရဲ့ခေါင်း
လေးကို သူလက်နှင့် ခပ်ဖွဖွထိန်းထားလိုက်သည်။

အချိန်ကြာလာတော့ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့
လွန်း၍ သူပင် ငိုက်မျှည်းလာသည်။

ဒါနဲ့ပဲ သူလည်း သင်ပင်ကြီးကိုမှီ၍ အိပ်ပျော်သွား
တော့သည်။

မနက်ဘက်ရောက်တော့ မပီဝိုးတဝါးအလင်း
ရောင်နဲ့အတူ ရှင်မန နိုးလာပါသည်။

သို့သော် အားမာန်ခရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာ
ဖက်တွယ်ထားခြင်းခံနေရသောအသိကြောင့် သူမကျေနပ်

သွားမိသည်။ တစ်ညလုံး ငြိမ်၍အိပ်နေရသည်ဖြစ်ရာ သူမ
ညောင်းနေမိပါသော်လည်း မလှုပ်သေး။ အားမာန်ခ နိုးသွား
မည်စိုး၍ပါ။

သူမ နိုးပြီး သိပ်မကြာပါ။ အလင်းရောင်ကြောင့်
အားမာန်ခပါ နိုးလာခဲ့သည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်ရင်း ရှက်သွားမိကြသည်။

အားမာန်ခက အလင်းရောင်လည်းရလာပြီမှီ ဆိုင်
ကယ်ကိုဆက်ပြင်ပြန်သည်။

သူမနဲ့အားမာန်ခကြား စကားသံတို့ ဆိတ်သုဉ်းနေ
ရသည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ဆိုင်ကယ်ပြင်၍ပြီးသွားသည်။
သူမနှင့်သူ ဝမ်းသာအားရနှင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်လိုက်ကြ
သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ရွာငယ်လေးသို့ရောက်သွား
သည်။

အိမ် လေး၊ ငါးအိမ်ကို လှည့်လည်သွားနေရတာနဲ့
မထင်မှတ်ဘဲ ကြန့်ကြာသွားရပြန်သည်။ ညနေစောင်းမှ
ကိစ္စအဝဝပြီးသွားကာ ပြန်ခဲ့ပြန်သည်။

မနေ့ညက အိပ်ခဲ့ရသည့်နေရာတည့်တည့်သို့
အရောက်မှာ ဆိုင်ကယ်ကလည်း မှတ်မိနေသလို တုံ့ခနဲတိုး
ရပ်သွားပြန်သည်။

သူမနဲ့အားမာန်ခ မတိုင်ပင်ထားဘဲ ရယ်မိလိုက်
ကြသည်။

ဆိုင်ကယ်ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု စစ်ဆေးကြည့်
သည်။ ပျက်နေသောနေရာက အဖြေမပေါ်ပါ။

နောက်ဆုံးမှ ဆီအိုးကိုဖွင့်လိုက်ရာ . . .

“ဟိုက် . . . ဒုက္ခပဲ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆီပြတ်သွားတာ”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အဲဒါမှ ဂွကျတာပဲ။ ဟိုလည်းမနီး၊ ဒီလည်းဝေး

အလယ်ကြီးမှာ”

“ဟု ညည်းတွားသလိုပြောရင်း အကြံရသွားဟန်နှင့်

“ဒီလိုလုပ်မယ်၊ ငါ ရွာကလေးမှာလမ်းလျှောက်
သွားပြီး ဆီသွားယူမယ်။ နင် ဒီမှာစောင့်နေ”

“ဟွန့်အွန်း . . . ငါမနေရဲဘူး။ မှောင်လည်း
မှောင်တော့မယ်”

“ဒါဆို . . . နင်ပါလိုက်ခဲ့မလား”

“ဟင့်အင်း . . . အဝေးကြီးပဲ ငါမလျှောက်နိုင်ဘူး”

“အင်း . . . ဒါဆိုရင်တော့ ဆိုင်ကယ်ကြုံစောင့်ပြီး
ဆီမျှခိုင်းရမှာပဲ”

ဟု စပ်လွယ်လွယ် ပြောကာ ဆိုင်ကယ်ကြုံစောင့်
ပါတော့သည်။

သို့ပေမယ့် မိုးသာစုန်းစုန်းချုပ်သွားသည်။ ခွေးတစ်
ကောင်၊ ကြောက်ကန်ပြီးမှ ဖြတ်သွားခြင်းမပြုခဲ့ပါ။

ဒါနဲ့ပဲ . . . သူတို့နှစ်ယောက် ထိုနေရာမှာ ဒုတိယ
အကြိမ် အိပ်စက်အနားယူကြရပြန်ပါတော့သည်။

မနေ့က တစ်ညကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က မထူးဆန်းတော့သလိုပင်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်မှီရင်း အိပ်ပျော်သွားလိုက်ကြသည်။

ဒီနေ့မှ မိုးဖွဲလေးကလည်း ကျလာသည်မို့ အပေါ်ဝတ်ဂျာကင်ကို နှစ်ယောက်တူတူဆောင်းလိုက်ကြပြီး ချမ်းနေသော သူမကို သူ့အကျိုးပွင့်ကိုချွတ်ကာ ခြုံစေလိုက်သည်။

“နင် ချမ်းနေမှာပေါ့”

ဟု သူမက ကြင်နာစွာမေးပေမယ့် သူက . . .

“ယောက်ျားလေးပါ”

ဟုပဲ တိုးတိုးလေးဖြေကာ ပြုံးနေလိုက်သည်။ ခရီးပန်းလွန်း၍ သူမတို့နှစ်ယောက် ခဏချင်းမှာပဲ အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။

* * *

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ကိုပြန်ရောက်ကြတော့ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ပြဿနာတွေနှင့် အထပ်လိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရသည်။

လူကြီးတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခိုးရာလိုက်ခြင်းသွားကြပြီဟု ယူဆထားပုံရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်သွားတော့ ပြုံးစိစိနှင့် ခြုံဆိုကာ စွပ်စွဲနေကြလေရဲ့။

“အခု ပြန်ပြီး ကြိုးစားပါသော်လည်း ပြဿနာက အင်တားသည်ထက် ပိုကြီးလာရသည်။”

အမြဲ အတူတူလိုရှိနေကြတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်တို့

လည်း လူကြီးတွေက ရည်ငံနေသည်ဟုထင်ထားပုံကြောင့်
ဘယ်လိုမှ အမှန်ကိုရှင်းပြလို့ မရတော့။

သူ တော်တော်ကြီးဦးနောက်တေးသွားပါသည်။

ရှင်းပြလို့မရသည့်အဆုံးမှာ သူ့မှာ ချစ်သူရှိပါတယ်
ဟုပင် ဖွင့်ပြောလိုက်တော့သည်။ ဒါကိုပဲ လူကြီးတွေက
ဒေါသအလိပ်လိုက်ထွက်ကာ အမည်နာမပင် မသိကြသေး
သော သူ့ချစ်သူကို ပြစ်တင်ရှုတ်ချကြတော့သည်။

အခြေအနေမလှသဖြင့် လက်ခတ်သံပါဟုလည်း
သူ ဆက်၍မပြောဖြစ်တော့။

လူကြီးတွေကတော့ သူ ရှင်မနကို လက်ထပ်ရဖို့
မယ်လိုပဲ တစ်ဖက်သတ်အမိန့်ချမှတ်သည်။ သူ ဒါကို လက်
မခံနိုင်ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် ရိုးသားဖြူစင်တာ သူတို့အသိ
ဆုံးပါ။

ဒါကြောင့် သူ ရှင်မနကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးဟု
ပြောတော့ ဖေဖေက သူ့ကို ဆွဲထိုးပါတော့သည်။ ဒါ

ယောက်ျားပြောရမယ့်စကားလားတဲ့လေ။

အိမ်သားတွေအားလုံး ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကုန်
ကြတော့သည်။ ဖေဖေကို ဆွဲ၊ သူ့ကိုကာကွယ်နှင့်။

သူ သိပ်အံ့သြသွားရသည်။ ဖေဖေ ဒီလောက်
ဒေါသထွက်တာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးလို့ပါ။

ထိုကိစ္စရပ်သေးသေးလေးက ဒီလောက်ထိ ကြီး
သွားတဲ့ပြဿနာကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်
ထားခဲ့။

သူတို့နှစ်ယောက် ဖြူစင်ကြပါတယ်လို့ သူ ဘယ်
လောက်ပဲ ရှင်းပြပါစေ လူကြီးတွေက မယုံကြည်ကြတော့။

သူ ရှင်းပြဖန်များလာတော့ ဖေဖေက စကားလုံး
ကလေးနှင့် သူ့ကိုနှိပ်ကွပ်လာပါသည်။

မင်းတို့တွေ ရိုးသားကြတယ်ဆိုတာ ငါယုံကြည်
မယ်ပဲ ထားပါတော့။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ

အိမ်သားလောက်ပျောက်သွားဖူးတဲ့ ရှင်မနရဲ့သိက္ခာကို မင်း
ဆောက်ရမယ်။ ငါတို့မိသားစုကလည်း ဒီမြို့မှာနာမည်တင်

လုံးနဲ့နေလာတာ။ ငါတို့သားဟာ တာဝန်မဲ့တယ်ဆိုတာမျိုး
ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောမှာကိုလည်း မခံနိုင်ဘူး။ ဒါ . . . ငါတို့
သိက္ခာကိုထိပါးတာပဲ။ ဒီမှာ ငါ့သား . . . မင်းကို ယောက်ျား
ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်စေချင်တယ်။ ပြီးတော့ ရှင်မနုဟာ
မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်။ မင်း . . . သူ့သိက္ခာကိုပိုင်သင့်
တယ်”

ဟု တစ်လုံးချင်းပြောလာတဲ့ ဖေဖေရဲ့ စကား
ကြောင့် သူရင်နှစ်မြွှာကွဲထွက်ကုန်သည်။

ဖေဖေပြောတဲ့စကားတွေကလည်း သိပ်မှန်လွန်း
နေ၍ သူ ဆောက်တည်ရာမဲ့သွားရသည်။

ဘာတစ်ခုကိုမှ ဖမ်းဆုပ်မရသလို ချောက်ကမ်းပါး
နက်နက်ကြီးထဲ ပြုတ်ကျသွားရပါ၏။

ဖြစ်သင့်တာနဲ့ ဖြစ်ချင်တာ ဘာကိုဦးစားပေးရမလဲ
ဆိုတာ သူမတွေးတတ်တော့။

စိတ်အာရုံခံစားမှုမှာလည်း ချုံးပွဲချိုနေမည့် ချစ်သူ
လေးရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိ၍လည်း ဝေဒနာတစ်ခုကို

နာနာကျင်ကျင်ကြီးခံစားလိုက်ရသည်။ သူ ဘာလုပ်မှာလဲ။
မဝေခွဲတတ်တော့ပါ။

သူကိုယ်တိုင်ကပင် ဆောက်တည်ရာမဲ့လွန်းနေ၍
အဖြေကောင်းကို မကြံဆတတ်တော့ပြီ။

* * *

ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ချုံးပွဲချင်နေသော လက်ခတ်သံကို သူမက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးကာ ကြည့်နေလိုက်သည်။

နားထဲမှာတော့ အားမာန်ခရဲ ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံတစ်ခုကို ကြားယောင်မိဆဲ။

“ငါယောက်ျားကောင်းပီသမှာပါ။ ငါ . . . နင့်ကို လက်ထပ်မယ် ရှင်မန။ နင့်သိက္ခာ၊ ငါ့မိသားစုသိက္ခာကို ငါ့နှလုံးသားနှံ့စတေးမှာပါ”

တဲ့လေ။

သူမ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်သွားမိပါသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ သူမက ကံကောင်းသွား၍ပါ။

အခုတော့လည်း ခဲတစ်လုံးတည်းနှင့် ငှက်သုံးကောင်ကို ပစ်သတ်ပြီးသားပင်။

လွယ်လိုက်တာ . . . ဟု သူမ ခပ်ငေါ့ငေါ့လေး တွေးမိလိုက်သည်။

ငိုစမ်း . . . လက်ခတ်သံ ငိုစမ်း။ အားရအောင်ငို။ ငါက နင့်ချစ်သူကိုပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာလေ။ အခုတော့ အသည်းကွဲတဲ့ဝေဒနာကို နင်ခံစားရပြီမဟုတ်လား။

အားမာန်ခကိုမှ စွဲစွဲမြဲမြဲချစ်ပြီး အသည်းကွဲတာကိုပဲ လူးလိမ့်ခံစားနေမယ့် နင့်ကို တံခွန်ယံကမြင်ပြီး စိတ်ပကောင်းဖြစ်ပြီး ထပ်ခံစားရ။

နင်ကလည်း အားမာန်ခကို ဆုံးရှုံးရလို့ငို။ ပြီးတော့ ကြင်နာတတ်တဲ့ အားမာန်ခကိုလည်း ငါကပိုင်ဆိုင် . . . ဟားဟား . . . ပျော်လိုက်တာ။

ဟုပင် သူမစိတ်ထဲ တိတ်တဆိတ်ပြောမိလိုက်သည်။

သူမသေးနားမှာရပ်နေတာသိ၍ အငိုစိသွားသော
လက်ခတ်သံက ခေါင်းမောလာခဲ့သည်။

“လက်ခတ်သံ . . . ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟုပင် ဝမ်းနည်းသယောင်ပြုကာ ဟန်လုပ်ပြော
လိုက်သေးသည်။ ဒါကိုပဲ လက်ခတ်သံက တကယ်ထင်ကာ

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့။ ငါ . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။

မျက်ရည်က သူ့ဘာသာသူ အလိုလိုနေရင်းကျနေလို့ပါ”

“နင် အသည်းကွဲနေတာပေါ့”

“ဟွန့်အွန်း . . . အသည်းကွဲတယ်လို့ မယူဆပါဘူး”

“တကယ် မရည်ရွယ်ဘဲဖြစ်သွားရတာပါ”

“လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှမြည်တာပါလို့ နင့်
ကို ငါပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ သစ္စာမရှိတဲ့ချစ်သူကိုဆုံးရှုံးရလို့လဲ
ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ငါနေတတ်မှာပါ”

“အားမာန်ကို အဲလိုမပြောပါနဲ့”

“ဆောရီး . . . မနု။ နင့်ရဲ့ သတို့သားလောင်းကို
ငါကအပုပ်ချသလို ဖြစ်သွားတယ်”

“ရပါတယ်”

“နင်တို့မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ ငါတက်နိုင်မှာမဟုတ်
ဘူး။ ငါ့ကိုနားလည်ပေးပါ”

ဟုသာ တောင်းပန်လိုက်သည်။

အသည်းကွဲတယ်လို့ မခံယူဘူးဟုပြောလိုက်ပေ
မယ့်လည်း သူမ ရင်အစုံကထိရှုကြေကွဲစွာ ဆို့နှစ်ခံစားနေရ
ပါ၏။

“လက်ခတ်သံ . . . နင်မှတ်မိသေးလား။ နင် ငယ်
ငယ်ကပြောခဲ့တာလေ။ ငါးကျပ်တန်တဲ့ဆီ ငါးကျပ်လာတယ်
တဲ့။ ရွှေရှိရာ ရွှေလာတယ်၊ ငွေရှိရာ ငွေလာတယ်တဲ့။ အဲဒီ
စကားကို ငါအမှတ်ရတုန်းပဲ။ ငါက ရွှေဖြစ်နေလို့ အားမာန်ခ
လိုပြည့်စုံတဲ့လူနဲ့ ကံကြမ္မာက ဆုံဆည်းစေလိုက်တာပေါ့
နော်”

ဟု ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောသွားသေးသည်။

ထိုအသံတွေက သူမနားထဲ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လာပြီး
အမှောင်ထုထဲမှာ ကူကယ်ရာမဲ့နေသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့ကိုသိနေသော အားမာန်တွေ အိမ်သားတွေက
သူ့ကိုကြိုဆိုသမှုပြုကြကာ အားမာန်ရရှိရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်
ကြသည်။

သူက အားမာန်ရရှိရာ အခန်းဘက်သို့ တည့်တည့်
တက်လာကာ သတို့သားတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဆာပလာနှင့်
အပြည့်အဝရှိနေသော အားမာန်ကို နှစ်ချက်တိတိဆင့်ထိုး
လိုက်သည်။

သူ့လက်သီးချက်က ပြင်းလွန်း၍ အားမာန်ခရီးနှုတ်
ခမ်းစွန်းမှာ သွေးစတို့ပေကျကုန်ရသည်။

“ထိုးပါ တံခွန်။ မင်းကြိုက်သလောက် ထိုးလိုက်
စမ်းပါ။ အသည်းနာတာကို အသားနာတာနဲ့ ဖြေသိမ့်ချင်
လွန်းလို့ပါ။ ဟေ့ကောင် ထပ်ထိုးကွာ”

လဲကျနေရာမှ အားမာန်မောင် ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြော
လာသည်။

“ငါ သိပ်မှားသွားတယ် အားမာန်ခ။ မင်းကို ငါယုံ
ကြည်မိတာ သိပ်မှားသွားတယ်”

“ငါ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုမရှိလို့ ငါညွှံ့လို့ပါကွာ”

ဟုပြောရင်း တံခွန်ယံကို တိုးဖက်လိုက်သည်။

တံခွန်ယံက သူ့ကို ဇေးမခြင်းမပြုဘဲ ခပ်တောင့်
တောင့်သာ ရပ်နေခဲ့ပါသည်။

“မင်းဟာ လက်ခတ်သံကို ပျော်ရွှင်အောင်ထားနိုင်
လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်ထားခဲ့တာ ငါမှားတာပဲ။ မတန်ဘူး။ ငါ
ခံစားခဲ့ရတာနဲ့ မတန်ဘူး”

သူ တံတွေးမျိုးချလိုက်ကာ . . .

“လက်ခတ်သံဟာ မင်းလက်ထဲမှာရောက်နေလို့
ငါ အသာတကြည်နဲ့ လှည့်ပြန်သွားခဲ့တာ။ မတန်လိုက်တာ
ကွာ”

“ငါသိပါတယ် တံခွန်။ မင်းမျက်လုံးတွေကို ငါ
ရိပ်မိပါတယ်။ ငါ မသိချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တာပါ။ မင်း လက်
ခတ်သံကို ဘားနှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ပါ။ အခုချိန်မှာ သူ့ကို နှစ်
သိမ့်ပေးနိုင်တာဆိုလို့ မင်းပဲရှိတယ်။ သူ့ငိုသံတွေကို သည်းခံ
နားထောင်ပေးနိုင်တာဆိုလို့လည်း မင်းပဲရှိတယ်။ ငါ သူ့ကို

ရင်မဆိုင်ရဲဘူး။ ငါ မင်းကို မျှော်နေတာ။ မင်းကို ငါယုံကြည်
တယ် တံခွန်။ မင်းက လက်ခတ်သံရဲ့ မျက်ရည်တွေကိုရပ်
တန့်စေမှာပါ။ လက်ခတ်က တော်ဝင်ပန်းလေးဖြစ်လို့ ငါနဲ့
မလိုက်တန်ပါဘူး။ မင်းလို တံခွန်ယံနဲ့မှ အဲဒီ တော်ဝင်ပန်း
က လိုက်ဖက်တင့်တယ်မှာပါ။ တော်ဝင်ပန်းလေးကို မင်း
လှလှပပနဲ့ဆွတ်တတ်ဖို့ပဲလိုတယ်။ လက်ခတ်သံကို မင်း
လက်ထဲ ဝိတ်ချလက်ချအပ်ပါရစေ တံခွန်။ သူကလည်း
တော်ဝင်ပန်းမို့ တံခွန်ယံကို မျှော်လင့်နေမှာပါ။

အားမာန်ခရီးစကားအဆုံးမှာတော့ သူက အိပ်မက်
မှလန်နီးလာသူတစ်ယောက်လို သက်ဝင်လှုပ်ရှားလာကာ
ပြေးထွက်ခဲ့မိတော့သည်။

လက်ခတ်သံတို့ အိမ်ဘက်သွားတော့ ခြံစောင့်
ဦးလေးကြီးက လက်ခတ်သံမရှိဘူးဘဲ ပြောသဖြင့် လက်
ခတ်သံရှိနိုင်လောက်သည့် ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်သို့ ကား
ဘီးကို ဦးတည်လိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။

ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ ကျောပေးပြီးထိုင်နေ
သော လက်ခတ်သံကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူက ကားကို ညင်သာစွာ ထိုးရပ်လိုက်ရပြီး လက်
ခတ်သံနား တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။

“တံခွန်ယံ . . . နင်ရောက်လာပြီလား။”

သူ သိပ်အံ့သြသွားရသည်။ သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ
နဲ့ သူဆိုတာ လက်ခတ်သံ ဘာကြောင့် အတတ်ပြောနိုင်ရ
တာလဲ။

“နင့်ရဲ့ ကိုယ်နဲ့သင်းသင်းကို ငါ အလွတ်ရတယ်။
နင်က ရေမွှေးတစ်မျိုးတည်းကိုပဲ စွဲသုံးတတ်တာကိုး။ နင်
သိပ်အံ့သြသွားလား။ မအံ့သြပါနဲ့ဟာ . . . လောကမှာ ဒီထက်
မက အံ့သြစရာ၊ မယုံကြည်နိုင်စရာ ကိစ္စရပ်ကြီးတွေတောင်
ဖြစ်တတ်သေးတာပဲ”

ကသံညင်ညင်သေးသေးလေးနှင့် ခပ်ဆွေးဆွေး
လေးပြောနေသော လက်ခတ်သံကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ပူလောင်
စွာခံစားလိုက်ရပါသည်။

“နင် . . . ငါ့ကို နှစ်သိမ့်ပေးမလို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်လား။ ငါ . . . နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရပါတယ်။ ငါနေတတ်ပါတယ်”

“နင်ငိုနေတယ်မဟုတ်လား လက်ခတ်သံ။ ငါ သိတယ်။ နင်ငိုနေပါတယ်”

“ဟင့်အင်း . . . ငါမငိုဘူး . . . ငါ . . . မငိုချင်ပါဘူး။ ဒီမျက်ရည်တွေက သူ့အလိုလိုကျနေတာ။ ငါမငိုပါဘူးဟာ”

ဆိုနှစ်နာကျင်စွာထွက်ပေါ်လာတဲ့ သူမ အသံတုန်တုန်လေးက သူ့ရင်ကို နှိပ်လျသွားစေပါသည်။ မငိုပါဘူးဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း ရှိုက်သံတစ်ဝက်နှင့်ပြောနေသည်မို့ လက်ခတ်သံအတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြေမဆည်နိုင်တော့။

ကိုယ်ခန္ဓာလေး တုန်ခါအောင်ရှိုက်နေသည့် လက်ခတ်သံကို သူ့ဆွဲလှည့်ကာ ရင်ချင်းအပ်ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိတော့သည်။

“နင် အမှန်ကိုဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ လက်ခတ်သံ။ နင် ငိုနေပါတယ်။ အားမာန်မကြောင့် နင်ငိုနေပါတယ်။ ငိုချလိုက်

ပါ။ အားရအောင်ငိုချလိုက်ပါ။ အဲဒါမှ နင်စိတ်ထဲရှင်းသွားမယ်။ ငိုလိုက်ပါ အသံထွက်ပြီးမှငိုချလိုက်ပါ။ ငါ နင့်ကို ရင်ခွင်ကော့ပေးပါ့မယ်။ ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နင် အားကိုးတကြီးငိုပစ်လိုက်လို့ ရပါတယ်။ နင့်မျက်ရည်တွေကို ငါသုတ်ပေးမယ်”

သူမ အခုမှ လွတ်လပ်စွာ ငိုရွှိက်လိုက်မိတော့သည်။

တံခွန်ယံက ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေသော လက်ခတ်သံရဲ့ခေါင်းလေးကို ဇွတ်ပွတ်ပေးကာ နှစ်သိမ့်ပေးနေသည်။ လက်ခတ်သံ ငိုသံစသွားပြီဆိုတဲ့အခါကျမှ လက်ခတ်သံရဲ့မျက်ရည်တွေကို မျက်နှာပေါ် တစ်ပေါက်မှမကျန်ရစေအောင် ယုယကြင်နာစွာသုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှာတော့ လက်ခတ်သံက ဂုဏ်ဝဲဝဲလေးနှင့် မျက်ရည်တွေကြားမှ ပြုံးပြလာသည်။

“ဟူဟူဟူသမျှ အပြုံးတွေထဲမှာ ထိုအပြုံးက အလှဆုံးလေးဟု ထင်မိလိုက်ပါသည်။

အနည်းငယ်ပိန်သွားသော လက်ခတ်သံကို သူ့

ကားထဲမှာပါလာတဲ့ ကိတ်မုန့်၊ ဖျော်ရည်တို့နှင့် တည်ခင်း
ဧည့်ခံလိုက်သည်။ သူမက မစားချင်ဘူးဟုငြင်းသော်လည်း
သူက ရယ်စရာအမျိုးမျိုးပြောကာ လှည့်ပတ်ပြီးကျွေးလိုက်
သည်။

အခုတော့လည်း သူမက သူကျွေးတဲ့ ကိတ်မုန့်ကို
စားရင်း ပီဘီကလေးတစ်ယောက်နယ် သူ့ကိုပြုံးပြလာပြန်ပါ
သည်။

x x x

ထိုအပြုံးလေးတစ်ပွင့်ကြောင့် သူ ထိုမြို့လေးမှာ
ကျောက်ချထားသလိုနေမိနေပါ၏။

အခုတော့ လက်ခတ်သံရဲ့ ဈေးခြင်းကို ကူဆွဲပြီး
လက်ခတ်သံနားမှာ တကုပ်ကုပ်ရှိနေတဲ့လူဟာ အားမာန်ခ
မဟုတ်တော့ဘဲ တံခွန်ယံဆိုတဲ့ ခပ်ချောချေ-ခကောင်လေး
တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြန်သည်။

တံခွန်ယံဟာ လက်ခတ်သံနားရှိနေချိန်များဆို
တံခွန်ယံ မဟုတ်တော့ဘဲ တခြားလူတစ်ယောက်လို ဖြစ်
သွားရပါသည်။

တံခွန်ယံဟာ အရယ်အပြုံးနည်းပါးသူ၊ စကားနည်း

သူ၊ ရွက်နောက်နောက်စကားတွေကိုမပြောတတ်သူ၊ ခပ်တည်တည်လူတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘဲ၊ လူပျက်တစ်ယောက်လို ဟာသတွေအမျိုးမျိုးပြောတတ်နေပါ၏။ မျက်နှာမှာလည်း တည်တင်းမှုန်ကုပ်မနေတော့ဘဲ အပြုံးရိပ်ကလေးတို့နှင့် ဝေဖြာယှက်သန်းနေရပါသည်။

အချစ်ဆိုတဲ့အရာက လူတစ်ယောက်ကို ပြောင်းလဲစေတယ်ဆိုတာ သိပ်မှန်သွားသည်။ သူ လက်ခတ်သံကို သိပ်ချစ်သည်။ သိပ်မြတ်နိုးရသည်။

လက်ခတ်သံအပေါ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့အချစ်ဟာ ကျောက်စိုင်ကျောက်သားများလို ခိုင်ခံ့တည်တံ့လှပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ရှင်မနနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ရသည်ထင်သည်။

ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ အသိဉာဏ်က လှတာ၊ နှစ်သက်တာနှင့်ချစ်တာကို သီးသန့်စီ ဝေဖန်ပိုင်းခြားတတ်ခြင်းမရှိခဲ့တာပါ။ မသေချာမရေရာဘဲနှင့် အတည်တကျလျှောက်ခဲ့တဲ့လမ်းက နာကျင်ကြေကွဲစရာတွေဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အသိ

ဉာဏ်ထဲမှာသာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပြီး နှလုံးသားထဲမှာ မရှိခဲ့သူကို ရည်းစားတော်မိခဲ့သည်မို့ အားလုံးအတွက် ကြေကွဲစရာဇာတ်လမ်းများသာ ဖြစ်တည်ခဲ့ရသည်။

အရင်တုန်းကအကြောင်းတွေကို ပြန်တွေးကြည့်ရင်း သူ ရှင်မနကို အားနာရပါသည်။

ရှင်မနက သူ့ကိုခွဲ၍ ကောင်လေးတွေနှင့် ထည်လဲတွဲပြတာကို သူ့သိနေပေမယ့် ရှင်မနကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ကြာလာတော့ ရှင်မနကို ချစ်သူရည်းစားတစ်ယောက်လို မမြင်မိတော့ဘဲ၊ အဆင့်မရှိတဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့မိန်းမတစ်ယောက်ဟုသာ မြင်မိလာပါသည်။

သေချာစဉ်းစားရင်း သိလာရသည်က အဲဒါ အချစ်မရှိလို့ဘဲဟု အဖြေထွက်လာပါသည်။

အကယ်၍ ရှင်မနလိုသာ လက်ခတ်သံက သူ့ကို အရဲ့တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုလျှင် သူ ရာနှုန်းပြည့်ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ အမှန်ပင်။

လက်ခတ်သံနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူ ရင်နှင့်အောင်

ခံစားခဲ့ရဖူးပါသည်။

အဖြူ၊ အစိမ်း၊ ဝတ်စုံလေးနှင့် ဝဝကပ်ကပ်လေး ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင်ပြီးတတ်သော လက်ခတ်သံရဲ့ ပုံရိပ်လေးတွေကို သူ တိုက်ဆိုင်မှုရှိတိုင်း သတိရနေရပါသည်။ တစ်နေ့တော့ သူ လက်ခတ်သံကို ပြန်သွားရှာမည်ဟု စိတ်ထဲမှာ တေးထားမိခဲ့ပါသည်။

သို့ပေမယ့် သူ လက်ခတ်သံကို တွေ့လိုက်ရသော အချိန်မှာ သူက သိပ်ကိုနောက်ကျနေခဲ့ပါပြီ။ တစ်ဖက်မှာလည်း အခင်ဆုံးသောသူငယ်ချင်းဖြစ်နေ၍ သူ အသာတကြည် လှည့်ပြန်ခဲ့ပါသည်။

သို့ပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ခံစားခဲ့ရပါသည်။

အခုတော့ ကံကြမ္မာက သူ့ကို အခွင့်အရေးပေးလာပါပြီ။

သို့ပေမယ့် ထိုအခွင့်အရေးက သူ့ချစ်သော သူ၏ အသည်းနှလုံးနှင့် စတေးခဲ့ရ၍ သူ မမက်မောပါ။ သို့သော်

ထပ်ပြီးဆုံးရှုံးလည်း မခံနိုင်တော့ပါ။ အခုတော့ သိပ်မာနကြီးတယ်ဟု နာမည်ကြီးသောသူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နားမှာ တောက်တဲ့တစ်ကောင်လို ကပ်ပါနေရပါသည်။

လက်ခတ်သံ ပြုံးပျော်နေတာကိုသာ တွေ့မြင်ချင်ခဲ့သောသူက အခုတော့ လက်ခတ်သံနားမှာ လူ့ရွှင်တော်လုံးလုံးဖြစ်နေရပါသည်။

လက်ခတ်သံကလည်း အသည်းကွဲနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်မတူတော့ဘဲ တံခွန်ယံပြောသမျှ ဟာသများကို နားထောင်ရယ်မောပေးနေတတ်သည့် တံခွန်ယံရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောပရိသတ်လေးဖြစ်၍နေပါပြီ။

တံခွန်ယံနဲ့သူ့မ မနက်တိုင်းလိုလို ၁၁၁အပိုင်းအစသစ်ပင်လေးအောက်မှာတွေ့ဖြစ်ကြ၍ သံဝေဂဇဉ်ထူထည်က ကြီးထွားလာရပါသည်။

တံခွန်ယံက ဒီမြို့လေးရဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ တံခွန်ယံပြန်သွားမှာကိုပင် သူမက စိုးရိမ်ပူပန်တတ်နေပြန်ပါသည်။

တံခွန်ယံကို သူမ အနားကနေ ဘယ်ကိုမှ ထွက်
မသွားစေချင်တော့ပါ။

ဒါဆိုရင် သူမ သိပ်လောဘကြီးရာများကျသွားလေ
မည်လား။

သူမ ကြားဖူးတာကတော့ ယောက်ျားလေးတိုင်း
ဟာ သူတို့ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို အဖြူစင်ဆုံးဖြစ်စေ
ချင်ကြသည်တဲ့လေ။ အခုတော့ သူမက အသည်းကွဲတဲ့
ဝေဒနာကြီးနှင့်။

ပြီးတော့ တံခွန်ယံကလည်း နှလုံးသားနှင့် လူပျို
ကောင်လေးတစ်ယောက်မို့ သူမ အတွေးတွေအတွက် သူမ
မချင့်မရဲလေးဖြစ်ရပါသည်။

မရိုးမသားစိတ်ကူးတွေဝင်ခဲ့တဲ့ အရောင်များစွာနှင့်
သူမစိတ်ကူးကိုမောင်းထုတ်လိုက်ကာ ဖြူစင်ခြင်းတွေကို
သာ သူမရင်ထဲ အတင်းထိုးထည့်နေခဲ့ပါတော့သည်။

* * *

“ငါ ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ် လက်ခတ်သံ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ နင်မပျော်တော့လို့
လား”

“ငါကဧည့်သည်လေ။ အချိန်တန်ရင်တော့ အိမ်
ပြန်ရမှာပေါ့”

စကားလမ်းကပိတ်နေပြီမို့ သူမ ဘာမှ ဆက်မပြော
နိုင်တော့ပါ။

မပြန်ပါနဲ့ဦးလားဟု ပြောလုလု စကားသံအချို့ကို
အသိစိတ်ဖြင့်ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

သူမမှာ အဲလို တားပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလေ။

“အင်း... ဟုတ်တာပေါ့။ နင် ဒီရောက်တာလည်း
ကြာနေပြီပဲ။ နင့်အိမ်ကလည်း နင့်ကိုမျှော်ရောပေါ့”

“ငါ မနက်ဖြန်ပြန်တော့မလို့”

“နင်တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းပြီးပြန်မှာလို့
နော်”

“အင်း”

အမှန်တော့ သူက “အင်း”ဟု တစ်လုံးတည်း
မပြောချင်ပါ။ နင်လိုက်ခဲ့ပါလားဟု ပြောလိုက်ချင်တာပင်။

သို့သော် အသိတစ်ခုကဘောင်ခတ်ထား၍ ထိုသို့
ပြောမထွက်ခဲ့။

“နင် သိပ်ပင်ပန်းမှာပဲနော်”

“အင်း”

သူမရင်ထဲ နုံးချည့်အောင်ခံစားလိုက်ရပါသည်။

တံခွန်ယံရဲ့ မျက်နှာကိုသာ မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်
နေလိုက်သည်။

သူမရင်ထဲမှာတော့ မပြန်ပါနဲ့ဦးလား တံခွန်ယံ

ရယ်ဟု အကြိမ်ကြိမ်တောင်းဆိုနေလိုက်မိသည်။

တံခွန်ယံကလည်း အဝေးတစ်နေရာသို့ စူးစိုက်စွာ
ကြည့်နေပါသည်။

တံခွန်ယံက နှုတ်ခမ်းလေးကို လှုပ်ရှားလှုပ်ကာ
တစ်ခုခုပြောဟန်ဖြူပြီးမှ ဘာမှမဟုတ်တော့သလို ပြန်နေ
လိုက်ပါသည်။

တံခွန်ယံ ဘာပြောမလို့လဲဟင်ဟု မေးချင်လှသော်
လည်း နှုတ်ခမ်းအစုံက ဆွံ့အနေခဲ့ပါသည်။

ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကိုယ်စီတို့နှင့် နှစ်ယောက်လုံး
ကိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့ပါသည်။

“လက်ခတ်သံ”

“တံခွန်ယံ”

နှစ်ယောက်လုံးခေါ်သံတို့က ဆုံသွားပြီးမှ...

တံခွန်ယံက ဦးစားပေးသည့်အနေနှင့် တစ်ဖက်သို့
မျက်နှာလွှဲသွားလိုက်သည်။

“နင် ငါ့ကို စကားတစ်ခုခုပြောစရာများ ကျန်နေ

သေးမလားလို့ပါ”

သူမက ဆွေးမြည့်တုန်ယင်စွာ ငုံ့လင့်တကြီးပြော
လိုက်ပါသည်။

ထိုအသံလေးကြောင့် “လက်ခတ်သံကို ချစ်တယ်”
ဟု အကျယ်ကြီးအော်ပြောချင်မိသွားသည့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်
လိုက်ရသည်။

သူ ဒီစကားကို ဒီလို လွယ်လွယ်ပြော၍မဖြစ်။

သူ့အချစ်တွေကို လက်ခတ်သံ အထင်သေးသွား
လိမ့်မည်။

ဒဏ်ရာရနေတဲ့ လက်ခတ်သံရဲ့အသည်းက အခုမှ
အနာကျက်ခါစရှိသေး။ သူ ဒီလိုပြောလိုက်လို့မဖြစ်။ အသံ
တရားနှင့် ထိန်းချုပ်လိုက်ရပေမယ့် အချစ်တွေက ရင်ထဲမှာ
ဘောင်ဘင်ခတ်ယိမ်းထိုးနေ၍ ထိန်းချုပ်ရတာ သူမှာ ပင်ပန်း
လှပါသည်။

“အချို့အချို့စကားလုံးတွေက မပြောဘဲနဲ့ သိနိုင်
ကြရင်ကောင်းမှာနော်”

ထိုစကားလုံးရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူမ အလိုလို
နားလည်နေမိသလိုပင်။

“လောကမှာ သိက္ခာတို့ မာနတို့ဆိုတဲ့ ပညတ်ချက်
ကြီးတွေမရှိခဲ့ရင်ကောင်းမှာပဲ”

“လူတစ်ယောက်ဘဝရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းဆိုတာကို
အချစ်နဲ့ပဲ မွေးဖွားသန့်စင်နိုင်တယ်ဆိုတာကို နှင်ယုံသလား”

“အင်း . . . အချစ်မရှိရင် လန်းဆန်းနုပျိုမှုဆိုတာ
မရှိနိုင်ဘူး”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်။ အချစ်က အရာရာကို
အောင်မြင်စေနိုင်တဲ့လက်နက်တစ်ခုပဲ။ သိပ်ချစ်မိသွားပြီ
ဆိုရင် အရာရာကိုနားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်။ လိုအပ်ချက်
မှန်သမျှကိုလည်း အချစ်က ဖြည့်ဆည်းနိုင်တယ်။ ပြီးတော့
အချစ်က သဘာဝချမ်းမြေ့မှုကိုလည်းပေးတယ်။ ပျော်ရွှင်
ကြည်နူးမှုကိုလည်းပေးတယ်။ တကယ်တော့ အချစ်က သိပ်
ဗြူဝင်ရိုးရှင်းတဲ့ ကမ္ဘာလေးတစ်ခုပါပဲ”

“နင့်မှာရော . . . အဲဒီကမ္ဘာလေးတည်ဆောက်ထား”

သလား-

"ကမ္ဘာလေးကရှိနှင့်နေပြီးတာကြာခဲ့ပေမယ့် ရေ၊
မြေ၊ ရာသီဥတုမကောင်းလို့ နေမယ့်လူက ရှိမနေခဲ့ဘူး။
ကမ္ဘာလေးက သိပ်ခြောက်သွေ့နေပါတယ်"

"ဝင်ပေါက်ဖွင့်ထားမှ ဝင်နိုင်မှာပေါ့။ နင်က တံခါး
ပိတ်ထားတာကိုး"

"ငါ တံခါးမဖွင့်ရဲခဲ့တာပါ"

"ဘာဖြစ်လို့"

"ယုံကြည်မှုမရှိသေးလို့ပါ"

"ဪ"

သူမ ဆုံအသွားရပါသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း သူမအတွက် နားမိဝရာ
အဆောက်အအုံ အဆင်သင့်မရှိနေသေးဘူးဟု သူ သဘော
ပေါက်လိုက်သည်။

အမှန်တကယ်တော့ သူ့ဆိုလိုချင်ခဲ့တာ အဲလို
အဓိပ္ပာယ်မျိုးမဟုတ်ခဲ့။

သူ့အချစ်တွေကို သူမ မယုံကြည်မှာစိုးရိမ်လွန်ခဲ့
တာပါ။

သူ သူမကို သိပ်ချစ်ရပါသည်။

သိပ်ချစ်ရလွန်း၍လည်း ဘာမှမပြောထွက်ခဲ့ရတာ
ပင်။ ရင်ထဲမှာ အမြတ်တနိုးလေးနှင့် တယုတယပွင့်လာတဲ့
ပန်းလေးမို့ မထိရက်၊ မကိုင်ရက်ခဲ့ပါ။ အကယ်၍ ထိလိုက်
လျှင် နွမ်းလျကြွေကျသွားမှာကို စိုးရိမ်လှပါသည်။

ထိုပန်းလေးကို အမြတ်တနိုးနှင့်ငေးကြည့်ခွင့်ရခဲ့
တာကိုပဲ သူက ပျော်နေလှပါပြီ။ သို့ပေမယ့် သူမဟုတ်တဲ့
တခြားလူတစ်ယောက် ခူးဆွတ်သွားမှာကိုလည်း ပူပန်ရပါ
သေးသည်။ သူ့အဖြစ်က ဆုတ်လည်းဆူး၊ စားလည်းရှူး
ဆိုတာမျိုးလိုဖြစ်နေရသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အချစ်ဆိုတာကြီးကို သူ အဓိ
ပ္ပာယ်တစ်မျိုးနဲ့ နားလည်လိုက်သည်။

အချစ်ဆိုတာ သူ့အတွက်တော့ နှစ်ချို့ဝိုင်လို့ပါပဲ။
အနံ့လေးကသင်းပြီး သောက်ချင်စရာလေးဖြစ်နေရပါသည်။

၂၉၀

မယ်ရိုင်

သို့သော် နှစ်ချို့ပိုင်မို့ သောက်လိုက်ရင် မူးဝေလေးလံနေမှာ
ကိုလည်း စိုးရိမ်မိပါသေးသည်။

ဒါကြောင့် မသောက်ဘဲ အလှူကြည့်နေဖို့သာ
ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

သူ ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။ သူ့ရင်ထဲက စကား
အချို့ကို သူမနားလည်နိုင်ပါစေလို့။

x x x

ရည်းစားဦးကျိန်စာ

သူမနားထဲမှာ ငါ မနက်ဖြန်ပြန်တော့မလို့လို့ ဆို
လာသည့် တံခွန်ယံရဲ့ ဆို့နှစ်နှစ်စကားသံကိုသာ အထပ်ထပ်
ကြားယောင်နေမိပါသည်။ သူမနားမှာ တံခွန်ယံကို ရှိစေချင်
သေးသည်။ သူမမှာ တားပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာသိနေပေမယ့်
တားပြစ်ချင်လှသည့် စိတ်ဆန္ဒကို ချိုးနှိမ်ရလွန်း၍ မောပန်း
နွမ်းလျနေခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ် သူမတို့အိမ်ကို အားမာန်နှင့် ရှင်မနတို့
စုံတွဲရောက်လာကြသည်။

သူမ ကောင်းမွန်စွာ ကြိုဆိုသမှုပြုလိုက်ပါသည်။

အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်သွားသော အားမာန်ခရီးမျက်စိရဲ့

အကြည့်များက သူမအပေါ် တည်ငြိမ်သွားခဲ့သလို သူတို့စုံတွဲ
ကို မြင်လိုက်ရတဲ့ သူမကလည်း ထူးခြားစွာပင် ဘာမှ
ထွေထွေထူးထူးမခံစားရတော့။

ဝမ်းသာစရာကောင်းခဲ့သည်က ရှင်မနရဲ့ အကြည့်
တွေဟာ သူမအပေါ် ပြောင်းလဲသွားခဲ့လို့ပါ။ ရှင်မနက ငယ်
ငယ်တုန်းကလိုပင်... သူမကို နွေးနွေးထွေးထွေး လိုက်လိုက်
လှဲလှဲဆက်ဆံလာသည်။

တစ်ဦးစေတော့ တစ်ဦးမှာဆိုတဲ့အတိုင်း သူမက
လည်း သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ် ဘာသံယောဇဉ်မှ မထားမိ
တော့။

သူတို့စုံတွဲ ဒီနေ့ အိမ်မှာထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ကြမှာ
ဖြစ်၍ သူမက မီးဖိုခန်းမှာ တကုပ်ကုပ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ပါ
သည်။ ထိုစဉ် ရှင်မနက မီးဖိုခန်းထဲသို့ဝင်လာကာ...

“နင်အလုပ်ရှုပ်နေသလား။ ငါ ဘာလုပ်ပေးရ
မလဲ”

“ရပါတယ်။ နင်တို့ နားနားနေနေသွားနေပါ”

“ဒီကြက်သွန်တွေက ထောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ
အစွဲနွှာပြီးထောင်းပေးမယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စားပွဲပေါ်မှ ကြက်သွန်ဥများ
ကို အစွဲနွှာလိုက်သည်။

“တံခွန်ယံ မနက်ဖြန်ပြန်တော့မယ်တဲ့။ နင် သိပြီး
ပြီလား”

“အင်း”

“နင် ဘာမှမခံစားရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“နင်ညာနေပြီ လက်ခတ်သံ။ ငါ့ကို ညာချင်ညာပါ။
နင့်နှလုံးသားကိုတော့ နင် မညာမိပါစေနဲ့”

ဟင်းအိုးမွှေနေသော ဇွန်းပင် လွတ်ကျသွားချင်
သည်အထိ သူမ အာရုံတွေဝေဝေးကုန်ရသည်။

သူမ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ တိတ်တဆိတ်လှည့်ပြန်
သွားမယ့် တံခွန်ယံကို သူမ အသာတကြည်ပြန်လွှတ်ရတော့
မှာလား။

“တကယ်တော့ ငါက မိန်းကလေးပါ။ ဘာပြောဝိုင်ခွင့်မှ ရှိမနေခဲ့ပါဘူး”

“နင်တို့ ပွင့်လင်းသင့်တယ်။ တံခွန်ယံအကြောင်း ပြောလိုက်ရင် တောက်ပလာတတ်တဲ့ နင့်မျက်ဝန်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ငါကောင်းကောင်းဖတ်တတ်တယ် လက်ခတ်သံ။ နင့်စိတ်ကို နင်ပြန်မေးဖို့ပဲလိုတယ်။ တကယ်တော့ တံခွန်ရဲ့ရင်ထဲမှာ နင်က ဟိုးတုန်းကတည်းကရှိနေပြီးသားပါ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါကြောင့် သူ ငါ့ကိုချစ်တယ်လို့ မပြောခဲ့တာပေါ့။ ငါက သိသိချည်းနဲ့ ဇွတ်ဝင်တိုးမိခဲ့တာကိုး”

“နင့်ကိုသာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုလည်း သူ ဖွင့်မပြောခဲ့ပါဘူး”

“သူ ဖွင့်မပြောရဲတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ငါသိတဲ့ တံခွန်ယံက ရဲရင့်တယ်။ မှန်တယ်ထင်ရင် ဇွတ်လုပ်တတ်တယ်။ မာနကြီးတယ်။ သူ အဲလောက် သတ္တိမနည်းသေးပါဘူး”

“အချို့နေရာတွေမှာတော့ သူဟာ ရဲရင့်သူဖြစ်ချင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ အခုက အချစ်လေ . . . အချစ်”

“အချစ်”

“အွန်း . . . ဟုတ်တယ် . . . အချစ်”

“သူကရော ငါ့ကိုချစ်နေလို့လား”

“နင်စဉ်းစားတတ်မယ်ဆိုရင် သိနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်ယောက်ျားလေးက ကိုယ်မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်နားမှာ အချိန်ကုန်ခံပြီးနေမှာတဲ့လဲ။ အထူးသဖြင့် တံခွန်ယံလို မာနခပ်ကြီးကြီး ယောက်ျားလေးမျိုးက ပေါ့”

“သူ ငါ့ကို ကိုယ်ချင်းစာလို့၊ သူငယ်ချင်းဖို့ ခင်လို့ ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ငါ တည့်တည့်ပဲပြောမယ်။ တကယ်တော့ တံခွန်ယံက နင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ရင်နင့်အောင်ချစ်ရပါတယ်တဲ့။ နင်နဲ့သူ ခွဲမနေချင်တော့ပါဘူးတဲ့။ အမှန်က နင့်ကို သူ တစ်ခါတည်း ရန်ကုန်ကိုခေါ်သွားချင်နေတာ”

“ဟင်”

“နင် သိပ်အုံ့သွားလား။ ဒါ . . . အမှန်ပါ။ သူ အားမာန်ခက် ရင်ဖွင့်နေတာ ငါကြားခဲ့ရတာပါ။ ငါ နင့်အချစ် ကို လှယူသလိုဖြစ်ခဲ့ရလို့ ငါ အကြွေးဆပ်ချင်ပါတယ် လက် ခတ်သံ။ ငါ နင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာ နင်တို့က ဇနီးမောင်နှံတွေ ဖြစ်နေကြပြီလေ။ ဒါတွေ မပြောသင့်တော့ဘူး။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူး”

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲသိလား။ နင့်ရင်ထဲမှာ အချစ် သစ်တစ်ခု ပေါက်ဖွားရှင်သန်လာလို့ပဲ။ အချစ်ဟာ ဟန် ဆောင်မှုကင်းဖို့လိုတယ်။ ငါ နင့်ကို နောင်တမရစေချင်ဘူး လက်ခတ်သံ”

ထိုစကားက သူမကို စဉ်းစားစရာတွေ အပုံကြီး ပေး သွားခဲ့ပါသည်။

ဟုတ်တယ်။ အချစ်မှာ ဟန်ဆောင်မှုကင်းဖို့လို တယ်။

သူမသာ သည့်ထက် ဟန်ဆောင်နေဦးမယ်ဆိုရင် နောင်တများစွာက သူမကို ကြိုဆိုနေရောမည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက သူမနောက်ကို လိုက်လိုက်ပြီး ရှင်မနအကြောင်း မရေမရာပြောတတ်သည့် တံခွန်ယံရဲ့ ပုံရိပ်ကို ပြိုင်ဘီး အဝါလေးနှင့်တွဲ၍မြင်ယောင်မိလာသည်။

ထိုအချိန်က ကျောင်းဝတ်စုံ အဖြူ အစိမ်းလေးနှင့် တံခွန်ယံက သိပ်ရိုးသားကြည်စင်လှသည်။

တံခွန်ယံရဲ့ မျက်ဝန်းကြည်ကြည်လေးများကို သူမ အချိန်အတော်ကြာသည်ထိ မေ့မရခဲ့ပါ။ ထိုအချိန်တုန်းက ရှင်မနကိုမှ ဂရုတစိုက်မေးနေသည့် တံခွန်ယံကို သူမ တိတ် တိတ်လေးဒေါသထွက်ခဲ့ရပါသေးသည်။

အားမာန်ခကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲ တံခွန်ယံကို တွေ့လိုက်ရသောအချိန်မှာ သူမ ဘာနဲ့မှ နှိုင်းယှဉ်မရအောင် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူမနလုံးသားကို သူမ ရိပ်စားမိလာသည်။ ရှင်မနနဲ့တံခွန်ယံတို့ ဧဝံစပ်ကြတော့ မည်ဟု အားမာန်ခက သူမကိုပြောလိုက်သောအချိန်က

သူမ ဖြေမဆည်နိုင်ခံစားခဲ့ရပါသည်။

သို့ပေမယ့် သူမ ထိုခံစားချက်ကို မဆန်းစစ်မိခဲ့။

ဘဝအပိုင်းအစအောက်မှာ သူမကိုယ်လေးကို
သိုင်းဖက်ထားတဲ့ တံခွန်ယံရဲ့ ရင်ငွေ့က သူမကို လုံခြုံမှု
အပြည့်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သူမမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးခဲ့တဲ့ တံခွန်ယံရဲ့
လက်ဖွေးဖွေး၊ မျက်ဝန်းစိုစို၊ ထိရဲ့အက်ကွဲနေသောစကားသံ
အိုး... သူမ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ သူမနားမှာ တံခွန်ယံရဲ့
ပုံရိပ်တို့ကပဲ ဝိုင်းရံနေရပါတော့သည်။

ခွန်တွဲနေသောမိတ်တို့နှင့်ပဲ သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုကို ခိုင်ခိုင်မာမာချမှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

* * *

ကားစက်နှိုးနေသော တံခွန်ယံရဲ့ပုခုံးကို အားမာန်စ
ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

တံခွန်ယံက မာန်မပါသောအပြုံးတစ်ခုနှင့် အား
မာန်ခကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ နုံးချည့်ချည့်နှင့် နေထိုင်မမကောင်းဖြစ်
နေရပါသည်။

သူ ရန်ကုန်သို့မပြန်ခင် လက်ခတ်သံရဲ့ ပုံရိပ်လေး
ကို မြင်သွားချင်မိ၍ လက်ခတ်သံတို့ အိမ်ဘက်ကွေ့မောင်း
လိုက်သည်။ အိမ်တစ်အိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်နေပြီး တံခါးတွေ
ပိတ်ထားသဖြင့် အိမ်သားတွေ ထကြသေးပုံမရ။ အိမ်အား

တွေ့ မထကြသေးတာလည်း အဆန်းမဟုတ်။ မနက် ဝေလီ
ဝေလင်းအချိန်မို့ပါ။ သူ့သာ ခရီးသွားမှာမို့ အစောကြီးထလာ
ရတာပါ။

ကားနောက်ခန်းထဲမှ မွေးပွက်ဝံ့ရုပ်ကြီးကို လှမ်း
ယူလိုက်ပြီး စာတိုလေးတစ်စောင်ရေးလိုက်သည်။

“သိပ်ချစ်တယ် လက်ခတ်သံ”

နှုတ်က ဖွင့်မပြောရဲခဲ့လို့ စာလေးတစ်စောင်နဲ့ပဲ
ပြောခွင့်ပြုပါ။ လက်ခတ်သံ ဒီစာကို ဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါ
ဒီမှာ ရှိမနေတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင်လိုအပ်တဲ့အချိန်တိုင်းမှာ
ငါ့ကို နင့်ဘေးနားနေခွင့်ပြုပါ။ ငါ နင့်ဘေးနားနေချင်လို့ပါ။
အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား။ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်လို့ပါ။
သိပ်ချစ်တယ်။

နင့်ရဲ့

တံခွန်ယံ

ထိုစာလေးကိုခေါက်ပြီး ဝက်ဝံရုပ်ကလေးနှင့်
ညှပ်ကာ ဝင်းတံခါးရက်ပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။ ချစ်ရသူ

လေးအိပ်နေပုံကို မှန်းဆပြီး မြင်ယောင်လိုက်သည်။ အပြစ်
ကင်းစွာအိပ်မောကျနေမယ့် ချစ်သူရဲ့ပုံရိပ်က သူ့အာရုံထဲ
ထင်ဟပ်လာသည်။ ချစ်သူလေးနေတဲ့အိမ်ကို နောက်ဆုံး
အကြိမ်ကြည့်၍ ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ ချစ်သူနားက ဘယ်မှထွက်မသွား
ချင်တော့ပါ။ သို့သော် ချစ်သူနားမှာ သူက နေခွင့်မရှိသေး
ဘူးလေ။ ဒီတစ်ခါ ဝေးသွားကြပြီးရင် အချိန်ဘယ်လောက်
ကြာမှ ဆုံတွေ့နိုင်ကြမလဲဆိုတာ သူ မမှန်းဆနိုင်ပါ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ချစ်သူလေးကို သူနားမှ တစ်ဖမ်းမှ
ထွက်ခွာခွင့်မပေးချင်တော့။ စက္ကန့်တိုင်းမှာ အတူရှိချင်လှပါ
သည်။

ချစ်သူလေးနှင့် သူ့ကို အမြဲဆုံဆည်းပေးခဲ့သော
ကုက္ကိုပင်ကြီးကို သူနှုတ်ဆက်လို၍ ကားကိုကွေ့ချလိုက်
သည်။ သစ်ပင်ကြီးကို သူမှာထားခဲ့ချင်ပါသေးသည်။ ချစ်သူ
လေးကို အဖော်ပြုနေပေးပါဦးလို့။

သို့သော် သူ သစ်ပင်ကြီးအောက်ရောက်သွားချိန်

မှာတော့ အံ့သြမှုကြီးက ကြိုဆိုနေခဲ့ပါသည်။

သူ့မျက်ဝန်း သူမယုံနိုင်တော့ပါ။

“ဟင် . . . လက်ခတ်သံ . . . နင်”

သူ အံ့သြလွန်း၍ ဘာမှမပြောနိုင်တော့။

လက်ခတ်သံကတော့ သူ့ကို အကြည်လင်ဆုံး ပြုံး

ပြကာ . . .

“အရမ်းညောင်းနေပြီ။ ငါ နင့်ကိုစောင့်နေတာ

ကြာလှပြီ”

“ဟင်”

“ငါ ရန်ကုန်ကိုလမ်းကြွဲလိုက်ချင်လို့”

သူ လက်ခတ်သံရဲ့စကားတွေကို နားမလည်နိုင်
တော့ပါ။

“နင်မတင်ချင်လည်းရပါတယ်။ ငါ တခြားကားကြွဲ

နဲ့ပဲလိုက်တော့မယ်”

“ဟာ . . . တင်မှာပေါ့။ ငါနဲ့ပဲလိုက်ပါ။ ဒါနဲ့ နင်က

ရုတ်တရက်ကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လူဆိုးသွားဖမ်းမလို့”

“လူဆိုး”

မျက်နှာ အမူအရာတွေအားလုံး ကြည်လင်လတ်
ဆတ်နေတဲ့ လက်ခတ်သံရဲ့စကားတွေကို သူ နားမလည်နိုင်
တော့ပါ။

“အွန် . . . ဟုတ်တယ် . . . လူဆိုး။ အဲဒီ လူဆိုးက
ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ခြွင်ဘီး အဝါလေးစီးပြီး အဖြူ အစိမ်း
လေးနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဝက်ကလေးလို့
စတယ်။ အခုတော့ ကားအဖြူလေးစီးပြီး ကောင်မလေးရဲ့
နှလုံးသားကို သိမ်းပိုက်သွားတယ်။ အဲဒီလူဆိုးကို ငါ လက်ရ
ဖမ်းမှရတော့မယ်။ အဲဒီလူဆိုးသာ လွတ်သွားလို့တော့
ကောင်မလေး အသည်းကွဲရလိမ့်မယ်”

သူမစကားဆုံးသွားသည်တွင်တော့ သူက သူမ
ကိုယ်လေ ‘ကို ကျုံးဖက်လိုက်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လက်
ခတ်သံ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ငါ တစ်သက်လုံး နင့်အပေါ်

ကောင်းပါ့မယ်။ တကယ်ကျေးဇူးတင်တာပါ”

“လွှတ်ပါ... ငါ အသက်ရှူကျပ်တယ်။ ပြော...”

ငါ့ကို လူကြုံတင်မှာလား”

“အဲဒီလူကြုံလေးနဲ့ စကြဝဠာဆုံးထိ ကားနဲ့ပတ်ပစ်
လိုက်မယ်”

“ဟေ့... နင်နဲ့ငါက ဘာမှမဆိုင်ကြသေးဘူးနော်။

နင် ငါ့ကို အဲလိုကြီး ဖက်ခွင့်မရှိဘူး”

“ခဏလေးပါ”

သူမက ရုန်းမည်ပြုပြီးမှ ငြိမ်နေမိလိုက်သည်။

“ငါ... နင်နဲ့ခွဲရပြီလို့ ထင်နေခဲ့တာ။ ကျေးဇူးပါပဲ

လက်ခတ်သံရယ်”

ဟုဆိုကာ သူမကို တိုးဖက်လာသည်။

ချစ်သူရဲ့ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးငဲ့မှာ သူမ မရုန်းကန်မိ

တော့။

“ချစ်တယ်... လက်ခတ်သံ ချစ်တယ်။ အရမ်း

ချစ်တယ် အသည်းပေါက်မတတ်ချစ်တယ်။ ကျောင်းဝတ်စုံ

နဲ့ ဝက်ကလေးကိုလည်းချစ်တယ်။ ဟောဒီဆံပင်ရှည်ကြီး
တွေကိုလည်း မြှတ်နှိုးတယ်။ ချစ်တယ်။ နင် ငါ့ကို ဘယ်
တော့မှ ခွဲမသွားနဲ့တော့နော်။ ငါ နင့်ကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး”

“တော်ပါ... သူက သူများကိုကျောခိုင်းသွားပြီး
တော့များ။ ဒီကသာ မနေနိုင်လို့ အရှက်အကြောက်မရှိ သူ့ကို
လာစောင့်နေမိတာ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ... ငါ မပြောရဲခဲ့တာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါ”

အခုတော့လည်း သူမတို့နှစ်ယောက်ကြား ဘာမှ
ဖြေရှင်းနေစရာမလိုတော့ဘဲ နှလုံးသားချင်းက စကားပြော
နေခဲ့ပါသည်။

“လက်ခတ်သံ... ငါတို့ ဘယ်တော့မှမခွဲကြတော့
ဘူးနော်။ နင့်နားမှာ ငါ့ကို ထာဝရနေခွင့်ပြုပါတော့လား”

“ဒီက အိတ်ဆွဲပြီး အိပ်ပေါ့က အပြီးဆင်းခဲ့သူပါ
နော်”

“လက်ထပ်ကြရအောင်”

သူမ သိပ်ကြည်နူးသွားရပါသည်။

“ငါ့စိုးရိမ်နေတယ် သီလား။ နင့်မိဘတွေသဘော
မတူမှာကို”

“ငါ့မိဘတွေက အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်ကြိုက်ရွေး
ချယ်ခွင့်ပြုထားပါတယ်။ နင့်ကိုမြင်ရင် ဖေဖေနဲ့မေမေက
သိပ်ချစ်မှာသီလား”

“တကယ်”

“အင်း”

“ဒါဆိုရင် လွှတ်တော့”

“ခဏလေးပါ။ ကိုယ် မင်းနဲ့ခွဲရပြီလို့ထင်ထားခဲ့တာ။
သိပ်ခံစားခဲ့ရတယ်။ သိပ်ချစ်တယ်။ တစ်သက်လုံးချစ်တယ်
လို့ပြောသွားမယ်နော်။ ကိုယ့်ကိုချစ်လားဟင်”

“အင်း”

“ဟွန့်အွန်း... ချစ်တယ်လို့ပြော”

သူမက ခိုးခိုးခပ်ခပ်လေး ရယ်လိုက်ရင်း...

“ချစ်တယ်။ နင့်ကိုချစ်တယ်။ မာနကြီးတဲ့ တံခွန်ယံ
ကိုလည်းချစ်တယ်။ ဟာသပြောတဲ့ တံခွန်ယံကိုလည်း ချစ်

တယ်... ချစ်တယ်”

သူမက မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ ပြောချလိုက်တော့
သည်။

သူက သဘောကျသွားကာ အသံအက်အက်
ကလေးနှင့် ရယ်သံထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ထိုရယ်သံနှင့်
အတူ သူမကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပါ
တော့သည်။

ရသတို့နှင့်ပြည့်စုံပါစေ။

မယ်ခိုင်

